

JOHN BEVERE

Najpredávanejší autor podľa USA Today

ZNÁSObUJ SVOJ BOHOM-DANÝ POTENCIÁL

Obsahuje *Znásobovanie*
– DVD s doplnkovými materiálmi

Milí priatelia,

každý z nás je dielom Jeho rúk, stvoreným v Kristovi Ježišovi na dobré skutky. Zadarmo, z milosti ste sa znovuzrodili ako Božie deti a tou istou milosťou ste boli aj zmocnení k určitému zámeru. Poznáte a realizujete ten úžasný potenciál darov a schopností, ktoré ste dostali od Boha a naplňate ten zámer?

Dary, talenty a schopnosti, ktoré ste dostali, nie sú určené pre vás; sú cez vás nasmerované k ľuďom okolo vás. Vy ste nositeľmi toho, čím Boh chce obdarovať iných. Tie dary každý z nás potrebuje vedieť verne a rozhodne rozoznávať a spravovať, aby ich mohol používať na prospech iných a na šírenie kráľovstva.

Šťastný a požehnaný je človek, ktorý pozná svoje obdarovanie a používa ho. Úbohý a vystresovaný je človek, ktorý sa snaží fungovať v obdarovaní niekoho iného. Verne a v spolupráci s Božou milosťou a pod Jeho pomazaním by sme sa mali snažiť znásobovať svoje dary – a to z pozície odpočinku a nie námahy.

Vďaka Jeho milosti a pomazaniu ste obdarovaní a zmocnení. Kiež by ste boli aj pevne rozhodnutí posúvať sa dopredu k robeniu veľkých vecí pre Boha.

Spolu s vami,

John.

MessengerX.com

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

 SYLOWM

JOHN BEVERE

**ZNÁSOBUJ SVOJ
BOHOM-DANÝ
POTENCIÁL**

X: Multiply Your God-Given Potential, Slovak, by John P. Bevere

© 2021 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as *X: Multiply Your God-Given Potential*

ISBN 978-1-937558-25-3 (hardcover edition)

ISBN 978-1-937558-24-6 (electronic edition)

Additional resources in Slovak are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX app**

To contact the author : JohnBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is

NOT FOR SALE

Printed in EU

X: Znásobuj svoj Bohom-daný potenciál, *John P. Bevere*

© 2021 Messenger International MessengerInternational.org

Pôvodne vydané v anglickom jazyku ako *X: Multiply Your God-Given Potential*

ISBN 978-1-937558-25-3 (hardcover edition)

ISBN 978-1-937558-24-6 (electronic edition)

Doplňujúce zdroje v slovenskom jazyku sú dostupné na bezplatné sťahovanie a prehrávanie videí na **MessengerX.com** a v aplikácii **MessengerX**

Autora knihy môžete kontaktovať na adrese: JohnBevere@ymail.com

**Táto kniha je darom organizácie Messenger International
a je NEPREDAJNÁ.**

© 2021 Syloam pre slovenky jazyk

Vydavateľ: SYLOAM – Kresťanská medzinárodná misia

Černyševského 11,

851 01 Bratislava

www.syloam.eu

Preklad: Samuel Lacho

Jazyková úprava: Mgr. Martina Ficová

Redaktor vydavateľstva: Miroslav Fic

Grafika: Syloam.eu

Pokiaľ nie je vyznačené inak, citáty Písma sú prevzaté z ekumenického prekladu Biblie.

©Slovenská biblická spoločnosť, Banská Bystrica, 2008

App Store is a trademark of Apple Inc., registered in the U.S. and other countries.

Google Play and the Google Play logo are trademarks of Google LLC.

Venované nádherným manželkám našich synov...

Lisa a ja vás zo srdca milujeme a každá z vás je vzorom tých krásnych črt, ktoré sú vymenované nižšie a mnohých ďalších, ale tie nasledujúce sú tými, ktoré najviac vynikajú:

Julianna

Zosobášená s Addisonom 25. októbra 2009.

Si pôvabná a múdra.

Vždy budeš mojou prvou dcérou.

Jessica

Zosobášená s Austinom 24. septembra 2018.

Si láskavá a roztomilá.

Radosť naplňuje atmosféru všade tam, kam prídeš.

Christian

Zosobášená s Ardenom 18. novembra 2018.

Si plná milosti a máš nežné srdce.

Krásne miluješ nášho syna.

Budúca pani *Alec Bevere*

Moje srdce túži stretnúť našu budúcu dcéru.

Už teraz ťa srdečne milujem.

Každá z vás robí Lise a mne veľkú radosť.

Vďaka za znásobovanie našej rodiny.

Ste navždy naše dcéry.

Obsah

O tejto knihe **IX**

1. Spájanie bodiek **1**
2. Vštepené schopnosti **19**
3. Úprimne sa ohodnoť **39**
4. Správcovia **53**
5. Verný **75**
6. Usilovnosť a znásobovanie **97**
7. Veľké znásobovanie **117**
8. Strategické nápady **135**
9. Investovanie **155**
10. Katalyzátor **177**
11. Napodobňujte ma **197**
12. Prekážky znásobovania I **219**
13. Prekážky znásobovania II **235**
14. Objavujte a rozvíjajte svoje dary **253**
15. Pomazaní **275**
- Príloha **287**
- Poďakovanie **291**

O tejto knihe

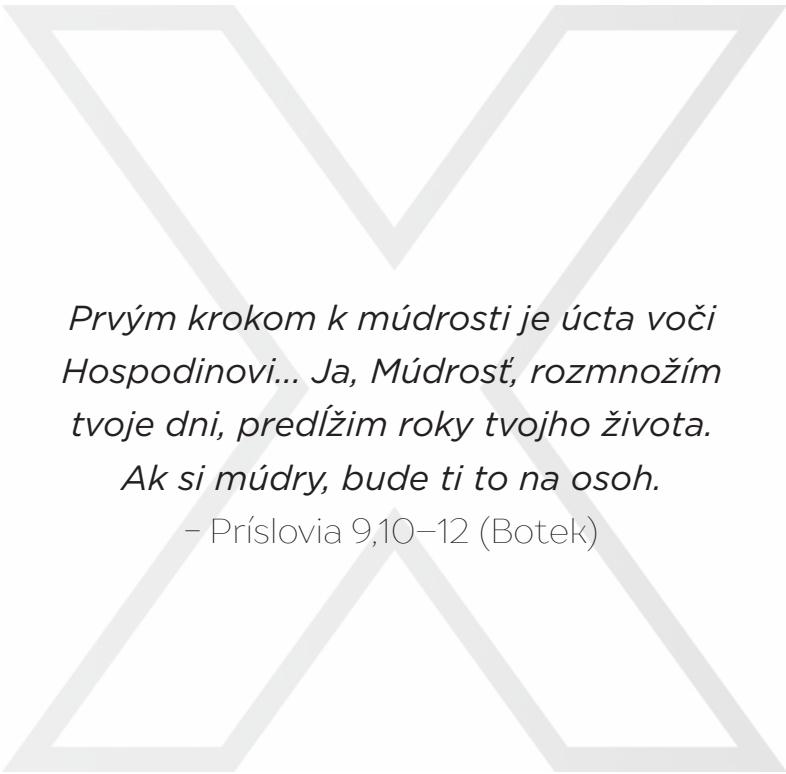
Na stránkach tejto knihy nájdete biblické pohľady a stratégie, ktoré vás zmocnia k objavovaniu vašich zámerov, k rozpáleniu vašej vášne a k naplneniu vášho potenciálu. Každá kapitola obsahuje aj doplňujúce otázky na premýšľanie, ktoré vám pomôžu zosobniť preberaný obsah.

Ak by ste sa chceli dozvedieť viac o tom, ako znásobovať, vytvoril som aj bonusový obsah, vrátane videolekcií, sprievodného materiálu a ďalších internetových zdrojov, ktoré sa dajú využiť buď individuálne, alebo v rámci skupiny. Tieto zdroje sú pre vás dostupné, spolu s celou knižnicou učeníckých materiálov, na internetovej adrese www.MessengerX.com. Milióny ľudí používa tieto materiály a našim cieľom je spraviť ich dostupnými pre každého človeka – bez ohľadu na jeho polohu, jazyk alebo finančné postavenie (o tom sa dozviete viac v tejto knihe). Venujte chvíľu tomu, že si tú stránku pozriete a pridáte sa k celosvetovej komunite zvestovateľov.

A ak máte nejaké otázky, neváhajte a spojte sa so mnou a s mojím tímom z organizácie Messenger International.

Fandím vám!

John

*Prvým krokom k múdrosti je úcta voči
Hospodinovi... Ja, Múdrošť, rozmnožím
tvoje dni, predĺžim roky tvojho života.
Ak si múdry, bude ti to na osoh.*

– Príslovia 9,10–12 (Botek)

1

Spájanie bodiek

Písal sa rok 2012. Počas víkendových zborových bohoslužieb som mal kázať v oblasti Los Angeles. Zvyčajne to robievam tak, že na miesto priletím v neskoré sobotné popoludnie, slúžim v sobotu večer a v nedeľu ráno a domov sa vraciam v nedeľu poobede. Túto moju rutinu čakala zmena.

Keď jeden z našich partnerov v službe, nazvem ho Stan, zistil, že mám naplánovanú službu v oblasti Los Angeles, zavolať mi a spýtal sa ma, či by som si nechcel zahrať na golfovom ihrisku v preslávenom Riviera Country Club. Nad tým som sa nemusel príliš zamýšľať, pretože zahrať si na tomto ihrisku patrilo na zoznam mojich túžob, ktoré by som si rád splnil ešte pred smrťou. Nadšene som odpovedal: „Jednoznačne áno, veľmi rád!“

Dovoľte, aby som na tomto mieste doplnil niekoľko dôležitých informácií. Počas viac než tridsiatich piatich rokov cestovania a komunikovania Božieho Slova sa mi raz za čas stalo, že som počas svojho príhovoru pred svojim publikom spomenul svoju lásku ku golfu. Neplánovaným, ale zároveň príjemným dôsledkom toho bolo, že v priebehu tých rokov som dostal niekoľko ponúk zahrať si golf v golfových kluboch, ktoré patria medzi tie najkrajšie na svete. A toto bola jedna z tých príležitostí.

Bolo to *veľmi špeciálne* pozvanie. Riviera je exkluzívny a súkromný klub – dá sa tam dostať iba veľmi ťažko. Každý rok je na tomto ihrisku usporadúvaný turnaj PGA s názvom Genesis Invitational (pôvodne známy pod názvom Los Angeles Open).

Konali sa tam aj iné veľké turnaje, vrátane niekoľkých turnajov US Open, PGA šampionáty, US Amatéri a iné známe turnaje.

Stan ma vyzdvihol v skoré sobotné ráno, aby ma vzal na to vysnívané ihrisko. Ešte lepšie na tom bolo, že jeden z mojich blízkych priateľov, Aaron Baddeley, v predošlom roku vyhral LA open. Mentálne som sa teda pripravoval na to, že sa pokúsim zopakovať niektoré z jeho výnimočných úderov, ktorými vyhral turnaj v roku 2011!

Na prvých štyroch jamkách som získal tri údery navyš (3 nad par, pričom par je predpísaný počet úderov na jednej jamke), čo asi mali na svedomí nervy, no celé kolo som skončil 2 pod par. So Stanom sme sa výborne bavili; bolo to proste nezabudnuteľné ráno. Na ceste späť k môjmu hotelu v centre Los Angeles mi Stan položil úprimnú otázku: „John, môžem sa ťa spýtať na jednu vec, s ktorou zápasím?“

„Jasné.“

Zraniteľným a veľmi úprimným spôsobom mi položil túto otázku: „John, veľmi usilovne a neúnavne pracujem a počas uplynulých dvoch desaťročí som venoval množstvo hodín svojho života budovaniu svojej firmy. V súčasnosti má hodnotu takmer 9 miliónov dolárov. S mojimi klientmi všetko prebieha hladko. Roky môjho snaženia nakoniec viedli k tomu, že moja manželka a deti sú finančne zabezpečené na celý svoj život.“

Potom prišla jeho otázka: „Teraz, keď vstupujem do obdobia svojej päťdesiatky, prečo by som mal pracovať takým istým tempom? Prečo by som sa nasledujúcich desať rokov mal trápiť a snažiť sa priviesť svoju firmu k hodnote 35 miliónov dolárov?“

Duch Svätý mi okamžite dal múdrosť, ako mu mám odpovedať. „Chcelbysom ti predstaviť jeden scenár,“ povedal som. „Predstav si,

Stan, že by som ti ja povedal, že som celé roky usilovne pracoval, aby som napísal sedemnášť kníh, ktoré sú teraz preložené do viac ako osemdesiatich jazykov a ktorých výťažky prekračujú hranicu niekoľkých miliónov kusov. Počas uplynulých dvadsiatich rokov som nalietať viac ako desať miliónov kilometrov, bojoval som s časovými posunmi, zakúšal rôzne kultúry a čudné jedlá a trávil noci v maličkých hotelových izbách – to všetko preto, aby som mohol kázať evanjelium po celom svete. Celej službe sa darí dobre a je finančne stabilná; Lisa a moje deti sú na tom tiež celkom dobre. Prečo by som mal pokračovať v práci tým istým tempom?“

Bola to jasná situácia. Stan sa trošku pousmial a povedal: „Nechcel by som byť na tvojom mieste, keď sa jedného dňa postavíš pred Ježiša.“ Okamžite som na to povedal: „Stan, ale to je presne to, čo si mi ty povedal o budovaní svojej firmy.“

Úsmev sa okamžite vytratil z jeho tváre. Na chvíľu odvrátil svoj zrak z cesty a úplne šokovaný sa pozrel vedľa, na mňa. Neveriacky sa ma spýtal: „A to ako myslíš?“

„Stan, Boh všetky svoje deti obdaril. Dary, ktoré dostali od Boha, sú určené na budovanie Jeho kráľovstva. Všetci sme ale správcovia, a preto sa kedykoľvek môžeme rozhodnúť, či tieto dary použijeme jedným z troch spôsobov:

„Tie dary môžeme používať na budovanie kráľovstva.“

„Tie dary môžeme používať na budovanie seba.“

„Tie dary môžeme úplne zanedbať.“

Bolo jasné, že som si získal Stanovu pozornosť, a tak som pokračoval: „Medzi moje zjavné dary patrí písanie a kázanie; tvoje dary sa týkajú podnikania a dávania. Môj scenár ťa celkom pobavil! Tvoj scenár je však presne taký istý. Tvoje dary sú

rovnako dôležité pre budovanie kráľovstva ako moje. Tvoje môžu byť vlastne ešte dôležitejšie, no zatiaľ si si nespájaj tie bodky!“

Potom sme pokračovali v rozhovore na túto tému. A veľmi potešujúce a podstatné bolo, že uprostred nášho rozhovoru Stan rýchlo zmenil svoje uvažovanie a postoj.

O šesť mesiacov neskôr som Stanovi zavolať, aby som sa ho spýtal, ako sa má a oživil náš kontakt. Nasledoval ďalší nezabudnuteľný rozhovor.

„Ahoj, Stan, ako sa máš?“

„Chceš vedieť skutočnú pravdu?“ Na takúto odpoveď som nebol pripravený.

„Áno, samozrejme!“

„Tvojich slov spred šiestich mesiacov som sa nevedel zbaviť – v dobrom zmysle.“

„A čo si s tým spravil?“

So smiechom rýchlo povedal: „Robím všetko pre to, aby som svoju firmu posunul na úroveň 35 miliónov dolárov, lebo chcem budovať kráľovstvo.“

„To sa mi páči!“

Stan pochopil, že nie je iba divákom pri napredovaní Božieho kráľovstva, ale že je aktívnym účastníkom. Zachytil tú víziu, ktorá mnohým uniká, že jeho jedinečné schopnosti majú hodnotu aj pre večnosť, nielen pre dočasnú. Teraz úplne rozumie tomu, že je obdarovaný pre väčšie zámery než len pre neho samého a jeho rodinu. Som naozaj vďačný, že bol taký otvorený, úprimný

a pokorný. Tieto vlastnosti boli pre neho vstupnou bránou pre prijatie pravdy, ktorá zmenila jeho život. A vďaka jeho svedectvu zmenila nielen jeho život, ale aj životy mnohých iných.

Stanove „osvietenie“ sa nakoniec stalo jeho motiváciou k znásobovaniu a je dobrým príkladom primárneho zámeru tejto knihy. V rozhovoroch s veriacimi počas mojich cestovateľských rokov som zistil, že šokujúcou realitou je obrovský počet ľudí, ktorí neuvažujú inak ako Stan. Dokonca, ak by ste ma zatlačili do kúta, musel by som povedať, že to platí o väčšine ľudí. Hoci mnohí nepristupujú k tomu tak priamo ako Stan a nepriznávajú si to, v priebehu rozhovorov tento rozpor zvykol vyplávať na povrch.

Ak vy svoj zmysel života spochybňujete podobnými myšlienkami, som naozaj šťastný, že teraz držíte v rukách túto knihu. Úprimne dúfam, že aj vaša paradigma sa zmení.

Podobne ako Stan buďte sami k sebe úprimní; pomôže vám to pospájať tie bodky. V tomto postoji pokory objavíte a pevne začnete veriť v znásobovanie vašich jedinečných darov v prospech budovania kráľovstva. Ste rovnako povolaní ako váš pastor, alebo ako som povolaný ja. Vaše povolanie je rovnako legitímne ako povolanie známeho Billyho Grahama alebo akéhokoľvek iného duchovného služobníka.

Budeme spolu hovoriť o tom, ako môžete objavovať, rozvíjať a, úplne najdôležitejšie, ako môžete znásobovať svoje dary, a tak zveľaďovať svoje konkrétne povolanie. Božie Slovo a príbehy, ktoré sú obsiahnuté v tejto knihe, vybudujú vašu vieru a veľmi zvýšia vašu efektívnosť. Viem to z prvej ruky; sám som tým prechádzal počas toho, ako som písal a upravoval túto knihu.

ZRODENÝ ZÁMERNE A SO ZÁMEROM

Začnime tým, že preskúmame jednu veľmi známu časť Písma:

Ved' ste spasení *milosťou* skrze vieru. A to nie je z vás, je to *Boží dar*. Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval. (Efežanom 2,8-9)

Ústrednou témou týchto dvoch veršov je *Božia milosť*. Je to jasné – úplne jasné – že sme spasení milosťou a že to je Boží dar. Cirkvi dvadsiateho prvého storočia sa podarilo vynikajúco komunikovať túto pravdu. Nikdy nedokážeme dostatočne usilovne pracovať, žiť čistý život alebo obetovať sa do tej miery, aby sme si zaslúžili výsadu tráviť večnosť s našim Stvoriteľom, všemocným Bohom. Tento známy text je jedným z textov – ak nie tým primárnym, ktorý zjavuje túto dôležitú pravdu. Zanedbávané však zostáva to, čo po tomto texte nasleduje:

Ved' sme jeho dielo, stvoreni v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil. (Efežanom 2,10)

Všimnite si, že ďalšie slovo, ktoré nasleduje po deviatom verši, je slovo *ved'*. Toto slovo je *spojkou*, ktorá spája tieto dva výroky. Inými slovami, prvá časť tej myšlienky nepredstavuje jej kompletnú podobu. Slovo *ved'* znamená „kvôli tomu“, a preto desiaty verš nemôžeme vynechať, keď citujeme verše 8 a 9; v opačnom prípade nedospejeme ku kompletnému zmyslu toho, čo verše 8 a 9 komunikujú.

10. verš hovorí, že sme Jeho dielom, ktoré je stvorené s určitým zámerom – aby sme konali dobré skutky. Pavol teda v podstate v týchto troch veršoch hovorí:

Milosťou sme spasení, aby sme najprv boli niekým – Božími deťmi; a potom sme tou milosťou rovnako zmocnení k tomu, aby sme niečo konali.

Nikdy nemôžeme príliš zdôrazňovať jednu pravdu na úkor nejakej inej pravdy. Dovoľte ale, aby som hneď na začiatku zdôraznil, že kto sme v Kristovi Ježišovi je prvoradé a nadradené tomu, čo robíme, lebo *všetko, čo robíme, by malo byť vyjadrením toho, kto sme.*

Je ľahké uniknúť pred aspektom „robenia niečoho“, lebo nás to oslobodzuje od akéhokolvek tlaku z práce na budovaní kráľovstva. Smutnou realitou ale je, že práve naša práca nám dodáva energiu. Ježiš hovorí: „Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, čo ma poslal, a dokonáť jeho dielo“ (Ján 4,34). A tiež hovorí: „Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás“ (Ján 20,21). Keď tieto dva výroky postavíme vedľa seba, jasne vidíme, že našim pokrmom je konať a dokonáť Ježišovu vôľu ako toho, kto nás posielal. Jedlo je to, čo nás posilňuje. Ak nejeme, slabneme a veľa toho nezmôžeme.

Prenesme to teraz do nášho duchovného života. Ak nekonáme Ježišovu vôľu, teda vôľu toho, ktorý nás poslal, slabneme. A tak sa stávame zraniteľnými voči pokušeniu.

Za štyridsať rokov, počas ktorých chodím s Ježišom, som si všimol, že jedným z primárnych dôvodov, prečo ľudia postupne odchádzajú od viery, je nedostatok ich „konania“. Zlenivejú a zahálajú vo svojom povolaní a než sa spamätajú, ocitnú sa v samolúbom opilstve, nemravnosti alebo v oddanosti voči záľubám, ktoré ich ťahajú späť do svetského spôsobu života. Stratia svoju duchovnú silu. V konečnom dôsledku to je totiž tak, že:

Čo robíme, to nás posilňuje.

Dovoľte mi teda preformulovať pravdu týchto troch textov Písma takto: Vďaka nezaslúženému daru milosti ste boli

znovuzrodení k tomu, aby ste sa stali Božími deťmi a tou istou milosťou ste boli rovnako zmocnení k tomu, aby ste niečo konali. Písmo hlása, že Boh dopredu naplánoval všetky naše skutky. Dávid píše:

Tvoje oči ma videli už v zárodku, všetko to bolo zapísané v tvojej knihe; dni boli určené, skôr než ktorýkoľvek z nich nastal. (Žalm 139,16)

Ešte predtým, než ste sa narodili, Boh vytvoril veci, ktoré máte vykonať. On dokonca tie skutky zapísal do knihy! Asi si ani nedokážeme predstaviť, aká veľká musí byť tá kniha, pretože v nej je zaznamenaná každá chvíľa nášho života. A tieto úlohy, ktoré On pre nás naplánoval, sa týkajú budovania Jeho kráľovstva. Jeho najhlbšou túžbou je, aby sme naplnili Jeho plán s našimi životmi, no neexistuje žiadna garancia, že sa to aj stane. Všimnite si slová „aby sme konali“ v Efežanom 2,10. Nepíše sa tam „že budeme konať“, ale „aby sme konali“. V tomto bode sa dostáva na scénu naša slobodná vôľa. On pre nás dopredu pripravil dobré skutky, no je na nás, či vykonáme to, čo On naplánoval.

Som pevne presvedčený, že keď budeme stáť pred Ježišom, pred Jeho súdnou stolicou (kde budeme ako kresťania odmenení za našu prácu, alebo kde všetko stratíme kvôli našej nedbalosti), On otvorí svoju knihu a povie: „Pozrime sa teraz na to, ako si skutočne žil v porovnaní s pôvodným plánom, ktorý sme spolu s Otcou pre teba mali.“ (Čo sa týka súdu, na dvoch rôznych miestach Písma sa píše, že „sa otvoria knihy“ – pozri Daniel 7,10 a Zjavenie 20,12). Verím tomu, že tieto knihy Boh napísal o našom živote ešte predtým, než sme sa narodili. V rámci nášho špecifického povolania nebudeme súdení za to, čo sme vykonali, ale skôr za to, k čomu sme boli povolaní. To by nami malo zatriasť.

V tomto bode sa možno dostávate tak trochu do paniky. Netrápte sa, prosím! Sú tri dôležité veci, na ktoré treba pamätať:

Po prvé, Bohu omnoho viac záleží na tom, aby ste dokonali to, k čomu vás On povolal ako vám samým, a preto On pred vami svoje plány nebude skrývať. On si viac praje, aby ste spoznali svoje povolanie než vy sami! Po druhé, proces rastu do plnosti vášho povolania je cestou a nie nejakou jednorazovou udalosťou, a preto sa vzoprite nutkaniu vzdať sa a byť netrpezliví. Po tretie, v tejto knihe nájdete hlboké vhľady do Písma a skúseností iných ľudí, ktoré vám pomôžu odhaliť a rozvinúť vaše povolanie.

Na ilustráciu tu uvediem jeden príklad. Predstavte si, že som mestský plánovač a že túžim po vybudovaní veľkolepého rezidenčného, rekreačného a obchodného komplexu v blízkosti centra mesta. Keďže som mestský plánovač, som hlavným dizajnovým navrhovateľom projektu a celý plán organizujem v spolupráci so skúsenými developermi a architektmi. V tom komplexe chcem mať hracie plochy pre deti, zábavné centrá, športové areály, fontány, miesta na sedenie a chodníky na prechádzky. Chcem do neho tiež zakomponovať obchodné prevádzky, nad ktorými budú bytové jednotky, reštaurácie, kiná a iné tvorivé elementy, ktoré by celému komplexu dodali na jedinečnosti.

Keď už je hotový dizajn toho komplexu, začnem zhromažďovať stavebníkov, ktorí sú potrební pre realizáciu jednotlivých aspektov celkového plánu. Najmem si rôznych stavebníkov a stanovím im lehoty, v ktorých majú dokončiť zadanú prácu. Projekt sa môže rozbehnúť.

Ak všetci stavebníci budú robiť presne to, o čo ich požiadam, ten masívny projekt vyrastie zo zeme celkom hladko a všetko bude dobre bežať. Čo ale, ak niektorí stavebníci nepriradia tomu projektu takú prioritu, akú by mali? Čo ak prijmú danú prácu, ale v čase vyhradenom na stavbu použijú svoje zručnosti aj na iných stavbách alebo pri iných činnostiach? Čo ak pôjdu na ryby alebo si pôjdu zahrať golf, alebo si zájdu na nejaký športový zápas

a budú to robiť tak často, že zanedbajú svoju prácu? Čo ak iní z nich budú zase leniví a nebudú k svojej práci pristupovať zodpovedne? Ak by som sa úplne spoľahol na pôvodných stavebníkov, tak ten projekt by sa nedal zvládnuť spraviť v rámci plánovanej doby. Vlastne, možno by sa ani nikdy nezrealizoval.

Stavebníci sa môžu rozhodnúť, čo spravia so svojim časom a so svojimi obdarovaniami. Avšak ako mestský plánovač sa neuspokojím s veľkými omeškami alebo s možnosťou, že môj projekt zostane nedokončený. Namiesto toho budem musieť do tej práce pozvať iných ľudí.

A aký bude výsledok? Pôvodní stavebníci nebudú odmenení za to, že boli súčasťou tímu, ktorý vybudoval ten nádherný komplex. Nebudú schopní ukázať svojim deťom, vnúčatám a priateľom, ako sa podieľali na budovaní danej časti mesta. Ich deti nebudú môcť rozprávať iným o tom, na čom sa podieľali ich rodičia. A tiež stratia odmenu, z ktorej by mali úžitok, keby sa ich rodičia podieľali na tom diele.

Tento istý princíp je dobre zdokumentovaný v celom Písme. Boh má svoj veľký plán pre budovanie svojho kráľovstva. Avšak, ako ukazuje história, Boh bol nútený spolupracovať s ľuďmi, ktorí nenapĺňali Jeho túžby. A preto musel opakovane prispôbovať svoj pôvodný plán. (Hovorím ľudskými termínmi, lebo Boh dopredu vie, ako veci skončia a nie je limitovaný časom.) A preto, „zmena“ plánu nie je pre Neho ničím šokujúcim. On dopredu vedel, pre čo sa Jeho spolupracovníci rozhodnú. A On mal už dopredu pripravené, kým ich nahradí.

Tu je niekoľko príkladov tejto skutočnosti z Písma. Vidíme to napríklad u Abrahámovho otca, Teracha. (Arden, náš najmladší syn, mi nedávno pripomenul túto pravdu.) Väčšina z nás vie, že Abrahám sa narodil a vyrastal v chaldejskom Ťre – predtým, než ho Boh povolal do Kanaánskej krajiny. Už menej známym faktom

je, že ak sa detailnejšie pozriete na jeho otca, Teracha, tak zistíte, že pôvodne bol k tejto ceste pravdepodobne vyzvaný on. Čítame:

Terach vzal svojho syna Abráma a svojho vnuka Lóta, Haránovho syna, a Saraj, svoju nevestu, ženu svojho syna Abráma, a vyviedol ich z chaldejského Úru, aby sa nasťahovali do Kanaánu. Prišli do Charánu a usadili sa tam. Celý vek Terachovho života bol dvestopäť rokov. Potom Terach v Charáne zomrel. (Genezis 11,31-32)

Treba si tu všimnúť dve veci. Po prvé, prečo by nejaký človek bez akejkoľvek príčiny vysťahoval svoju rodinu z Úru a precestoval takmer 1000 kilometrov práve smerom ku krajine Kanaán? Cesta na ťavách je pomalá a namáhavá. So ženami a deťmi pravdepodobne trvala aspoň niekoľko mesiacov. A Terach si iste predtým nemohol na internete vyhľadať obrázky alebo si prečítať o tom, ako Kanaán vyzerá a či je to dobré miesto na život a prácu. K týmto informáciám sa nedostal ani cez sociálne médiá. Iste musel mať nejaký dôvod pre tento výnimočný a náročný krok.

Po druhé, ak smeroval do Kanaánu, prečo sa usadil v Chárane? Prečo nedokončil svoju cestu a neprišiel až do cieľa? Je možné, že mal pokušenie tú cestu nedokončiť? Je možné, že sa musel popasovať s nejakými inými túžbami, ťažkosťami, rodinným príslušníkom, ktorý už mal plné zuby cestovania alebo s nejakými inými komplikovanými okolnosťami? Je možné, že videl viac príležitostí a možností v Chárane a nechcel riskovať, že ich stratí – len kvôli tomu, že Boh mu povedal niečo iné?

Keď toto všetko zväžíme, mohli by sme z toho eventuálne vyvodiť, že Terach bol Božou prvou voľbou k tomu, aby sa stal „otcom mnohých národov“? A je možné, že pôvodne mal byť on označený aj ako *otec viery*, čo je termín, ktorý je teraz pripisovaný Abrahámovi (pozri Rimanom 4,16-17)?

Terach sa rozhodol, že svoju cestu nedokončí; usadil sa v Chárane. Verím tomu, že keby na tej ceste vydržal, dnes by sme čítali o jeho dobrodružstvách a zmluve s Bohom. Verím tomu, že Izrael by ho považoval za svojho otca a že aj o Ježišovi by sa hovorilo ako o „semene Terachovom“, namiesto „semene Abrahámovom“ (pozri Galaťanom 3,16).

Ďalším príkladom zmeny v Božom veľkom pláne je sudca a veľkňaz Eli. On a jeho potomkovia boli povolani k tomu, aby boli kňazmi, ktorí zástupne za ľud pristupujú k Bohu. Avšak prorok, ktorý bol poslaný k Elimu, vyhlásil:

Preto takto znie výrok Hospodina, Boha Izraela: „Povedal som síce, že tvoj dom a dom tvojho otca budú trvalo predom mnou konať službu, no teraz znie výrok Hospodina: Uctím si len tých, čo si uctia mňa. Tých, čo si nevážia mňa, nebudem si vážiť ani ja. Blíži sa čas, keď odsekнем rameno tebe i tvojmu rodu, takže v tvojom rode nebude starca.“
(1. Samuelova 2,30-31)

Eliho neposlušnosť ovplyvnila nielen jeho, ale aj jeho potomkov. Keby chodil v úcte pred Bohom, kňazstvo by bolo bývalo pokračovalo v Eliho rode.

Ďalším príkladom sú všetci izraelskí králi. Prvým z nich je Dávidov syn Šalamún. Boh mu povedal: „Pretože sa ti stalo, že nezachovávaš moju zmluvu a moje ustanovenia, ktoré som ti prikázal, musím ti odňať kráľovstvo a dať ho tvojmu služobníkovi“ (1. Kráľov 11,11). A neskôr, keby Šalamún zostal verný, by jeho kráľovstvo nebolo odňaté jeho synovi, Rehoboámovi. Väčšia časť kráľovstva pripadla Jarobeámovi, no aj ten neskôr nezostal verným. Boh mu povedal:

Pretože som ťa povýšil spomedzi ľudu a ustanovil som ťa za vojvodu nad mojím izraelským ľudom, odtrhol som

kráľovstvo od domu Dávidovho a dal som ho tebe. Ty si sa však nezachoval ako môj služobník Dávid, ktorý dodržiaval moje príkazy, ktorý ma nasledoval celým srdcom a konal len to, čo uznávam za správne. Správal si sa horšie než všetci, ktorí boli pred tebou. Odišiel si a narobil si si iných bohov, liate modly, aby si ma nimi dráždil, na mňa si však zanevrel. Preto zosielam na dom Jarobeáma pohromu a vyhladím Jarobeámovi všetko, čo je mužského rodu.

(1. Kráľov 14,7-10)

Jarobeám by zabezpečil trvalú vládu svojich potomkov, keby nezneužil svoju pozíciu a obdarovania na to, aby z toho profitoval on sám a nie Božie kráľovstvo. Podobné poslanstvo obdržal izraelský kráľ Baša (pozri 1. Kráľov 16,1-7), ako aj viacerí iní, ktorým boli zverené kráľovské zodpovednosti.

Chcem tým povedať toto: Naša nevernosť voči Božiemu povolaniu v našom živote často ovplyvňuje nielen nás, ale aj našich potomkov. U Teracha to tak nebolo, ale u mnohých ostatných to platilo.

Podobnú situáciu vidíme u prorokov. Elizeus slúžil Eliášovi a prijal dvojité dávku Eliášovho pomazania. Avšak o niekoľko rokov neskôr, Elizeov sluha Gechazi, ktorý mal byť ďalším v poradí ako ten, čo mal pokračovať v prorockom obdarovaní, zle odhadol, čo je dôležité a úplne odišiel preč. Stal sa z neho malomocný človek a úplne odišiel zo služby, ku ktorej bol pôvodne povolaný (pozri 2. Kráľov 5,20-27). Na jeho miesto - ako Elizeov pomocník - sa dostal úplne nový služobník (ktorého meno nepoznáme).

V Novom zákone to vidíme u Judáša Iškariotského. Keďže Judáš zneužil svoje povolanie a obdarovanie, ktoré mu bolo zverené, musel byť nahradený. Peter povedal učeníkom v hornej miestnosti: „Veď aj v knihe Žalmov je napísané: ... Jeho úrad nech prevezme iný“ (Skutky 1,20).

Aké smutné, aké tragické! Je alarmujúce uvažovať nad výčitkami, ktoré mnohí ľudia budú mať preto, že sa rozhodli vhodným spôsobom nespravovať povolanie alebo obdarovania, ktoré im boli zverené.

Ak by sme sa mali vrátiť k pozitívnemu aspektu tejto reality, tak ty, milý čitateľ, si sa narodil zámerné a so zámerom. Tvoj život má obrovskú hodnotu v budovaní toho, čo je večné. Nie je to vôľa nejakého muža alebo ženy – je to stanovené Bohom samým.

VY URČUJETE SVOJU EFEKTÍVNOŠŤ

Teraz vám predstavím jednu prekvapivú skutočnosť: *To, akí ste efektívni, nezáleží na Bohu, ale na vás.* Ak všetky úspechy svojho života máte zaradené v kategórii „Božia zvrchovanosť“, môže sa vám také niečo zdať neúčivé. Uistujem vás však, že to nie je nič neúčivé, lebo tento výrok nijako neznižuje Božiu suverenitu alebo zvrchovanosť. Je to svedectvo o Jeho dôvere v nás a o Jeho túžbe, aby Jeho synovia a dcéry používali slobodnú vôľu, ktorú nám On daroval.

Pozrime sa znova na text z Písma, ktorý som citoval v úvode tejto kapitoly:

Lebo mnou, hovorí múdrosť, sa rozmnožia tvoje dni,
a pridajú ti rokov života. Ak si múdry, sám pre seba si
múdry, ak si však posmešník, sám sa budeš zodpovedať.
(Príslovia 9,11-12)

Táto pravda je taká povzbudzujúca a mocná! Čo znamená, že sa *rozmnožia tvoje dni*? Iste to neznamená, že sa predĺži tvoj život; to je už vyjadrené v tom výroku „... a pridajú ti rokov života.“ Nemôže to znamenať nič iné, než zvýšenie tvojej efektívnosti počas každého jedného dňa. Inými slovami, z každého dňa vyťažíte viac ako ľudia, ktorí nemajú Božiu múdrosť.

Je veľmi pravdepodobné, že ste už počuli to príslovie: „Keď niekomu otupie železo a nenabrúsi ostrie, musí vynaložiť väčšiu silu, ale oveľa lepšie je použiť múdrosť“ (Kazateľ 10,10). Ide tu o múdrosť. S tupou sekerou (bez múdrosti) nemôžete byť naozaj efektívni a produktívni. Naopak, s nabrúsenou sekerou (život v múdrosti) budete môcť zoťať podstatne viac stromov. Budete používať tú istú silu, no vaše úsilie bude znásobené.

Božia múdrosť je taká dôležitá. Neskôr vám v rámci tejto knihy porozprávam príbeh o jednom mojom priateľovi, ktorý bol ako veriaci neproduktívny celé desaťročia, no nakoniec už mal plné zuby toho svojho letargického stavu. Ako prvé, čo spravil, bolo, že sa na šesť mesiacov ponoril do Písma. To mu dodalo múdrosť k tomu, aby bol efektívnejší, a ešte budete užasnutí, ako sa jeho životný príbeh následne ďalej vyvíjal.

Neplatí to však len o mojom priateľovi. Pre nás všetkých je napísané: „Získať múdrosť je to najdôležitejšie, čo môžete spraviť“ (Príslovie 4,7; preklad anglického prekladu GNT). Milujem tento výrok. Keď mu raz naozaj uveríte, tak svoj čas a energiu začnete venovať získavaniu múdrosti. Avšak veľkou pravdou Prísloví 9,11-12 je toto: Keď raz múdrosť získate, *vy sami z nej budete profitovať!*

Božia múdrosť, o ktorej píšem v tejto knihe, si vyžadovala roky hľadania, skúmania a počúvania – a súčasťou boli tak pozitívne ako aj negatívne skúsenosti. Ako ale zistíte, nejde iba o mňa, ale aj o iných ľudí, s ktorými som mal tú výsadu hovoriť, ktorí sa rozhodli chodiť múdro a prinieslo to úžasné ovocie. Môžem iba dúfať, že v priebehu krátkeho času získate niečo, čo mne trvalo mnoho rokov a že v tejto múdrosti pokročíte ešte ďalej, ako sa to podarilo mne. Ide o veci kráľovstva – všetci sme jedno, takže ak to bude prínosom pre vás, bude to prínosom aj pre mňa. Ak v tom pôjdete ďalej ako ja, tiež to bude pre mňa prínosom, pretože sme jedno. Všetci pracujeme so spoločným zámerom a pre slávu jedného Kráľa.

SKRYTÉ TAJOMSTVO

Prejdime do ďalšej kapitoly s touto otázkou: Radi by ste spoznali skryté tajomstvo, o ktorom väčšina ľudí ani nevie, ktoré nabudí vaše schopnosti do tej miery, akú ste ešte nikdy predtým nezakúsili? Myslím si, že áno! A poviem vám – také tajomstvo naozaj existuje. Je to skrytá pravda, ktorú spolu odhalíme.

PREMÝŠLAJTE

1. Podľa Efezanom 2,10 Boh pre vás naplánoval veci ešte predtým, než ste sa narodili. Snažili ste sa už niekedy spoznať tieto Jeho plány? Čo vám zabránilo v ich objavovaní?
2. Narodili ste sa zámerne a so zámerom. Ako vo svetle Stanovho príbehu vnímate svoje dary a schopnosti? Vnímate ich ako dôležité pre budovanie Božieho kráľovstva? Alebo ste si, podobne ako Stan, nespájali tie bodky?
3. Konanie Božej vôle nás posilňuje. Posilňuje vás to, čo robíte so svojím životom? Robíte svoju prácu vášnivo? Ak nie, prečo sa necítite naplnení?

*Kedže máme rôzne dary podľa milosti,
ktorá nám bola daná, používajme ich.*

– Rimanom 12,6 (preklad z anglického NKJV)

2

Vštepene schopnosti

Mám jedného priateľa, volá sa Jim, ktorý osemnásť rokov koučoval stredoškolský dievčenský basketbalový tím. Počas celej tej doby jeho tím nedokázal vyhrať celoštátnu súťaž. Rok po roku jeho tím buď prehral v okresnom finále, alebo ak sa predsa dostal do celoštátnej súťaže, bol vyradený hneď v prvom kole.

Jim mi rozprával: „Bol som frustrovaný a chcel som s tým skončiť, avšak presne v tej dobe som objavil moc Božej milosti.“ A potom sa Jim pevne rozhodol, že už nebude svoj tím koučovať vo svojej vlastnej sile, ako to robil počas predošlých osemnástich rokov, ale že sa totálne spoľahne na *Božiu milosť*. Požiadal teda Pána, čo má spraviť a Božia odpoveď znela takto: „Prebuduj vaše tréningy. Namiesto deväťdesiatich minút na ihrisku strávte štyridsaťpäť minút v šatni čítaním Biblie, zdieľaním sa a modlitbou, a potom strávte zvyšných štyridsaťpäť minút na ihrisku.“

Jim mi povedal: „John, pripadalo mi to kontraproduktívne. Potrebovali sme pracovať na našich schopnostiach a precvičovať si hracie zostavy; potreboval som každú jednu minútu z toho deväťdesiat minútového tréningu. No zároveň som vedel, že som počul, čo hovorí Boh.“

Pokračoval v príbehu: „Potom som tú novú stratégiu predstavil dievčatám. Zdalo sa im to tak trochu náboženské a pripadalo im to ako dosť divný nápad. Niektoré z nich boli dokonca po prvom počutí tejto myšlienky frustrované, no keď som im o tom povedal viac a zdieľal s nimi svoje srdce, uspokojili sa s tým.“

S úsmevom na tvári povedal: „V tom roku sme vyhrali celoštátnu basketbalovú súťaž po prvýkrát. A ako keby to nestačilo, nasledujúci rok sme ju vyhrali znova.“

Potom ďalej hovoril o tej druhej celoštátnej súťaži. „Bolo to neveriteľné, lebo v rámci hry sa nám nepodarilo využiť ani jeden z našich rýchlych nájazdov. Vôbec sme nemali vyhrať, lebo tak veľmi veľa hodov na kôš sme jednoducho minuli! Keď sme si ale neskôr pozreli štatistiky, zistili sme, že v tej hre sme vytvorili nový rekord trojbodových hodov. A tie trojbodové hody vyvážili všetky tie nepremenené nájazdy a vytvorili nám skóre, ktoré sme potrebovali k výhre.“

ZMOCNENIE

Jim načrel do zdroja nadprirodzenej múdrosti; bola to vlastne tá istá praktická múdrosť, ktorú objavil aj apoštol Pavol – múdrosť, ktorá uniká viac ako deväťdesiatim percentám cirkevných zborov dvadsiateho storočia. A tou múdrosťou je toto: Biblická *milosť* nie je iba Božím darom k spaseniu, ale je aj Jeho *zmocnením* pre naše životy. Skúmajte Pavlove slová, no zároveň nestrácajte zo zreteľa, že tieto slová sú citátom, ktorý pochádza priamo z Božích úst: „Dost máš na *mojej milosti*; lebo (*moja*) *moc* sa v slabosti dokonáva“ (2. Korinťanom 12,9; SEP).

Toto nie je žiadna otázka ani šedá oblasť. Boh priamo hovorí o *svojej milosti* ako o *svojom zmocnení*. Slovo *slabosť* v predtým uvedenom verši znamená „neschopnosť“. Pán oznamuje Pavlovi – a tiež tebe a mne – „Moje zmocnenie (*milosť*) funguje optimálne v situáciách, ktoré sú mimo tvojich prirodzených schopností.“

Osemnásť rokov Jim tvrdo pracoval. Zo všetkých síl sa snažil tie dievčatá priviesť do víťazstva v súťaži, no aký úžitok mu to prinieslo? Nijaký. Po všetky tie roky im vždy niečo chýbalo. Avšak všetka tá agónia a mnohonásobné sklamanie nakoniec stáli za to

– kvôli tej múdrosti, ktorú Jim nakoniec objavil: *Božia milosť nás zmocňuje robiť veci, ktoré sú mimo našich prirodzených schopností.*

V inom svojom liste prichádza Pavol s dosť smelým vyhlásením: „Veď som sa namáhal viac ako oni všetci [apoštolovia].“ Neuveriteľné! Naozaj to napísal? Len sa zamyslite, kto všetko je súčasťou jeho zoznamu: Peter, Jakub, Ján, Barnabáš, Apolos a kopa ďalších veľkých mien. Pavlov výrok znie tak trochu arogantne. Keď si však prečítate zvyšok jeho myšlienky, zistíte, že to tak nie je: „Veď som sa namáhal viac ako oni všetci, vlastne ani nie ja, ale Božia milosť, ktorá je so mnou“ (1. Korintťanom 15,10).

Pavol sa chváli Božím zmocnením, nie svojou vlastnou schopnosťou. Nejde tu teda o nejaké jeho osobné chválenie sa. Pri uskutočňovaní svojho nadprirodzeného poslania sa spoliehal na milosť. Po mnohých rokoch sklamaní v pozícii kouča a následného zjavenia správnej cesty sa Jim teraz spolieha na Božie zmocnenie (milosť), ktoré ho dokáže posunúť za hranicu jeho vlastných schopností. A túto múdrosť preniesol do všetkých ostatných oblastí svojho života; nabrúsil si svoju sekeru!

A v rámci tejto perspektívy sa teraz vráťme k nášmu individuálnemu poslaniu. Božie Slovo znova prehlasuje: „Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil“ (Efežanom 2,10). Boh sám pre nás pripravil túto úlohu – ešte pred našim narodením. Toto pripravené povolanie nám prinesie skutočné naplnenie; žiadna iná práca ani zábava to nedokáže! To je zmysel vášho života, a tento rozmer je výnimočný. No pri realizovaní tohto zámeru je nutné uvedomiť si nasledujúcu pravdu:

*Váš osud, ktorý Boh pre vás pripravil,
presahuje vaše prirodzené schopnosti!*

Dovoľte mi, aby som túto pravdu ešte viac objasnil. Je úplne nemožné, aby sme svoje nadprirodzené poslanie naplnili v rámci

našich vlastných schopností. Ako viem, že to je naozaj tak? Pretože Boh jasne hovorí, že *On svoju slávu nedá nikomu inému* (pozri Izaiáš 48,11). Ak by ktokoľvek z nás dokázal naplniť svoje nadprirodzené poslanie zo svojich vlastných schopností, tak Boh by sa musel so svojou slávou deliť s nami, a to On jednoducho nespraví! Boh vás úplne zámerne povolal k niečomu, čo presahuje vaše vlastné, prirodzené schopnosti, aby ste sa museli spoľahnúť na Jeho *milosť* – inak sa vám to poslanie nepodarí naplniť!

KONKRÉTNE SCHOPNOSTI

Ďalej by sme si mali položiť otázku, či existujú nejaké konkrétne, výnimočné dary milosti. Inými slovami, budeme sa snažiť odpovedať na otázku, či tak ako nás milosť zmocňuje k životu za hranicou našich prirodzených schopností, existujú aj nejaké jedinečné schopnosti, ktoré prijímame od Boha, ktoré nás vyzbrojujú k uskutočňovaniu nášho konkrétneho poslania?

Dovoľte mi na tieto otázky odpovedať niekoľkými príkladmi. Roger Federer by sa nikdy nemohol stať jedným z najlepších tenisových hráčov, ak by nemal prístup k tenisovej rakete alebo k loptičkám. Najšikovnejší stolár v meste by sa nikdy nepreslávil svojim remeslom, ak by nemal k dispozícii nástroje na opracovávanie dreva. Michelangela by sme nikdy nepoznali, ak by nemal prístup k dlátu, k štetcu alebo k farbám. Platí to isté aj o našom nadprirodzenom povolaní?

Dva krátke príbehy nám to pomôžu objasniť. Keď som prvýkrát začal pracovať v duchovnej službe, stretol som jedného výnimočného uctievača a vedúceho chvál. Bol to človek, ktorý slúžil ako vedúci chvál v tíme jedného svetoznámeho evanjelistu z polovice dvadsiateho storočia. Ten evanjelista zomrel niekedy v sedemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia, no tento vedúci chvál po jeho smrti pokračoval v samostatnej duchovnej službe.

V osemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia chodil do nášho zboru a pamätám si, ako som sa často prichytil pri tom, že sa na neho s úžasom dívam a počúvam ho – bol veľmi obdarovaný! Na klavíri vedel hrať tak ako málokto iný, koho som počul hrať na klavíri – a vyzeralo to, ako keby tomu ani nemusel venovať veľa úsilia. V priebehu krátkeho času dokázal motivovať 3 500 ľudí, aby sa postavili a začali spievať a tancovať. Keď on chválil Boha, celá atmosféra v miestnosti sa zmenila; bola nabitá Božou prítomnosťou.

Počas niekoľkých z jeho posledných návštev som mal tú príležitosť hostiť ho. Keďže som mal možnosť byť pri ňom, kládol som mu otázky, lebo som chcel vedieť o jeho schopnostiach, ktoré dostal od Boha. Zistil som, že jeho mama, zbožná a oddaná žena, sa modlievala niekoľko hodín denne. „John, keď som bol v bruchu svojej matky, prišiel raz k nám domov jeden muž (moja mama si myslela, že to bol anjel). Tento muž, ktorého moja mama nikdy predtým nevidela, povedal: „Tvoj syn bude privádzať množstvo ľudí do Božej prítomnosti a od mladého veku bude veľmi šikovný v hre na klavíri.“

Potom prišla tá časť jeho príbehu, ktorá ma prekvapila a vďaka ktorej sa pre mňa ten príbeh stal nezabudnuteľným. Ešte ako batola si sadol ku klavíru svojich rodičov a začal hrať – dokonale, bez akýchkoľvek predošlých hodín klavíra a bez cvičenia. A nehral skladbu Chopsticks, ale pomerne zložitú skladbu, s ktorou si obyčajne vedeli poradiť iba skúsení žiaci klavíra. A, samozrejme, tú skladbu zahral úplne bez nôt.

Od toho dňa hral krásne na klavíri bez toho, aby sa musel pozeráť do nôt; všetky piesne dokázal zahrať z počutia. Mal takú schopnosť, že po vypočutí nejakej piesne ju v priebehu niekoľkých chvíľ dokázal zahrať.

Jeho služba sa začala tak, že ako mladý chlapec hrával na hlavných bohoslužbách svojho domáceho cirkevného zboru. Nakoniec mu jeho dar otvoril dvere k tomu, aby hrával po boku toho známeho evanjelistu.

Je jasné, že má dar – nadprirodzenú schopnosť.

Ďalšia dobre známa osoba, Akiane Kramarik, začala bez akýchkoľvek hodín umenia výnimočne kresliť v štyroch rokoch. Keď bola šesťročná, pokročila ku kresleniu komplexných predmetov a dokázala zachytiť aj svoje vlastné, jedinečné predstavy. V ôsmich rokoch nakreslila dnes už známy obraz Knieža pokoja (Prince of Peace) – portrét, ktorý visí za mojím stolom.

Je jasné, že má dar – nadprirodzenú schopnosť.

Prečo iba niektorí dostávajú dary? Alebo, je to vlastne naozaj tak?

Otázka, ktorú by sme si mali klásť, znie takto: Dostávajú dary niektoré, mnohé alebo dokonca všetky Božie deti? Pozrime sa znova na verš Písma z úvodu tejto kapitoly:

Keďže máme rôzne dary podľa milosti,
ktorá nám bola daná, používajme ich.
—Rimanom 12,6 (preklad z anglického NKJV)

V tomto jednom verši Písma vidíme dve veľmi dôležité, ale rôzne slová. Tým prvým, o ktorom sme už hovorili, je slovo *milosť* – grécke slovo *charis*. Keď k slovu *charis* pridáme príponu *-ma*, dostaneme ďalšie grécke slovo, *charisma* (v slovenčine *charizma*); to je slovo pre *dary milosti* v tomto verši a na toto slovo sa zameriame.

Za tie roky, čo študujem grécke slovníky a skúmam kontext novozákonných veršov, v ktorých je slovo *charizma* použité, som si ho zadefinoval takto:

Charizma: Špecifická dávka milosti, ktorá jednotlivca zmocňuje k nejakej výnimočnej schopnosti.

Táto schopnosť je vlastne nadprirodzeným nadaním, ktoré Boh zveruje nejakému jednotlivcovi a vždy presahuje bežné, prirodzené schopnosti ľudí. Niektoré dary sú jednoznačne nadprirodzené. Na druhej strane, niektoré schopnosti, ktoré vyzerajú ako prirodzené a ľudské, sú v skutočnosti neobyčajné. Niektoré dary dostali ľudia pri narodení a iné zase dostali v konkrétnom čase prostredníctvom Slova Pánovho.

CHARIZMA PÍSANIA

Dovoľte mi, aby som skúmanie *charizmy* začal tým, že ako príklad použijem svoj vlastný život. (Stručne som o týchto osobných príbehoch písal v predchádzajúcej knihe, *Ži s perspektívou večnosti*.)

Charizma môjho života je písanie. Ak ste našu službu nasledovali dlhé roky, tak asi neviete, že angličtina, tvorivé písanie a cudzie jazyky patrili v škole medzi moje najslabšie predmety. Niekedy som mal dojem, že učitelia angličtiny ma do ďalšieho ročníka nechávali prejsť len preto, aby už so mnou nemuseli pretrpieť ďalší rok!

Keď sme ako trieda dostali za úlohu niečo napísať, hoci len na jednu alebo dve strany, vypracovanie takej úlohy mi trvalo celé hodiny aj napriek tomu, že to bolo celkom jednoduché zadanie. Napísal som jednu alebo dve vety, niekoľko minút som sa na ne díval a čím dlhšie, tým viac som bol znechutený z toho, ako

nesúrodo a úboho to znelo. Nakoniec som ten papier pokrčil a začal som úplne odznova. A tento proces sa opakoval znova a znova. Minul som pri tom veľa dobrého papiera, času a mentálnej energie. Spomínam si na chvíle, keď som písal celú hodinu a napriek tomu som nemal dokončené ani prvé dva odstavce.

Ak pochybujete o tomto mojom sebahodnotení, tak mi dovoľte, aby som vám povedal, ako som dopadol na SAT testoch. Ako pravdepodobne viete, SAT testy sú súčasťou skúšok, ktoré sú povinné pre prijatie na mnohých vysokých školách a univerzitách v USA. Keď som ja kedysi robil tie testy, tak dvomi hlavnými oblasťami, z ktorých pozostávali, bola *matematika* a *verbálne schopnosti*. *Verbálna časť* skúšky bola v podstate testom z angličtiny. Preverovala schopnosti pri čítaní a písaní. Najvyššie možné skóre bolo 800 bodov. Moje skóre vo *verbálnej časti* bolo 370 (áno, čítate správne). Keď si to prerátate na percentá, tak som dosiahol úroveň krásnych 42 percent – a to je F na väčšine vysokoškolských známkovacích stupniciach. Počas všetkých mojich ciest za uplynulých tridsať-plus rokov som stretol iba jedného jediného človeka, ktorý mal vo *verbálnej časti* SAT nižší počet bodov ako ja.

Presuňme sa teraz rýchlo do obdobia mojich tridsatín. V jedno letné ráno v roku 1991, keď som sa modlil na jednom odľahlom, pustom mieste, Boh ku mne prehovoril takto: „Synu, chcem, aby si písal.“

Zasmial som sa v sebe: „Bože, asi máš na tejto zemi tak veľa synov a dcér, že si si ma asi s niekým z nich pomýlil. Iste nechceš, aby som písal; stačí sa spýtať mojich učiteľov angličtiny zo strednej školy.“

Žiadna odpoveď. Len ticho.

A tak som to ticho považoval za súhlas. Presvedčil som sám seba, že to nie je nič pre mňa – len preto, že Boh mi na to nijako neodvrkol. Vo svojom srdci som však vedel, čo sa deje.

O desať mesiacov neskôr ma v priebehu dvoch týždňov oslovili dve rôzne ženy z dvoch rôznych štátov a povedali mi presne tie isté slová: „John Bevere, ak nebudeš písať to, čo ti Boh hovorí, aby si napísal, Boh to posolstvo zverí niekomu inému a jedného dňa sa budeš musieť z toho zodpovedať.“

Keď tá druhá žena z Texasu vyslovila presne tie isté slová, ktoré vyslovila tá prvá žena z Floridy, prenikla ma Božia bázeň a začal som konať. Písal sa rok 1992 a vtedy ešte neexistovali iPady, iba pero a papier, a tak som si vzal zápisník a veľkými písmenami som na vrch strany napísal slovo KONTRAKT. Potom som napísal:

Otče, ja neviem písať. Ak Ťa mám poslúchnuť, potrebujem milosť! Ak mám písať, tak Ťa žiadam o to, aby každé slovo bolo inšpirované Tvojim Duchom a aby bolo presiaknuté Tvojím pomazaním. Prosím Ťa, aby menlo mužou, ženy, deti, cirkevné zbory, mestá a národy. Dopredu Ti sľubujem, že Tebe dám všetku úctu, chuálu, slávu a uďaku. U Ježišovom mocnom mene zapečatujem tento kontrakt (túto zmluuu) s Tebou.

Tvoj syn a služobník, John Bevere

Presuňme sa teraz rýchlo do súčasnosti, takmer o tridsať rokov neskôr. Aktuálne som napísal viac ako dvadsať kníh a vydalo sa ich desiatky miliónov. Mnohé z nich boli na zoznamoch najpredávanejších kníh tak v sekulárnych, ako aj v kresťanských predajniach, v rámci krajiny ako aj v medzinárodnom meradle. Tie knihy sú preložené do viac ako stovky cudzích jazykov po celom svete a v niekoľkých krajinách patria medzi najpublikovanejšie knihy tak v sekulárnych, ako aj kresťanských kategóriách.

V prípade takmer každej knihy som *nepočul, nečítal*, ani *sám neprišiel s myšlienkami*, ktoré by tvorili dvadsať až tridsať percent

napísaného obsahu. Ten obsah som obdržal počas samotného písania. Spomínam si na niekoľko prípadov, keď som bol buď v mojej kancelárii doma, alebo v hotelovej izbe a sám som bol premožený tým, čo som práve napísal. Niekoľkokrát som dokonca vyskočil a zakričal: „Wow, to je naozaj dobré!“

Možno si poviete: Ako by si mohol niečo také povedať? To smrdí pýchou.

Ja na to odpovedám: Ja viem odkiaľ ten obsah pochádza – *nie odo mňa*. Úplne som presvedčený o tom, že moje meno je na obale týchto kníh preto, lebo ja som prvým človekom mimo neba, ktorý si ich má prečítať! Viem, že tie slová prišli od Ducha Svätého. Nelíši sa to až tak veľmi od zdanlivo arogantných slov apoštola Pavla, ktorý napísal: „Pracoval som viac ako všetci ostatní apoštolovia.“ No neznie to tak trošku ako slová nejakého súťaživého, egoistického alebo dokonca narcistického človeka? Z Písma však vieme, že Pavol sa chválil Božím darom milosti a nie svojimi vlastnými schopnosťami.

Osobne som presvedčený, že keď Boh ku mne v to letné ráno prehovoril počas modlitby, zároveň *uvolnil* do môjho života *charizmu* písania. Avšak, až keď som sa rozhodol Boha poslúchnuť, bola tá charizma *aktivovaná*. Existujú ľudia, ktorí s týmto bodom nesúhlasia, no dovoľte, aby som hneď na začiatku tejto polemiky povedal, že si nemyslím, že to je také podstatné, aby sme sa o tom hádali. Uvedomujem si, že sa môžem mýliť, a preto chcem spomenúť argumenty ľudí, ktoré protirečia tomuto môjmu presvedčeniu.

Niektorí ľudia tvrdia, že ten dar som dostal v tej chvíli v roku 1979, keď som sa znovuzrodil. Do tejto diskusie nedokážem nijako vniesť svoju skúsenosť, pretože v rokoch 1979 až 1992 som sa nepokúsil nič napísať – až do bodu, keď som napísal ten kontrakt. Jednu vec ale môžem povedať úplne iste: S týmto darom

som sa nenarodil tak ako ten klavirista, ktorého som popísal na začiatku tejto kapitoly. To ale neznamená, že niektorým ľuďom sú ich dary dané od ich narodenia. Napríklad z Písma vieme, že Ján Krstiteľ bol naplnený Božím Duchom (ktorý dáva dary) hneď od svojho počatia, pretože rozoznal živého Krista v Máriinom bruchu, hoci sám bol vtedy ešte len v Alžbetinom bruchu (pozri Lukáš 1,41). O tridsať rokov neskôr to bol ten istý dar v Jánovi, ktorý dokázal rozpoznať Ježiša (predtým než ktokoľvek iný), keď sa Ježiš prišiel dať pokrstiť (pozri Ján 1,29).

Na druhej strane niektoré dary prichádzajú neskôr. Saul, Kíšov syn, bol človek, ktorý svoj život nezačal ako prorok. Tento dar nedostal až dotedy, kým ho Samuel nepomazal olejom na znamenie toho, že sa stane prvým izraelským kráľom. Samuel vyhlásil, že Saul neskôr stretne skupinu mužov, ktorí budú hrať na nástrojoch a ktorí budú prorokovať. Priamy citát Samuelových slov znie takto: „Vtedy ťa nadchne Hospodinov duch, dostaneš sa s nimi do prorockého vytrženia a premeníš sa na iného muža“ (1. Samuelova 10,6).

Keď sa dívame na tieto dve odlišné výpovede Písma, jasne vidíme, že niektoré dary sú človeku dané od jeho narodenia a iné človek dostáva neskôr.

CHARIZMA HOVORENIA (VEREJNÉHO PREJAVU)

Ďalšou *charizmou* v mojom živote je hovorenie formou verejného prejavu. Keď vám porozprávam o tomto dare, posilní to vaše porozumenie.

Prvá príležitosť, počas ktorej ma moja manželka, Lisa, počula kázať Slovo Božie počas bohoslužieb, sa stala nezabudnuteľnou. Ak by som to mal vyjadriť jemne, tak by som povedal, že to bolo obrovské zlyhanie. A naozaj nepreháňam. Ona počas toho prejavu zaspala v priebehu prvých piatich minút, a počas celého zvyšku

kázne sa prebúdzala a znova upadala do spánku. Bola to hrozná kázeň. Jej najlepšia priateľka, Amy, dokonca upadla do takého hlbokého spánku, že som videl, ako jej z doširoka otvorených úst vytekajú sliny! Ak mám byť úprimný, tak úroveň môjho verejného prejavu bola úbohá.

V tom čase som slúžil v našom miestnom cirkevnom zbore ako asistent nášho pastora a jeho manželky. (Náš zbor patril medzi veľmi vplyvné zbory v Spojených štátoch amerických a mal viac ako štyristo platených pracovníkov.) Mojou úlohou bolo starať sa o potreby rodiny nášho pastora a o všetkých hosťujúcich služobníkov, ktorí navštívia náš zbor. Nebola to žiadna šedá oblasť; moja oblasť zodpovednosti v Božom kráľovstve nijako nesúvisela s darom hovorenia; skôr som slúžil za scénou. (V ďalšej kapitole sa k tomu ešte detailnejšie vrátim.)

Napriek tomu som sa pokúšal založiť si svoju vlastnú duchovnú službu, pretože Boh mi ukázal, že budem hlásať Jeho Slovo národom celého sveta. Mojou vtedajšou chybou bolo, že som to robil vo svojej vlastnej sile. A tiež som sa ešte stále nachádzal v tom období, keď som primárne mal podporovať službu niekoho iného – mal som byť „verný v tom, čo patrí iným“ (pozri Lukáš 16,12, BOT). Všetok svoj voľný čas a energiu som využíval na vytváranie, úpravu a prezentovanie mojich kázni. (Bolo by bývalo omnoho lepšie, keby som sa počas toho obdobia bol býval sústredil na to, aby som bol lepší služobník a manžel, no niekedy sa veci učíme v škole tvrdých kopancov.)

Krátko povedané, podieľal som sa na zrode „Izmaelskej služby“. Prečo to tak nazývam? V Písme totiž existuje paralela k takémuto počínaniu. Keď mal Abram (Abrahám) sedemdesiatpäť rokov, Boh mu povedal, že sa stane otcom zaslúbeného syna a že skrze toho syna sa nakoniec stane otcom mnohých národov. Desať rokov po tomto príslube ešte stále nemal žiadne dieťa a v tom čase už mal osemdesiatpäť rokov. A tak Abrahám a jeho manželka Sáraž zosnovali spolu plán, ktorým chceli Bohu „pomôcť“ uskutočniť

to, čo zaslúbil. Z tohto zbytočného ľudského snaženia sa narodil Izmael. A preto takéto počínanie nazývam „Izmaelskou službou“.

Je ťažké tomu uveriť, no niektorí ľudia mi dokonca dali na to peniaze. Dokázal som im predať svoje samozvané poslanie s názvom „Beverly Ministries“. Naším mottom bolo: „Zasahovanie sveta Jeho úžasným svetlom.“ Keď toto píšem, smejem sa na svojej hlúposti a nezrelosti. Naša prvá Izmaelská štvordielna séria kaziet dokonca obsahovala aj tú kázeň, ktorá moju manželku a jej najlepšiu priateľku uspala! Ktovie koľko iných ľudí pri počúvaní tej série upadlo do hlbokého spánku? Je mi zle, keď na to čo i len pomyslím!

Verte či neverte, no ten príbeh sa ďalej uberal ešte horším smerom. Počas toho obdobia bol mojím hrdinom veľký evanjelista T. L. Osborn, ktorý je už v nebi. Spolu so svojou manželkou priviedol počas svojho života k spaseniu viac ako päťdesiat miliónov ľudí. Bol mi vzorom v tom, ako kázal a túžil som, aby moje kázne mali podobnú podobu. Niekedy som zvykol celé hodiny počúvať jeho kázne a učil som sa, ako pracoval s hlasom, ako sa vyjadroval, ako vyučoval, ako zdôrazňoval niektoré myšlienky, a dokonca aj ako pracoval s humorom. Nebol som iba nejaký originálny, nudný kazateľ; bol som ešte aj hroznou kópiou niekoho iného.

T. L. bol majstrovský komunikátor. Keď hovoril v našom cirkevnom zbore, všetci pozorne počúvali každé slovo. Raz rozprával o veľkom Božom diele počas jednej z obrovských evanjelizácií v Afrike. Počas toho, ako hovoril, bol sám tak premožený tými pozoruhodnými zázrakmi, že nadšene vykrikol: „Wow!“ Potom sa na chvíľu odmlčal – a všetci sme napäto sedeli v očakávaní, čo ďalej povie – a z neho zo žartu vyhrklo: „To slovo je také úžasné, že zozadu znie úplne rovnako ako spredu: Wow!“ Všetci sa zasmiali; celé to bolo také jedinečné, ako to vedel spraviť iba on.

Keďže som bol hlúpy a naivný, prebral som túto slovnú hračku od neho a toto „wow“ som začal pravidelne používať. Robil som to tak isto, ako to T. L. spravil v tej chvíli, ktorú som popísal vyššie. Jediný problém bol, že nikto sa nikdy nezasmial, no ja som to, samozrejme, nechápal.

Po opakovaných zlyhaniach v rámci môjho osobného snaženia som sa nakoniec zlomil. A práve vtedy prišlo k úžasnej zmene. Znova som si začal užívať moju vtedajšiu pozíciu služobníka. Svoj voľný čas som začal venovať svojmu manželstvu a priateľom. Život bol plný, bohatý a kompletný – keď som sa vzdal vlastného snaženia. Odkedy som našiel skutočnú spokojnosť, bolo pre mňa ľahké vidieť, že všetka moja snaha je zbytočná; zabalil „Bevere Ministries“ mi ani nepadlo zaťažko. Vedel som, že Boh jedného dňa oživí to, čo prisľúbil, no nestane sa to tak, že to budem musieť iniciovať sám.

Keď som dospel na toto miesto pokoja a vyrovnanosti, tak už asi viete, čo sa stalo: povýšenie od Boha prišlo v priebehu niekoľkých mesiacov. Dostal som pozvanie, aby som sa stal mládežníckym kazateľom v jednom z najrýchlejšie rastúcich zborov v Spojených štátoch.

Nikdy nezabudnem na prvú nedeľu. Pastor nášho zboru bol celosvetovo známym služobníkom. V tých dobách ľudia každú nedeľu čakali aj hodinu na slnku len preto, aby si zabezpečili dobré miesto na bohoslužbách, pretože tie boli vždy úplne napratané. Na našich bohoslužbách sme vždy mali návštevníkov z iných štátov a národov.

Bohoslužby sa rozbehli tak ako vždy. Mali sme nádherné uctievanie. Jednou z prvých vecí, ktorú pastor spravil, keď vyšiel na pódium, bolo to, že zbor informoval o novom mládežníckom pastorevi – o mne. Potom ma, na moje vlastné prekvapenie, požiadal, aby som prišiel dopredu a aby som sa tomu davu v tú nedeľu ráno krátko prihovril.

Vtedy som si to neuvedomoval, ale moju manželku v tej chvíli chytila paniku. Ja by som asi bol tiež vystrašený, keby som sa mal čas nad tým zamyslieť. *Bol som v šoku!* Mal som zrazu osloviť dvetisícosemsto ľudí. Lisa sa bála, ako to dopadne, lebo z mojich minulých skúseností vedela, čo asi príde. Ako sa budeme vedieť spamätať z tejto blížiacej sa katastrofy? Toto bude pravdepodobne aj posledná príležitosť, keď si ma budú môcť vypočuť všetci návštevníci našich bohoslužieb, pretože bolo isté, že po tejto skúsenosti ma už nikdy nepožiadajú o to, aby som počas bohoslužieb niečo povedal. Všetky tieto strachy sa v nej nakopili počas toho, ako som ja kráčal na pódium. Neskôr mi povedala, že sa úpenlivo modlila, aby som nezačal znova imitovať T. L. Osborna a hlavne, aby som neskončil pri mojom „hlavnom trápnom okamihu“, keď som hovoril o „wow“ zozadu!

Keď som bol na pódiu, náš hlavný pastor mi podal mikrofón. V priebehu šesťdesiatich sekúnd bol celý zbor na svojich nohách – všetci tleskali, pokrikovali a nadšene pritakávali tomu, čo som hovoril. Hovoril som štyri-päť minút a všetkých dvetisícosemsto ľudí po celý ten čas stálo. Potom som mikrofón vrátil pastorovi a vrátil som sa na svoje miesto. Nasledujúcich päť minút som sa triasol – kvôli adrenalínu alebo kvôli Božej prítomnosti, alebo možno kvôli obom.

Moja manželka sedela ako omráčená – nedokázala uveriť tomu, čo sa práve udialo. Po bohoslužbách mi povedala: „John, prišla mi taká myšlienka: *Kto začal ovládať telo môjho manžela?*“

Počas mojej prvej pozície v duchovnej službe sme bývali v Texase, no tento nový zbor bol na Floride. Keď sa nás niekto na to pýtal, moja žena celé roky tú chvíľu popisovala takto: „Z Johna sa v tej chvíli, ako sme prekročili hranice Floridy, stal iný muž.“ A to je podobný výrok ako ten, ktorý sa týkal Saula v čase, keď do svojho života prijal Boží dar (pozri 1. Samuelova 10,6).

Od tej chvíle som kázal, vyučoval a hovoril na verejnosti pred rôznymi publikami a väčšinou mi to išlo pomerne ľahko (v ďalšej kapitole vysvetlím, kedy to bolo ťažké). Verejné prejavy už pre mňa nie sú ničím ťažkým. Idú mi aj bez tej námahy, ktorú som do nich musel vkladať počas izmaelských dní. Výsledky môjho pôsobenia v období Izmaela a Izáka boli také odlišné ako deň a noc.

Posuňme sa teraz na chvíľu do obdobia ôsmich až desiatich rokov po tej prvej nedeli na Floride. V tom období bola duchovná služba Messenger International už dobre rozbehnutá. V garáži sme práve robili jarné upratovanie. Keď sme prechádzali nejakými krabicami, objavili sme aj nejaké pôvodné nahrávky a okrem iného aj kazety z tej série kázaní, ktorou som Lisu a jej priateľku úplne uspal. Bez zaváhania som sa otočil a hodil som ich do odpadkového koša. A v tom som zrazu počul Ducha Svätého, ako mi hovorí: „Synu, neodhadzuj tie pôvodné nahrávky.“

Rýchlo som na to zareagoval: „Prečo nie? Sú hrozné; nikto by už nikdy nemal tie kázne znova počúvať. Treba to zničiť.“

Znova som počul: „Nerob to.“

Keďže som dobre vedel, že ku mne hovorí Boh, spýtal som sa: „Prečo?“

„Je to ochrana pre teba,“ povedal mi Pán veľmi jasne.

„Ochrana?“

A vtedy mi dal múdrosť porozumieť: „Synu, chcem, aby si nikdy nezabudol na to, aký si bezo mňa hrozný komunikátor.“

S každým ďalším rokom si viac uvedomujem silu tohto „ochranného“ faktora. Počas uplynulých troch dekád ten dar

ohromne fungoval a priniesol hojné ovocie. Nespočetne veľakrát som bol svedkom toho, ako sa zmenila atmosféra v publiku, ako dochádzalo k výbuchom radosti prameniácim zo zjavenia, ako boli zachránené mnohé životy a ako sme boli svedkami mnohých zázrakov. Mnohí vyjadrili, ako sa natrvalo zmenili ich životy alebo ich cirkevné zbory.

Pri všetkom tomto ovocí by bolo ľahké myslieť si, že s tým mám ja niečo do činenia, avšak ja môžem úprimne spolu s apoštolom Pavlom vyznať: „Nie ja [som sa napracoval], ale milosť Božia, ktorá je so mnou“ (1. Korinťanom 15,10). Po všetky tie roky som nezabudol na to, aký hrozný som bez Božej *charizmy*.

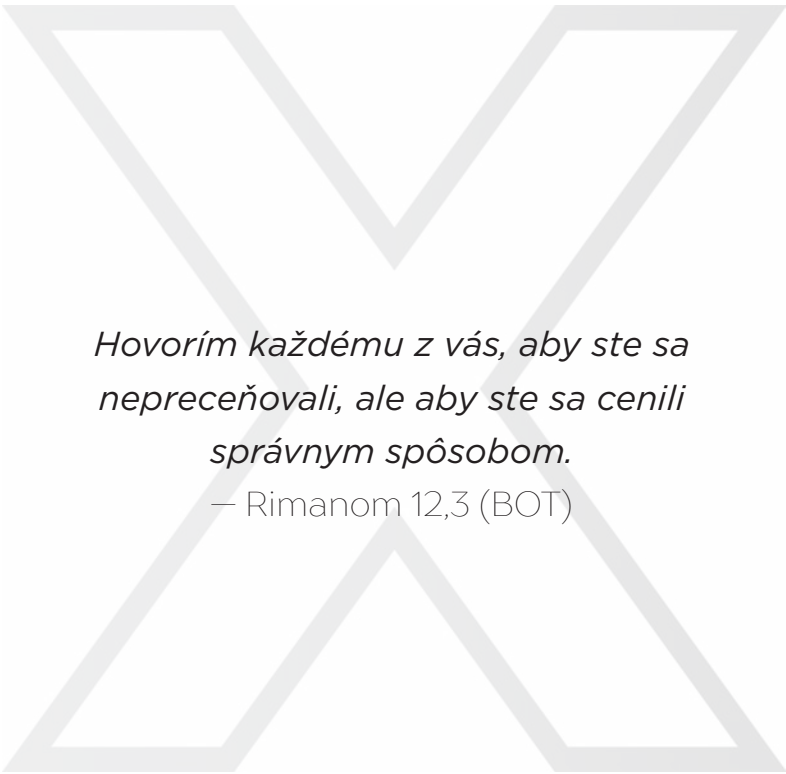
SI AJ TY OBDAROVANÝ/Á?

Toto sú dva z Božích darov, ktoré mám ja vo svojom živote – aby som nimi slúžil a budoval iných. Viete sa stotožniť s tými zápasmi, ktorými som si prešiel? Možno ste si uvedomili, že vaše vlastné zápasy pri identifikovaní *charizmy* vo vašom živote sú celkom normálne. Alebo, možno počas čítania týchto príbehov vo vás rástla frustrácia, lebo ste si mysleli: *Ale ja žiadne dary nemám*. Uistujem ťa, že máš a všetko sa ti to vyjasní počas nasledujúcich dvoch kapitol.

Sľúbil som, že zodpoviem otázku, či niektoré, mnohé alebo dokonca všetky Božie deti dostávajú dary. Okamžitá odpoveď znie: Áno! A onedlho to dokážem aj z Písma. Nielenže dôkladne zodpoviem túto otázku, no pred koncom knihy budete vedieť jasne uchopiť, ako môžete svoju *charizmu* identifikovať, rozvíjať a fungovať v nej, a tak rozmnožovať svoju efektivitu v budovaní Božieho kráľovstva.

PREMÝŠLAJTE

1. Biblická milosť nie je iba Boží dar spasenia, ale aj Jeho zmocnenie v našom živote. Ako si doteraz vnímal/a Božiu milosť? Ako sa tvoje porozumenie milosti zmenilo po prečítaní tejto kapitoly?
2. Zámer tvojho života, ktorý Boh pre teba vopred pripravil, presahuje tvoju prirodzenú schopnosť. Prečo to Boh tak nastavil? Ako môžeš získať prístup k Božej zmocňujúcej milosti, ktorú má On pre teba v hojnosti?
3. Prijímajú niektoré, mnohé alebo dokonca všetky Božie deti dary? Ktoré dary a schopnosti si prijal/a ty? Ako sú tieto dary podľa teba užitočné pre iných?

*Hovorím každému z vás, aby ste sa
nepreceňovali, ale aby ste sa cenili
správnym spôsobom.*

— Rimanom 12,3 (BOT)

3

Úprimne sa ohodnot'

Ked už som vám teda rozpovedal o mojom zápase, ktorý súvisel s identifikovaním sa so svojou *charizmou* a chodením v nej, stručne vám porozprávam aj o tom, v čom *nie* som obdarovaný.

Bolo by nemožné vytvoriť kompletný zoznam takých vecí – je ich proste príliš veľa. Prvými na tom zozname by boli spievanie a hranie na hudobných nástrojoch. Kedykoľvek si doma spievam, moja manželka a deti ma úctivo, ale veľmi jasne žiadajú, aby som si spieval iba pre seba.

Počas stredoškolského športovania som si iba raz spieval v sprche, ktorá sa nachádzala v rámci šatní na prezliekanie. Reakcia na môj spev bola intenzívna; niekoľko kamarátov ma jednohlasne okríklo, aby som s tým okamžite prestal a jeden chlapík v návale hnevu hodil po mne šampón.

Moji rodičia posielali všetky svoje deti na hodiny klavíra. Moja učiteľka bola profesionálna klaviristka a v našom meste bola aj pomerne známa. Jej kariéra spočívala v tom, že učila deti hrať na klavír a bola v tom naozaj dobrá. Avšak po štyroch rokoch ťažkých hodín klavíra so mnou prišla za mojimi rodičmi a prosíkala ich, aby mi s tým dovolili prestať. Tak veľmi mi to nešlo!

Myslel som si, že sa to týkalo len klavíra, a tak som sa po určitom čase, po niekoľkých rokoch, pokúsil učiť hrať na iný hudobný nástroj. Kúpili sme si klasickú gitaru a našli sme nejakého osvedčeného učiteľa. Bol trpezlivý a dôkladne sa

mi venoval; ja som tomu tiež venoval svoje maximálne úsilie, usilovne som cvičil, no trápil som sa. Až po ďalšom roku a pol chodenia na hodiny gitary som si dokázal priznať, že hudobné nadanie jednoducho nemám.

A čo je toho dlhodobým dôsledkom? Stačí asi povedať, že v priebehu tých rokov sa nič neudialo. Vytvíjalo sa to úplne inak ako v príbehu o mojom písaní. Nikdy sa znova znenazdania žiadne hudobné nadanie v mojom živote neobjavilo.

SEBA-HODNOTENIE

Mohol by som pokračovať vo vymenovávaní vecí, v ktorých nie som obdarovaný, ale myslím, že medzičasom viete, čo som mal na mysli. Asi si môžem dovoliť povedať, že všetci nejako intuitívne vieme, v čom nie sme dobrí. Niekedy by som si prial, aby identifikovanie nášho obdarovania bolo také jednoduché ako poukázanie na to, v čom dobrí nie sme.

S týmto povedomím sa teraz posuňme k ďalším Pavlovým inštrukciám:

Milostou, ktorá mi je daná, hovorím každému z vás [varujem vás], aby ste sa neprečenovali, ale aby ste sa cenili správnym spôsobom podľa stupňa viery, ktorú každému dal Boh. Lebo ako máme v jednom tele mnoho údov, ale všetky údy nekonajú tú istú činnosť, tak aj my mnohí sme jedno telo v Kristovi a jednotlivo sme si navzájom údmi. Podľa schopností, ktoré nám Boh dal, máme rozličné úlohy. (Rimanom 12,3-6)

Pavol začína tým, že svoje nasledujúce slová uvádza ako *varovanie*. Dovoľte mi toto varovanie izolovať a zdôrazniť: „Nemyslite si, že ste lepší, než naozaj ste. Úprimne hodnotte samých seba.“ Hovorí tu, aby sme samých seba hodnotili úprimne. Ale čo máme hodnotiť? Dary, ktoré Boh vložil do nášho života – *v reálnom čase*.

Možno si kladiete otázku, prečo som použil slová *v reálnom čase*? Jednoduché. Spomeňte si na ten biblický príklad, ktorý som použil v predošlých kapitolách. Keby sa Saul úprimne ohodnotil predtým, než stretol Samuela, povedal by: „Neviem prorokovať.“ V tom čase by to bolo správne a presné vyjadrenie. Po stretnutí so Samuelom zostúpil na neho Boží dar a jeho úprimné sebahodnotenie by sa zmenilo na: „Viem prorokovať.“

Ó, ako veľmi by som si prial, aby som si tento verš prečítal pozornejšie v tom čase, keď som sa snažil začať svoju izmaelskú službu. Ak by som bol býval k sebe úprimný, tak by som si *v tom čase* uvedomil, že verejná služba a kázanie nepatrili v tom čase k mojim silným stránkam; bol som ale obdarovaný k tomu, aby som slúžil svojmu pastorovi. Vo svojej vlastnej sile som sa snažil vstúpiť do niečoho, čo mi bolo jasne komunikované, zjavené na modlitbe a čo bolo inými vedúcimi prorokované ako *to, čo príde*. Ešte nebol *ten správny čas*, a bolo to zrejmé. Keby som v tom čase bol býval postupoval podľa tohto príkazu Písma a úprimne ohodnotil samého seba, zistil by som, že nie som na to pripravený a ušetril by som si veľa času, zdrojov a energie. A tiež by som bol býval omnoho efektívnejší v tom, na čo som bol obdarovaný v rámci *toho časového obdobia*.

Vo vzťahu k rôznym darom sú Pavlove slová úplne jasné: „Lebo ako v jednom tele máme mnoho údov, ale všetky údy nekonajú tú istú činnosť, tak sme mnohí jedno telo v Kristovi“ (Rimanom 12,4). Je to jednoduché, no zároveň obrovské zjavenie – stačí sa pozrieť na svoje vlastné telo. Zamyslite sa nad tým; naše prsty dokážu robiť veci, ktoré nedokáže spraviť náš nos. Naš nos dokáže robiť veci, ktoré nedokážu spraviť naše uši. Naše uši dokážu robiť veci, ktoré nedokáže spraviť náš žalúdok. Naš žalúdok dokáže robiť veci, ktoré nedokáže spraviť naša pečeň a v tom zozname by sme mohli pokračovať ďalej. Hlavnou myšlienkou teda je:

*Šťastný a požehnaný je človek,
ktorý pozná svoje obdarovanie a funguje v ňom.*

*Biedny a vystresovaný je človek,
ktorý sa snaží fungovať v obdarovaní niekoho iného.*

Nebolo by to divné, keby ste sa jedného rána zobudili a váš palec by povedal: „Mám toho dosť! Ústa, vy celé roky rozprávate. Dnes budem rozprávať ja.“ Znie to absurdne; palec nemá schopnosť vydávať zvuky – na rozdiel od úst, ktoré tú schopnosť majú. Avšak palec má jedinečné schopnosti, ktoré zase nemajú ústa. Predstavte si, že by ústa povedali: „Dnes chcem stláčať tlačítka na počítači!“ Znova – úplne absurdné.

Ďalšou dôležitou otázkou je: Prečo kladieme taký dôraz na „pódiové dary“? Prečo je to tak, že kazateľov a vedúcich chvál, ktorí vedú veľké zástupy ľudí, vnímame ako ľudí, ktorí majú to najlepšie obdarovanie? Pavlove slová ku korintskému zboru v tejto veci znejú takto: „Ba skôr je to tak, že tie údy tela, ktoré sa zdajú slabšími, sú nesmierne potrebné“ (1. Korinťanom 12,22).

Chcel by som tu uviesť jeden praktický príklad. Už ste si niekedy všimli, že nohy priťahujú pozornosť? Ľudia ich zvyknú komentovať napríklad takto: „Ona má krásne nohy“ alebo „Wow, ten má naozaj svalnaté nohy!“

Spomínam si na svojho otca – ktorý bol veľmi konzervatívny, disciplinovaný a tichý človek – ako raz, ešte v čase, keď som bol tínedžer, povedal niečo, čo vôbec nezodpovedalo jeho povahe. Môj otec bol človek, ktorý v podstate nikdy neupozorňoval iných na seba. No jedného dňa z neho vyšlo: „Synu, máš naozaj kvalitné nohy.“

V šoku som sa len na neho díval, nijako som nereagoval a s úsmevom som uvažoval nad tým, čo tou poznámkou sleduje. Pokračoval: „Chcel by si vedieť prečo? To preto, lebo aj ja mám kvalitné nohy a ty si ich zdedil po mne.“

Nevedel som, či sa mám rozosmiať alebo iba oceniť jeho komentár – tak veľmi ma zaskočilo jeho atypické správanie. A tak som sa iba zasmial a povedal: „Vďaka, ocko, že vďaka tebe mám kvalitné nohy.“

Je to tak – nohy priťahujú pozornosť. Už ste ale niekedy uvažovali nad tým, že ľudia dokážu prežiť aj bez nôh? Poznám jedného muža, ktorý stratil jednu nohu počas automobilovej nehody, no napriek tomu funguje a žije normálny život.

To sa však nedá povedať o pečeni. Nikto nedokáže žiť bez pečene. Je to extrémne dôležitý orgán – ešte dôležitejší ako nohy. Napriek tomu ste asi ešte nikoho nepočuli povedať: „Wow, ty máš ale úžasnú pečeň. Je krásna!“ To nikto nespraví.

Počúvajte teda znova Pavlove slová: „Ba skôr je to tak, že tie údy tela, ktoré sa zdajú slabšími, sú nesmierne potrebné.“ Znova sa pýtam: Prečo kladieme taký dôraz na „pódiové dary“? Asi preto, že sú to tie „viditeľné“ časti, ktoré sú síce potrebné, no podľa Božieho slova nie sú tie najdôležitejšie.

Môj priateľ Stan (ktorého som spomínal v prvej kapitole) má dar oslovovania ľudí vo svete podnikania a tiež schopnosť rozmnožovať a dávať financie. Jeho obdarovanie sa však zdá byť menej hodnotné ako nejaké pódiové obdarovanie a v rámci súčasnej cirkevnej kultúry je to takto aj neverbálne komunikované. Cirkev v podstate hovorí niečo takéto: „Ľudia, ktorí sú na pódiu, sú tí vyvolení, ktorí majú skutočné povolanie na svojom živote.“

Zamyslite sa nad tým. Ak niekto povie: „On alebo ona má povolanie na svojom živote,“ všetci okamžite predpokladajú, že je to povolanie k tomu, aby bol/a pastorm, vedúcim chvál, vedúcim mládeže, kresťanským spisovateľom, misionárom a podobne. Iba málo tých, ktorí počujú tento výrok, si pomyslí: „Je povolaný/á do oblasti zdravotníctva a objavuje nové spôsoby, ktorými sa dá liečiť

rakovina.“ Alebo: „Pracuje vo vláde na vytváraní zákonov, ktoré chránia šírenie kráľovstva.“ Alebo: „Pracuje v oblasti vzdelávania a mladým ľuďom sprostredkováva poznanie a múdrosť Božiu.“ Alebo: „Je povolaná do podnikania; tam oslovuje stratených a pomáha financovať budovanie kráľovstva.“

Dôsledky takéhoto uvažovania o obdarovaní sú zrejmé: Stan bol síce mnoho rokov súčasťou cirkvi, no neuvedomoval si, že je úplne rovnako „povolaný“ ako ja. Jeho Bohom-dané schopnosti, ktoré využíval pri svojej práci, mu nepripadali až také dôležité ako schopnosti iných. To sa musí zmeniť! Všetci sme povolaní a všetci máme používať naše jedinečné obdarovanie, lebo je potrebné pri naplňovaní našich úloh v kráľovstve.

Takto to Pavol celkovo zhrnul vo svojom liste k zboru v Korinte:

Naše telo má veľa častí a Boh umiestnil každú časť presne na to miesto, kde ju chcel mať. Ako čudne by vyzeralo telo, keby malo iba jednu časť! Áno, tých častí je veľa, no všetky tvoria jedno telo. Oko nikdy nemôže povedať ruke: „Nepotrebujem ťa.“ Hlava nemôže povedať nohám: „Nepotrebujem vás.“ A dokonca, niektoré časti tela, ktoré sa zdajú byť najslabšími a najnepodstatnejšími, sú v skutočnosti tými najpotrebnejšími. A časti, ktoré považujeme za menej počestné, sú tými, ktorých zahaľovaniu prikladáme najväčšiu pozornosť. Dôkladne teda chránime tie časti, ktoré nemajú byť viditeľné, zatiaľ čo počestným častiam takúto extra starostlivosť nevenujeme. Boh teda pospájal telo tak, aby sme extra úctu a starostlivosť venovali tým častiam tela, ktoré nie sú až také dôstojné. Tak sú jednotlivé časti tela v harmónii a starajú sa o seba navzájom. (1. Korinťanom 12,18-25)

V cirkvi používané obdarovanie si možno ctíme viac ako iné obdarovanie preto, lebo Pavlove slová obmedzujeme iba na

cirkevné alebo konferenčné prostredia. Je zrejmé, že obdarovanie ku kázaniu alebo vyučovaniu je v takom prostredí viac potrebné. Dielo kráľovstva sa však odohráva všade, a tým pádom aj táto paradigma musí prejsť radikálnou zmenou. Grécke slovo pre „cirkev“ je *ekklēsia*, čo znamená „povolaný von z niečoho“. Grécky slovník to dopĺňa takto – „povolání ľudia alebo tí, ktorí sú povolání von z niečoho, alebo ktorí sa zhromažďujú vo veci verejných otázok slobodného štátu, zoskupenie slobodných občanov, ktorí sú spolu zvolaní ohlasovateľom“¹

Sme cirkev iba vtedy, keď sa spolu stretávame v nejakej budove? Sme cirkev iba vtedy, keď sa spolu stretávame pri modlitbe, uctievaní, kázaní alebo pri službe? Táto paradigma vedie ľudí k tomu, že v jednom type prostredia sa správajú určitým spôsobom, a keď sú mimo cirkevného prostredia, vracajú sa k inému správaniu. Sme cirkev a sme vystrojení darmi k budovaniu kráľovstva kdekoľvek, kde sa nachádzame – 24 hodín do dňa, 7 dní v týždni a 365 dní v roku!

Nedávno som sa stretol s jedným multimiliardárom. Zachytil som ho uprostred toho, čo on nazýval „Božie turné“. Spolu so svojím tímom cestoval a navštevoval rôzne mestá a rôzne zbory a konferencie, a stretával sa tam s určitými služobníkmi. Jeho cieľ: V súlade s textom v Efežanom 4,11 sa chcel stretnúť so služobníkmi, slúžiacimi rôznymi obdarovaniami, aby bol schopný a vystrojený ešte lepšie vykonávať svoju prácu. Jeden dobrý priateľ mi s ním dopredu dohodol stretnutie. K nášmu stretnutiu došlo potom počas jednej konferencie v Dallase, na ktorej som kázal. Nakoniec sa naše stretnutie zmenilo na trojhodinový obed a ja som z toho obeda odišiel s pocitom, že som z toho vyťažil viac ako on.

Hovoril mi o tom, že sa vo svete podnikania na začiatku svojej kariéry veľmi trápil, no potom prišiel ten deň, keď sa mu otvorili

¹ Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.

oči. Osvietenie sa začalo vtedy, keď si položil otázku, prečo sa aktivity kráľovstva sústredia len na cirkevné alebo konferenčné prostredia – prečo nie aj na všetky ostatné prostredia? Vedel, že je povoláný do sveta podnikania, no zároveň si uvedomoval, že sa v tej aréne správa tak, že sa ničím neodlišuje od neveriacich. Nič ho neoddeľovalo od sveta.

A tak sa rozhodol, že vo svojom podnikaní začne „chodiť s Bohom“ a že bude počúvať hlas Ducha Svätého – presne tak isto, ako to robia pódioví duchovní služobníci. V podstate si potreboval vyjasniť otázku svojho povolania a vtedy sa rozhodol, že sa bude považovať za rovnako povolaného ako ktorýkoľvek pastor. Potom identifikoval svoje Bohom-dané obdarovanie a pevne sa rozhodol, že zámerne začne fungovať v súlade s ním. Počas svojich stíšení načúval Božiemu hlasu rovnako ako počas pracovných stretnutí. A Boh mu začal dávať slová poznania a múdrosti, ktoré sa týkali jeho podnikateľských aktivít.

Výsledky sú zjavné; vo svete podnikania už netápe! Hovoril mi o niektorých konkrétnych slovách od Boha a ako často vyzerali na prvý pohľad nepodstatné. Napriek tomu sa rozhodol, že sa podľa nich zariadi – aj keby tie nadprirodzené inštrukcie smerovali proti konvenčnej múdrosti a ich naplnenie spôsobovalo nepríjemnosti. Popisoval mi to spochybňovanie, zdvihnuté obočie, obavy a dokonca aj odpor, s ktorými sa stretával jednak u klientov ako aj u členov svojho vlastného tímu. Avšak ovocie jeho pevného ukotvenia v slovách od Boha sa ukázalo ako hodné miliárd. Bol som fascinovaný tými zázračnými príbehmi, ktoré mi rozprával.

UČENÍCI VO VŠETKÝCH NÁRODOCH

Ak by sme v dnešnej cirkvi dokázali preklopiť toto kultúrne chápanie obdarovania, aké dôsledky by to malo? Ak by sme efektívne komunikovali všetkým, ktorí počúvajú naše posolstvá, že každý človek je *povoláný, obdarovaný a hodnotný* pri budovaní

kráľovstva, čo by sa stalo? Je to jednoduché; všetci by pracovali tak cieľavedome, a tak odovzdane ako Billy Graham, Oral Roberts, Matka Tereza a apoštol Pavol. Takúto cieľavedomosť a odhodlanosť som vyzozoroval aj počas môjho stretnutia s tým multimiliardárom. Vedel, aké je jeho poslanie a aké dôležité na uskutočnenie toho poslania sú jeho Bohom-dané dary.

Takúto paradigmu musíme mať, ak máme získavať učeníkov vo všetkých národoch. Zahĺbme sa ale ešte o trošku hlbšie do tohto bodu. Ježiš nehovorí: „Čiňte učeníkov z návštevníkov zborov.“ Prikazuje nám, aby sme „získavali učeníkov vo všetkých národoch“ (pozri Matúš 28,19, SEB). Grécke slovo pre „národy“ je *ethnos*, a toto slovo je definované ako „zoskupenie osôb, ktoré sú zjednotené pomocou príbuzenských vzťahov, kultúry a spoločných tradícií“.² Do tohto popisu iste spadajú samotné národy, kmene, územia a etnické skupiny. Spadajú sem ale aj osoby, ktoré majú niečo spoločné, ako napríklad cyklisti, herci, lekári, podnikatelia, piloti, právnici, ženy v domácnosti, štátni pracovníci, športovci a mnoho iných – ten zoznam je doslova nekonečný. Máme získavať učeníkov z mužov a žien vo všetkých týchto rôznorodých oblastiach života.

Posuňme sa tu ale ešte o krok ďalej. Ježiš nehovorí: „Získavajte mi učeníkov z ľudí vo všetkých národoch.“ Jeho slová sa dajú preložiť aj takto: „Čiňte mi učeníkmi všetky národy“ (SEP). Je dôležité, aby sme zachytili ten rozdiel; skrze Slovo Božie máme zmeniť svoj spôsob správania v týchto rôznych kruhoch. Samozrejme, že to sa deje ponajprv a predovšetkým tak, že oslovujeme ľudí z týchto rôznych kruhov. Ide to však omnoho hlbšie. Máme krstiť (ponárať) nielen ľudí, ale aj ich spôsoby života – do života Otca, Syna a Ducha Svätého. Vzorom niečoho takého by napríklad mohlo byť, že ľuďom, ktorí podnikajú, pomôžeme pri zmene ich myslenia tak, ako to robí ten miliardár. A to je len vrchol ľadovca.

2 Arndt, William, Frederick W. Danker, and Walter Bauer. *A Greek—English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*. Chicago: University of Chicago Press, 2000.

Pozrime sa napríklad na takého Zachea. Bol *hlavným* výbercom daní; niet pochyb o tom, že bol jedným z najlepších vo svojom regióne. V podstate bol jedným z hlavných mafiánov v tej oblasti. Ľudia ho pravdepodobne nenávideli, pretože robil to, čo robila väčšina výbercov daní – svoju pozíciu zneužíval na osobný zisk. Pravdepodobne svojich spoluobčanov okrádal, podvádzal, zavádzal, zastrašoval a vládol nad nimi. Bola to notoricky známa, vplyvná postava a je veľmi pravdepodobné, že jeho príkladom sa riadili aj jeho podriadení.

Svedkom niečoho podobného som bol u niekoľkých národov, do ktorých ma viedli moje cesty. Vedúci nejakého národa je skorumpovaný a od svojich úradníkov vyžaduje, aby mu potajomky odvádzali nejaké poplatky. A toto správanie sa potom šíri naprieč všetkými štruktúrami. A potom už aj zamestnanec imigračného úradu na letisku potrebuje úplatok, lebo inak človek nedostane jeho súhlas na vstup do krajiny.

Ale vráťme sa k Zacheovi. Ježiš na neho zavolať jeho menom a zaujímavé je, že mu povedal iba týchto niekoľko slov: „Zacheus! ... Rýchlo zostúp dole! Dnes musím byť hosťom v tvojom dome.“

Zacheus sa postavil pred Majstra a povedal: „Polovicu svojho majetku dávam chudobným a ak som niekoho v niečom oklamal, vrátim to štvornásobne!“ (Lukáš 19,5-8).

Čo sa následne dialo v tom regióne vo sfére vyberania daní? Spôsoby správania hlavného vedúceho sa zmenili z ponurých, svetských techník na spôsoby kráľovstva! A odvtedy začala táto oblasť spravovania vecí/politickej vlády tu na zemi fungovať omnoho viac v súlade s tým, ako sa to deje v nebi. Došlo k zmene spoločnosti. Táto zmena sa neudiala počas bohoslužieb, ani počas Ježišovej kázne na nejakej konferencii, počas ktorej by Zachea presvedčil o tom, aby sa stal Jeho nasledovníkom. Udiala sa v centre mesta. Zacheus sa stretol s Ježišom a jeho spôsob

správania sa zrazu zmenil. To by sa malo diať vždy, keď nás ľudia stretávajú v našich rôznych národoch (alebo sférach vplyvu, do ktorých sme povolaní), lebo v nás žije ten istý Ježiš.

V súčasnosti koučujem bývalého hráča amerického futbalu (NFL), ktorý je na sociálnych sieťach veľmi sledovaný množstvom kulturistov. A on tým kulturistom radí takým spôsobom, že do tohto národa (do tejto *ethnos* skupiny) sa vlieva kultúra nebeského kráľovstva bez ohľadu na to, či jeho nasledovníci už považujú Ježiša za svojho Pána, alebo nie. Rozpráva s nimi tak, aby im demonštroval spôsoby a metódy Božieho kráľovstva.

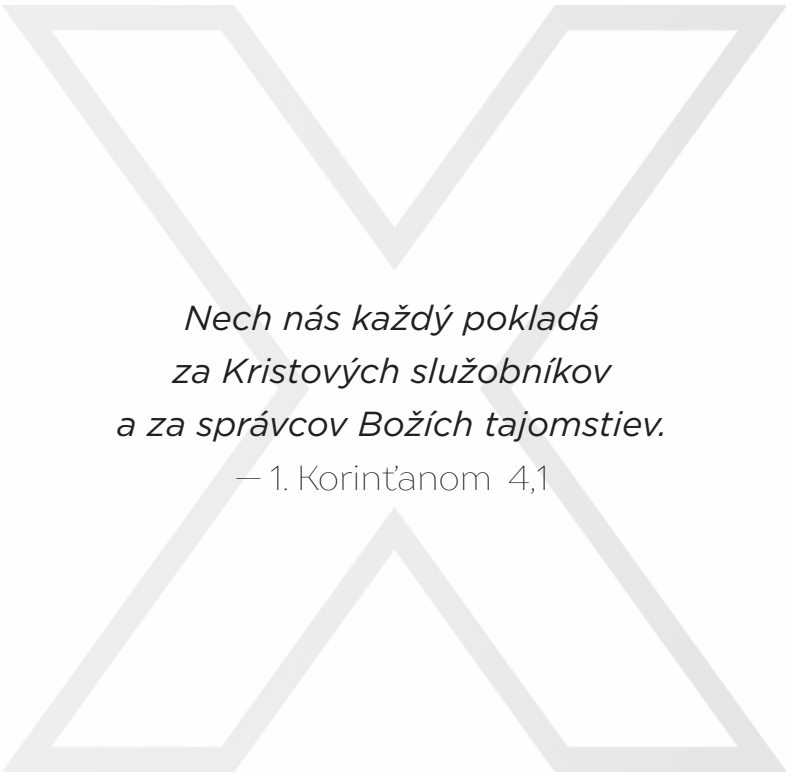
Naše dary nie sú určené iba pre spoločenstvo svätých, ktorí sa stretávajú v nejakej miestnosti – hoci aj to je správne a dôležité; iste nechcem nijako podceňiť naše stretnutia. Ide mi tu ale o to, aby som rozšíril náš pohľad na fungovanie Božích darov. Ak sme povolaní k životu mimo cirkvi – a to sa týka väčšiny z nás – sme povolaní k nadprirodzenému fungovaniu v rámci nášho obdarovania vo sfére nášho vplyvu – uprostred našej *ethnos* skupiny.

Ak oddeľujete to, čo je sekulárne od toho, čo je sväté, tak táto mentalita sa musí zmeniť. Keď vojdete do nejakej miestnosti, tak bez ohľadu na to, kde ste – či už sa nachádzate v nemocničnej izbe, v ktorej pracujete ako chirurg alebo ako zdravotná sestra, alebo či ste v učebni ako učiteľ na základnej škole, alebo či ste v továrni ako obslužný personál a tak ďalej – boli ste obdarovaní k tomu, aby ste do tej atmosféry vnášali niečo sväté a aby ste na tom mieste získavali učeníkov v mene Otca, Syna a Ducha Svätého. Inými slovami, Boh stojí za vami a dáva vám autoritu k tomu, aby ste priniesli nebo na zem – veľmi podobne, ako to Ježiš spravil so Zacheom a inými. Ste povolaní k tomu, aby ste spôsob fungovania kráľovstva znásobovali vo všetkých sférach svojho vplyvu.

A iste uznáte, že keď do kancelárie alebo do školy idete s takýmto postojom, stáva sa z toho omnoho väčšie dobrodružstvo!

PREMÝŠLAJTE

1. Písmo nás varuje, aby sme pravdivo hodnotili samých seba. Toto hodnotenie by sa malo diať v *reálnom čase*. Vyrozprával som vám príbeh o tom, ako som sa snažil predčasne spustiť novú duchovnú službu. Ako sa môžete vyhnúť rovnakej chybe? Čo ste obdarovaní robíť v súčasnosti, v tomto období vášho života?
2. Šťastný a požehnaný je človek, ktorý pozná svoje obdarovanie a funguje v ňom. Biedny a vystresovaný je človek, ktorý sa snaží fungovať v obdarovaní niekoho iného. Už ste niekedy mali pokušenie angažovať sa v takej oblasti obdarovania, ktorá sa líšila od vášho povolania? Ak áno, prečo?
3. Naše dary nie sú určené iba na zhromaždenia svätých v rámci nejakej budovy, ale aj do konkrétnych oblastí, ktoré sú našimi sférami vplyvu. V akom zmysle vidíte váš každodenný život ako kľúčový pre budovanie Božieho kráľovstva? Akým spôsobom môžete využívať vaše obdarovanie, ktoré využívate vo svojom zamestnaní, aj na budovanie kráľovstva?

*Nech nás každý pokladá
za Kristových služobníkov
a za správcov Božích tajomstiev.
– 1. Korint'anom 4,1*

4

Správcovia

Podrobne sme sa už venovali slovám *milosť* a *dar*; teraz svoju pozornosť zameriame na slovo *správcovstvo*. Keď si vyjasníme, ako je toto slovo potrebné chápať, budeme môcť všetky tri tieto slová z Písma pospájať a objavíme jasný mandát pre náš život.

Slovník Merriam-Webster definuje správcovstvo ako „pozorné a zodpovedné riadenie niečoho, čo bolo niekomu zverené“. Vždy sa oplatí, aby sme preskúmali aj grécke definície kľúčových slov, pretože preložené slová často strácajú presný význam slov pôvodných. V prípade správcovstva to ale neplatí; význam gréckeho a slovenského slova je dosť podobný. Grécke slovo pre *správcovstvo*, ktoré je použité v predtým uvedenom verši, je slovo *oikonomos*. Je definované ako „niekto, kto má autoritu a zodpovednosť za niečo – niekto, kto má niečo na starosti, kto je za niečo zodpovedný, administrátor, manažér“¹

Z oboch týchto definícií sa dajú odvodiť tri jasné aspekty správcovstva:

- Dohliada na to, čo patrí niekomu inému.
- Má autoritu spravovať/riadiť to, čo mu bolo zverené.
- Je zodpovedný: za svoju činnosť sa vykazuje vlastníkovi.

Boh všetko stvoril a všetko vlastní! Žalm 24,1 vyhlasuje: „Hospodinovi patrí zem i to, čo ju naplňa.“ To znamená, že my

¹ Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.

sme správcami všetkého na tomto svete. Máme zem spravovať – celú pevninu, vodu, vzduch, zdroje, zvieratá, ryby a vtáky. Sme zodpovední za to, aby sme sa starali o dobro ľudských bytostí, a to po duchovnej, emocionálnej, intelektuálnej a fyzickej stránke. Súčasťou toho je všetko dobré a užitočné poznanie, múdrosť a porozumenie. Mohol by som pokračovať, no ľudia sú v podstate zodpovední za všetko na zemi, tak za viditeľné ako aj za neviditeľné veci.

Zahĺbme sa ale do presného použitia slova správcovia v Pavlovom výroku. Píše, že sme „správcami tajomstiev Božích“. Jeden z anglických prekladov (The New Living Translation) hovorí, že „sme boli *poverení* vysvetľovaním Božích tajomstiev“. Jedným z darov (*charizmat*) v Pavlovom živote bolo zjavenie; komunikovať tajomstvá – skryté pravdy, ktoré ešte neboli odhalené. A preto to *správcovstvo*, o ktorom v tomto verši hovorí, sa netýka spravovania peňazí, času, zdrojov (hoci to sú oprávnené oblasti správcovstva), ale skôr hovorí o spravovaní daru (*charizmy*) v jeho živote. Dá sa to aplikovať aj na nás?

Peter píše: „Ako dobrí správcovia mnohorakej Božej milosti slúžte si navzájom každý tým duchovným darom, ktorý prijal“ (1. Petra 4,10). Všetky slová, o ktorých sme doteraz hovorili, sa nachádzajú v tomto jednom verši (dar: *charisma*; správcovia: *oikonomos* a milosť: *charis*). Veľmi podobne ako Pavol, aj Peter nás oboznamuje s tým, že nám bolo zverené správcovstvo *charizmy*. V tomto jednom výroku je toho zjaveného veľa, a preto by sme ho mali pozorne preskúmať.

Všimnite si, že Peter píše, že „každý“ prijal nejaký dar. Hneď od začiatku je dôležité pripomenúť, že nehovorí „každý duchovný služobník“, „každý pastor“, „každý vedúci chvál“, a nehovorí tu tiež o žiadnom verbálnom dare duchovných služobníkov, ale o dare „každého“. Ak ste znovuzrodení, máte nejaký dar alebo dary, ktoré vám boli udelené alebo zverené. Toto je biblická

odpoveď na našu otázku, ktorú sme si kládli v druhej kapitole. *Všetci máte nejaký dar alebo dary a pre zopakovanie, tie dary sú konkrétnymi dávkami milosti, ktoré vám dodávajú špeciálne schopnosti.*

Na preukázanie dôležitosti nášho obdarovania môžeme ako vzor použiť Pavlov postoj. On k svojmu správcovstvu pristupoval vážne, dokonca veľmi vážne. O niečo neskôr v liste Korinťanom píše: „Veď ak zvestujem evanjelium, to nie je pre mňa chvála; je to moja povinnosť a *beda mi*, ak ho nebudem zvestovať. Ak to konám zo svojej vôle, mám odmenu; ak však nie zo svojej vôle, plním *zverenú* úlohu“ (1. Korinťanom 9,16-17).

Moju pozornosť okamžite zaujali slová *beda mi*. To sú silné slová – silnejšie, než im väčšina z nás rozumie. Grécke slovo pre *beda* je *ouai*. Je definované ako „nešťastie, hrôza“.² Iný slovník význam tohto slova popisuje ako „prepojenie smútku a rozhorčenia“.³ Pri každom výskyte tohto slova v Novom zákone sa spomína veľmi vážny a desivý súd, ktorý očakáva tých, ktorých sa toto slovo týka. Keď Pavol hovorí: „Beda mi“, je to skoro ako keby na seba zvolával kliatbu. To by nás malo okamžite zaujať. Zanedbávanie Bohom-daného obdarovania je veľmi vážna vec.

Pavol vedel, že Boh mu zveril niečo, čo má obrovskú hodnotu. Táto pravda by nami mala skutočne zatriať: Ak by to nespravoval správne, ostatní by z toho nemohli profitovať a dokonca by niečo stratili – niečo z toho, čo Boh chcel, aby prijali. Pavol vedel, že ten dar nedostal kvôli sebe; dostal ho *pre* iných a ostatní sa mali k nemu dostať *prostredníctvom* neho. Inými slovami, bolo mu zverené niečo, čím chcel Boh obdarovať iných – a preto tak stroho vyhlasuje nad sebou „beda“, ak by zanedbal spravovanie toho daru.

2 Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.

3 Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996, and Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.

Vráťme sa k vám a ku mne. Potrebujeme zvýrazniť ešte dva zaujímavé body. Po prvé, Pavlov dar bol „povšimnutelný“ dar. Spomeňte si na to, že Boh sa rozhodol viac si uctiť dary, ktoré nie sú také zrejmé ako tie, ktoré sú evidentné na prvý pohľad. Ak Pavol k svojmu viditeľnému daru pristupoval s takou vážnosťou, ani my by sme nemali znehodnocovať Boží dar, ktorý nám bol zverený – a obzvlášť vtedy, ak nie je povšimnutelný.

Ešte dôležitejšia je tá druhá lekcia: Božie dary vo vašom živote nie sú určené pre vás; sú určené *pre* iných, ktorí z nich majú profitovať *prostredníctvom* vás. Dar písania nie je určený pre mňa, ale pre vás. Dar kázania nie je určený pre mňa, ale pre ľudí, ku ktorým sa prihováram. Dar vodcovstva nie je určený pre mňa, ale pre tých, ktorých viem. A tak by som mohol pokračovať ďalej.

MY SI VOLÍME, AKO TEN DAR POUŽIJEME

Obdarovanie na našom živote môžeme použiť dobre alebo ho môžeme zneužiť – máme na výber. To obdarovanie bude fungovať dokonca aj vtedy, ak nebude použité podľa jeho pôvodného, božského zámeru na budovanie kráľovstva. Adolf Hitler bol obdarovaný vodca a svoj národ mohol viesť spôsobom, z ktorého by profitovali milióny Nemcov, Židov, Rusov, Francúzov, Britov a tak ďalej. Využil svoj dar na Božiu slávu alebo na svoj vlastný prospech a na prospech tých, ktorým nadŕžal? Použil svoj dar na to, aby iným uškodil? Boli Židia a mnohí iní drancovaní, ničení, mučení a zabíjaní bez akéhokoľvek správneho dôvodu? Zneužil dar vodcovstva, ktorý bol na jeho živote? Odpovede na tieto otázky nepotrebujú žiadnu diskusiu – sú úplne jasné.

Správcovstvo Adolfa Hitlera je jednoznačné, no dovoľte mi prediskutovať ešte ďalšie dve známe osobnosti, pri ktorých to možno nie je až také jednoznačné. Po prvé, Whitney Houston, umelkyňa, ktorá mala jeden z najlepších hlasov, aké som v mojom

živote počul. Boží dotyk na jej živote bol zrejímavý. Keď Whitney spievala, všetci, ktorí ju počúvali, boli hlboko dotknutí. Bola éterická, zdanlivo anjelská a pomerne vplyvná.

Druhým príkladom je Freddie Mercury, vedúci spevák rockovej skupiny Queen. Svojim obdarovaním skladania piesní a spievania dokázal dostať do varu celé štadióny. Jeho schopnosť sa ďaleko vymykala normálu a niektorí dokonca tvrdia, že bola nadprirodzená. Takmer v akomkoľvek prostredí dokázal nabudiť zástupy ľudí k tomu, aby robili, čo im povie. Roky po jeho smrti sa jeho piesne ešte spievajú po celom svete.

Spravovala Whitney a Freddie svoje obdarovanie dobre? Mnoho ľudí by bezpochyby tvrdilo, že áno. Pozrime sa však na túto otázku cez Ježišove slová:

Ale Božiu múdrosť dokazujú jej skutky.
(Matúš 11,19; BOT)

a znova:

I ospravedlnená je múdrosť svojimi skutkami.
(Lukáš 7,35; SEP)

Preskúmame ovocie týchto dvoch úžasných hviezd šoubiznisu – a pri oboch si všimajme tak krátkodobé, ako aj dlhodobé dôsledky ich správcovstva. Využila Whitney svoje obdarovanie na to, aby ľudí privádzala do Božej prítomnosti? Mali poslucháči po vypočutí jej spevu chuť byť zbožnejšími? Posilňovali jej piesne manželské zmluvy alebo skôr živil v ľuďoch nespokojnosť tým, že vytvárali nerealistické, romantické očakávania? Využil Freddie svoje obdarovanie na to, aby svoje publikum motivoval k spravodlivosti? Smeroval ľudí k tomu, aby si ctili svojho Stvoriteľa? Ako Whitney a Freddie odišli z tohto sveta? Je ich dedičstvo trvalé alebo prchavé? Pretrvá naveky alebo zanikne s týmto svetom?

Ježiš nás povzbudzuje k tomu, aby sme preskúmali dôsledky – nechám na vás, aby ste preskúmali dôsledky správcovstva Whitney a Freddieho. Definitívne preskúmanie však prebehne v prítomnosti nášho Stvoriteľa. Všetci sa budeme zodpovedať pred súdom.

Uvedomujem si, že ak patríte medzi fanúšikov buď Whitney, alebo Freddieho, možno táto diskusia nebola pre vás príjemná. Položme si však otázku, ktorá vleje viac svetla do toho, ako bude ich správcovstvo posudzované pred súdom. Pozrime sa na odkaz, ktorý zanechali – z perspektívy desiatich miliónov rokov odteraz. Ako sa Whitney a Freddie budú spätne dívať na to, ako spravovali Bohom-dané dary? Pohľad z perspektívy večnosti možno zmení aj váš pôvodný názor.

Život je o perspektíve. Ak sa na život dívame z perspektívy osemdesiatich rokov, všetko budeme vnímať určitým spôsobom. Ak sa však na život budeme dívať z perspektívy večnosti, všetko začne vyzeráť inak.

Predstavte si takýto scenár: Ste pozvaní na večeru do reštaurácie. Zaplatíte cenu za tanier a potom môžete jesť všetko na čo vám príde chuť. Je tam aj pult, na ktorom sú iba lahodné zákusky. Ak sa na ten pult pozeráte z jednodňovej perspektívy, čo spravíte? Veľmi pravdepodobne ochutnáte z každého zákuska, ktorý tam je. Čo keby ste sa ale na ten istý pult pozreli s jednoročnou perspektívou? Pravdepodobne by ste zjedli iba jeden zákusok alebo možno by ste si nedali žiadny. Prečo? Nechcete mať plný žalúdok ešte aj zajtra ráno, nechcete набраť 2 kilá tuku, ktorého sa budete zbavovať nasledujúci týždeň a nechcete podrývať svoje dlhodobé zdravie!

Keď sa na ovocie života Whitney a Freddieho pozriete z perspektívy večnosti, tak vám bude zrazu múdrosť ich správcovstva omnoho jasnejšia. Hovoriť o Adolfovi Hitlerovi

alebo dokonca o Freddie Mercury, alebo o Whitney Houston nie je až také hrozivé. Otriasť nami by ale mala nasledujúca skutočnosť: Vy a ja sa budeme tiež musieť zodpovedať za nám zverené dary, keď sa postavíme pred Sudcu. Naše dary budú posudzované z perspektívy večnosti a nie z perspektívy nášho osemdesiatročného pobytu na zemi. Naše dary budú posudzované vo svetle večného Božieho Slova, ktoré nás poveruje k budovaniu Jeho kráľovstva. Pretrvá náš životný odkaz alebo zanikne spolu so systémom tohto sveta?

DETAILNÝ POHĽAD NA MOTIVÁCIU

Dovoľte mi, aby som inými slovami pripomenul to, o čom sme už diskutovali v prvej kapitole. Svoj dar môžete v ktoromkoľvek okamihu spravovať jedným z týchto troch spôsobov:

- Môžete ho používať na budovanie kráľovstva.
- Môžete ho používať na svoj vlastný prospech.
- Môžete ho zanedbávať a vôbec ho nepoužívať.

Druhý bod je potrebné zvýrazniť, lebo to môže byť mätúce. Existuje veľa ľudí, ktorí si myslia, že budujú iných a dokonca, že to robia pre kráľovstvo, no ich motiváciou je osobný prospech. Tiež som do toho nevedomky upadol. Mnoho rokov dozadu, keď som ešte len začínal pôsobiť v duchovnej službe, som všetkým v našom tíme, v našom zbore a všetkým ľuďom na svete hovoril iba pekné a milé slová. Tieto šťastné a príjemné výroky zo mňa vychádzali aj vtedy, keď neboli pravdivé. Spätne som počul, že ľudia ma považujú za milého a láskavého človeka. A takéto komplimenty ma potom ešte viac povzbudzovali v mojom správaní.

Jedného dňa mi Boh na modlitbe povedal: „Ľudia hovoria, že si láskavý, súcitný a milý človek, že?“

Obyčajne by som Jeho slová považoval za slová uistenia, avšak spôsob, ktorým sa ku mne Duch Svätý vtedy prihovárал, mi naznačoval, že smeruje niekam inam. A tak som opatrne odpovedal: „Áno, je to tak.“

Okamžite na to zareagoval: „A ty vieš, prečo hovoríš ľuďom iba pekné veci?“

Ešte opatrnejšie som odpovedal: „Prečo?“

„Lebo sa bojíš odmietnutia,“ povedal. „Kto je teda objektom tvojej lásky – ty alebo oni?“

Keďže som vedel, že moje motívy sú úplne odhalené, priznal som, že Duch Svätý mi hovorí pravdu.

Potom povedal: „Ak by si naozaj miloval ľudí, hovoril by si im pravdu – dokonca aj ak by si mal riskovať, že ťa odmietnu.“

Toto napomenutie sa týkalo môjho prístupu k ľuďom. Ak by sme to ale mali vzťahovať na tému, o ktorej tu hovoríme, potrebujeme si položiť otázku: Môžeme podobným spôsobom zneužiť Boží dar v našom živote? Inak povedané, iní ľudia môžu mať dojem, že náš dar využívame na budovanie kráľovstva, no v skutočnosti ho používame so sebeckými motívmi. Iste sa to môže stať a ešte raz použijem samého seba ako príklad a potom to podporím príkladmi z Písma.

Zvyčajne od Pána nedostávam priame slovo, keď idem kázať na nejakú konferenciu alebo na nejaké bohoslužby, ale vo svojom srdci vždy načúvam vedeniu Ducha. Raz sa ale stalo (hoci to nie je pravidlom), že som mal jasné slovo od Pána ešte predtým, ako som začal kázať. Bol som jedným z rečníkov na konferencii v stredozápadnej časti Spojených štátov. Keď som sa v deň môjho príhovoru zobudil vo svojej hotelovej izbe, bez akýchkoľvek

pochýb som počul, ako mi Duch Svätý hovorí: „Chcem, aby si dnes večer na konferencii hovoril o *Satanovej návnade*.“ (To je kniha, ktorú som napísal v roku 1994 o prekonávaní urážok a o veľkorysom odpúšťaní ľuďom, ktorí nás zranili.)

Celý deň som zápasil s týmto Jeho pokynom. Posolstvo o *Satanovej návnade* bolo na verejnosti už niekoľko rokov. Bola to jedna z najpredávanejších kníh a jej posolstvo som kázal veľmi dlhý čas po celej krajine, takže veľa ľudí ho už počulo. Toto smerovanie od Ducha bolo pre mňa ešte ťažšie nasledovať preto, lebo som práve pracoval na novom manuskripte. Keď ste uprostred niekoľko mesačnej práce zapisovania nových myšlienok, tak tie pravdy sú vo vašom srdci silnejšie a čerstvejšie. Proste, bolo to tak, že som naozaj nemal chuť kázať nejaké staršie posolstvo. Mal som však priame slovo od Ducha Svätého.

Keď som v ten večer dorazil na miesto, kde som mal kázať, koordinátori konferencie ma informovali o tom, že mnohí ľudia pricestovali z odľahlých miest, aby si ma mohli vypočuť. Roztriasol som sa pri pomyslení na to, že všetci títo ľudia budú pravdepodobne počuť posolstvo, ktoré už poznajú, alebo že to budú ľudia, ktorí si už pravdepodobne prečítali knihu *Satanova návnada*.

Keď som vošiel do sály, všimol som si, že atmosféra toho miesta bola elektrizujúca. Očakávanie zhromaždených ľudí bolo citeľné. A uposlúchnutie pokynov z toho rána bolo pre mňa tým pádom ešte zložitejšie. Jednoducho som nechcel tých ľudí sklamať. A tak som sa tomu tlaku poddal a rozhodol som sa, že budem kázať „čerstvé“ posolstvo. Bol som nadšený z toho, ako to dopadlo. Kázanie bolo silné a ľudia naň reagovali nadšene. Niektorí sa dokonca v hľadisku postavili a svojim postojom potvrdzovali niektoré body, ktoré som zdôrazňoval. Vyzeralo to tak, že „som sa z toho vykrútil“ – alebo že som proste v to ráno nepočul Boha. Akokoľvek, bol som šťastný. Neskôr, keď som zašiel do zákulisia, boli všetci nabudení a vďační za skvelé posolstvo.

Z miest, kde slúžim, odchádzam zvyčajne s pocitom spokojnosti a radosti; je to ako keby sa Boh na mňa zo srdca usmieval. V to ráno to ale jednoznačne tak nebolo. Zobudil som sa s veľmi ťažkým srdcom, chýbala mi energia a dokonca som bojoval s depresiou. Okamžite som vedel prečo – neposlúchol som Boha. Prvá vec, ktorú som v to ráno spravil, bola to, že som si klakol na kolená, činil som pokánie a poprosil som o odpustenie. Prosil som Boha, aby ma Ježišova krv očistila.

Napriek tomu žiadne uvoľnenie neprišlo. Celý deň som bol zavalený ťažobou a smútkom – zvyšok času v hoteli, počas cesty na letisko, počas čakania na letisku na oneskorený let a počas cesty na Západné pobrežie. Ten smútok, ťažoba a depresia boli takmer neznesiteľné. Nakoniec, keď sme už krúžili nad mestom San Diego, sa zrazu všetko zmenilo.

Spýtal som sa: „Otče, dnes ráno som činil pokánie a prosil Ťa o odpustenie. Prečo si až doteraz neobnovil moju radosť, pokoj a spokojnosť?”

Počul som, ako mi Pán hovorí: „Bremeno tvojej neposlušnosti som ti dovolil znášať preto, aby si dokázal pochopiť jej závažnosť. Včera večer bol na tých bohoslužbách jeden pastor, ktorý potreboval počuť to posolstvo, ktoré som ti zveril v Satanovej návnade. Toto je kritické obdobie v jeho živote a službe. Ty si ma neposlúchol a to má svoje dôsledky. To bremeno, ktoré si pociťoval, je pre teba varovaním, aby sa ti to už nestalo. Toto je nové mesto; poslúchni Ma.“

Keď som spätne prehodnocoval ten večer, tak ľudia, ktorí tam vtedy boli, celý konferenčný tím a vedúci konferencie boli šťastní. Na tú konferenciu ma pozvali znova a neskôr som dokonca počul správy o tom, aké výsledky priniesli bohoslužby v ten večer. Je zrejmé, že v ten večer prúdil cezo mňa Boží dar – aj napriek tomu, že nebol použitý v súlade s Božím usmernením.

Ste presvedčení, že niečo také sa naozaj môže stať? Pozrime sa na príklady z Písma, v ktorých je popísané zneužitie nadprirodzeného obdarovania. Pozrime sa napríklad na Mojžiša. Bol povolaný k tomu, aby Izrael voviedol do Zaslúbenej zeme a bol obdarovaný k tomu, aby vykonal povestné zázraky, a tak uskutočnil svoje poslanie.

V jednom prípade Boh nariadil Mojžišovi, aby prehovoril ku skale, z ktorej mala následne vytrysknúť voda na uhasenie smädu celého ľudu. Mojžiš ale do tej skaly nahnevane udrel a otvorene neposlúchol Boží príkaz. Napriek tomu z tej skaly vytryskla voda, dostatok vody – dosť na to, aby sa milióny ľudí uprostred púšte dokázalo z nej napiť. Bol to ďalší veľkolepý zázrak, ktorý si Mojžiš mohol pripísať do svojho životopisu! A celý ľud bol znova v úžase nad obdarovaním svojho vodcu. Avšak neskôr, po skončení „konferencie“, bol Mojžiš braný na zodpovednosť za to, že s Božím darom nezachádzal tak, ako mu Boh nariadil. Kvôli tomuto zneužitiu mu Boh zabránil vstúpiť do Zaslúbenej zeme. To je dosť drsné, keď sa nad tým zamyslíte.

Ďalším príkladom by mohol byť Bileám. Prorokoval nad Izraelom a jeho slová sú dodnes zachytené v Písme. Wow, to je úžasné svedectvo, že jeho proroctvo je súčasťou večného Božieho Slova! Ten príbeh však pokračuje ďalej: Boh mu konkrétne povedal, aby nešiel – aby nespravil niečo, čo od neho chcel niekto iný. Napriek tomu Bileámov dar zafungoval aj vtedy, keď mu Boh priamo prikázal: „Nechod' s nimi“ (Numeri 22,12). Aj v tomto prípade ten dar fungoval mimo jeho pôvodného, nadprirodzeného zámeru.

Hlavná myšlienka znie takto – Boh nemikromanažuje dary, ktoré zveril ľuďom. Keby na nás takýmto spôsobom dohliadal, nenazýval by nás *správcami*. Správcovi je totiž daná autorita na spravovanie toho, čo mu je zverené – bez priameho dohľadu. Biblickým príkladom je Ježišovo podobenstvo o nespravodlivom správcovi:

Bol bohatý človek, ktorý mal *správca* majetku. Toho obvinili, že mu rozhadzuje majetok. Zavolať si ho a povedal mu: „Čo to o tebe počúvam? Vydaj počet zo svojho *šafárenia*, lebo už nemôžeš byť ďalej *správcom*.“ (Lukáš 16,1-2)

Keďže správcovstvo bolo v biblických časoch bežnejšie, ako je dnes, ľahko môžeme v tomto texte prehliadnúť jednu dôležitú vec. Všimnite si, že ten text hovorí o určitom období, počas ktorého ten bohatý človek nevedel, čo sa deje s jeho vlastníctvom. Nesledoval činnosť toho správcu každý jeden deň. Aby začal venovať pozornosť nesprávnemu spravovaniu, ktoré sa dialo už nejaký ten čas, musel ho o tom informovať niekto iný.

Toto isté vidíme aj v príbehu Jozefa z biblickej knihy Genezis. V Egypte začínal ako otrok v Pótifarovom dome, no nakoniec bol povýšený a stal sa *správcom* celej jeho domácnosti. Čítame: „Pótifar ho ustanovil za správcu svojho domu a zveril mu do správy všetok svoj majetok. ... Všetko, čo mal, zveril teda Jozefovi a okrem chleba, ktorý jedával, nestaral sa o nič“ (Genezis 39,4 a 6). Pótifar nemikromanažoval ani nedohliadal na Jozefovu prácu. Jozefa poveril správcovstvom všetkého.

Podobne to je aj s darmi, ktoré Boh dáva mne a tebe. Apoštol Pavol nás vyzýva, aby sme boli dobrými správcami rozmanitej milosti Božej v našom živote – teda tej *charizmy*.

NEBADATEĽNÉ VEČNÉ DARY

Podme ešte hlbšie. Po prvé, osviežme si v pamäti Petrove slová: „Ako dobrí správcovia mnohorakej Božej milosti slúžte si navzájom každý tým duchovným darom, ktorý prijal.“ Ako od správcov sa od nás očakáva, že si budeme navzájom *slúžiť*, teda že budeme používať dary, ktoré máme. A znova, tie dary nie sú určené pre nás, ale pre iných. Slovo *slúžiť* je *diakoneō* a jeho definícia znie takto: „slúžiť, posluhovať, s dôrazom na prácu, ktorú treba

vykonať“.⁴ V súvislosti s našim obdarovaním si musíme udržať postoj služobníkov. Tie dary sme dostali zadarmo a máme ich ochotne používať so zámerom budovania životov iných ľudí.

Máme si „navzájom slúžiť tým darom, *ktorý každý prijal ako dobrí správcovia mnohorakej Božej milosti*“. Slovo *mnohoraký* na tomto mieste znamená „rôzneho druhu“.⁵ Keby sme tu mali vymenovať všetky tie rôzne Božie dary, ktoré On dal svojmu ľudu, zaplnili by sme tým veľa stránok. A nakoniec by sme pravdepodobne ani nedokázali taký zoznam úplne zostaviť. Niektoré dary majú jasné prepojenie na budovanie kráľovstva. No mnohé iné sa iba ťažko pomenúvajú. Tu je jeden príklad.

Nedávno som počul, ako jeden známy pastor rozprával o zaujímavom rozhovore, ku ktorému došlo tesne pred jeho každoročnou konferenciou. Toto každoročné podujatie je populárne a dobre navštevované. Počas prípravy sály na stretnutie si ten pastor všimol lekára, ktorý bol členom jeho zboru, ako na stoličky kladie materiály pre účastníkov konferencie.

Pastor šiel za tým lekárom a ospravedlnil sa mu: „Pán doktor, vy by ste toto nemali robiť. Máme praktikantov a iných dobrovoľníkov, ktorí sa o to môžu postarať.“

Pastor potom poznamenal, že ten lekár ho prísne, ale zdvorilo opravil: „Každý rok si beriem voľno z mojej lekárskej práce, aby som mohol byť na tejto konferencii. Pre mňa je to najvzácnejší týždeň v roku, pretože môžem robiť niečo pre budovanie Božieho kráľovstva.“

Keď som svojho priateľa počúval, ako hovorí tento príbeh, ľutoval som toho lekára. Uvedomil som si totiž, že on si tiež nepospájal tie bodky a nevidel hodnotu svojho obdarovania

4 Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.

5 Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.

pri budovaní Božieho kráľovstva. Niektoré dary sú teda priamo prepojené s budovaním kráľovstva a niektoré nepriamo, no žiadny z nich nie je menej dôležitý.

Ten lekár sa vlastne v ničom nelíšil od Stana, o ktorom som písal v prvej kapitole. Čo ak by neboli žiadni lekári? Čo by sa stalo, ak by ľudia, ktorí sú povolani k budovaniu kráľovstva v iných oblastiach, ochoreli alebo sa niečím nakazili? Mnohí by bez lekárskej pomoci chorobám predčasne podľahli.

Skúsme si predstaviť hypotetický scenár, ktorý znázorňuje toto prepojenie. Lekár použije svoj dar napríklad tak, že matke v domácnosti pomôže pri znovunadobudnutí jej zdravia. To následne vedie k tomu, že tá žena nezostane ležať bezmocne doma a v dôsledku choroby predčasne neumrie, ale naopak dokáže svoje obdarovanie využiť pri výchove svojich detí ku zbožnosti. Jedno jej dieťa je obdarované v oblasti inovácií a jeho matka ho v tom povzbudzuje. Keď táto dcéra dokončí vysokú školu ako odborníčka na vývoj počítačových programov, získa pozíciu vo firme, ktorá vyvíja počítačový softvér.

Neskôr táto dospelá dcéra, ktorá medzičasom plne využíva svoje obdarovanie, vytvorí nový spôsob komunikácie, ktorý je omnoho efektívnejší ako čokoľvek iné na trhu. Jej inovácia by sa však nedostala príliš ďaleko, keby jej pri tom nepomohol jej spolupracovník na oddelení marketingu. On použije svoje obdarovanie na to, aby obchodníkov a spotrebiteľov informoval o potenciáli tohto nového softvérového balíka.

Jedným z tých obchodníkov je firma, ktorú vlastní talentovaná podnikateľka a tá sa rozhodne ten produkt predávať. Ujme sa toho jej obchodný tím a jeden z jej zamestnancov využije svoj dar na to, aby ten softvérový balíček predal jednej misijnej organizácii, ktorá je povolaná k tomu, aby získavala učeníkov zo všetkých národov.

Táto misijná organizácia má obdareného technického špecialistu, ktorý rozpozna potenciál toho softvéru a odporučí svojej organizácii, aby ho zakúpila. A potom sa postará o zakomponovanie toho softvéru do existujúceho systému organizácie.

Výsledkom je, že daná misijná organizácia je v celosvetovom meradle schopná efektívnejšie oslovovať pastоров a vedúcich. Dopad: Exponenciálne viac mužov a žien nachádza spasenie a je učenikovaných vďaka tomuto softvérovému komunikačnému balíku.

Pred súdnou stolicou Ježiš ukáže tomu doktorovi, ktorý sa na začiatku staral iba o matku v domácnosti, tie zástupy ľudí v národoch po celom svete, ktoré boli oslovené vďaka jeho práci. Možno si viete predstaviť, ako to asi dopadne. Ten lekár to spochybni: „Nie, to nemá so mnou nič spoločné. Ja som žiadne národy oslovovať nešiel.“

Ježiš mu potom ukáže, ako sa kvôli jeho vernému spravovaniu daru, ktorý dostal, vytvorila takáto reťazová reakcia, ktorá v konečnom dôsledku viedla k mnohým spaseniam a k posilneniu veriacich v globálnom meradle. Ježiš potom asi s najväčšou pravdepodobnosťou tomu lekárovi povie: „Ochotne si pracoval vo svojej ambulancii, ako keby si pracoval pre Pána a nie pre ľudí a ovocie tvojej práce je zrejmé. Mnohí boli tvojou poslušnosťou pozitívne ovplyvnení. Správne, dobrý a verný sluha!“

Možno si kladiete otázku: *Je takéto niečo naozaj biblické?*
Prečítajte si toto:

Čokoľvek robíte, robte z tej duše ako Pánovi, a nie ako ľuďom. Veď viete, že od Pána dostanete za odmenu dedičstvo. (Kološanom 3,23-24)

Toto je len jeden scenár. Existuje nespočetne veľa možností takýchto prepojení alebo reťazových reakcií.

Vráťme sa teraz k samotnému príbehu môjho priateľa, pastora. Čo ak ten lekár bude mať raz toho dosť, že iba jeden týždeň do roka zakúša takéto naplnenie? (Samozrejme, že jeho nespokojnosť je ešte posilňovaná tým, že si neuvedomuje dôležitosť svojho obdarovania.) Je celkom možné, že nakoniec úplne zanechá svoju lekársku prax, lebo sa bude snažiť získať naplnenie počas celých päťdesiatich dvoch týždňov v roku. Predstavme si, že prijme nejakú pozíciu vo svojom zbore, ktorej náplňou je vyučovanie a príprava materiálov pre učenicke kurzy. Ako to potom dopadne pred súdnou stolicou? Prijme rovnako veľkú odmenu – aj keď sa vzdal daru, ktorý mu bol zverený?

Je smutné, ako často vidím, že rôzni muži a ženy sa trápia na pozíciách duchovnej služby na plný úväzok, pretože si neuvedomujú, že ich obdarovanie by prekvitalo v arénach, ktoré sa nachádzajú mimo cirkevného prostredia.

Potrebuju mať poznanie, duchovnú citlivosť a zrelosť, aby dokázali rozpoznať na prvý pohľad nerozpoznateľné pozície v službách kráľovstva.

Tu je hrubá pravda: Váš dar, bez ohľadu na to, či najlepšie funguje v zdravotníctve, vzdelávaní, politike, športe, podnikaní, umení, médiách, domácnosti alebo v akejkoľvek inej aréne, je prepojený na budovanie kráľovstva. Hlavný architekt to tak nadizajnoval.

Je celkom možné, že prepojenia medzi našou poslušnosťou a úspechom nerozpoznáme až dotedy, kým nebudeme stáť pred Ježišovou súdnou stolicou. Ako to píše Pavol: „Podobne sú celkom zjavné aj dobré skutky, a aj tie, čo sú iné, nemôžu zostať skryté“ (1. Timotejovi 5,25).

Už či je teda váš dar evidentný, alebo nie, výzva pre vás znie takto: „Každý však nech žije tak, ako mu určil Pán“ (1. Korinťanom 7,17).

MOTIVÁCIA JE ROZHODUJÚCA

Vráťme sa k Pavlovým slovám, ktoré používame ako vzor pre naše správcovstvo:

To je moja povinnosť; beda by mi bolo, keby som nekázal evanjelium. Lebo mám *odmenu* (len vtedy), keď to činím *dobrovoľne*. (1. Korinťanom 9,16-17)

Treba ešte zvýrazniť ďalšiu pravdu a síce tú, že naša „odmena“ je priamo spojená s našou „ochotou“ alebo ešte vo všeobecnejšom zmysle s naším „postojom“. Jednoducho povedané – ak náš postoj je *nesebecký*, dostaneme odmenu; ak náš postoj je *sebecký*, odmenu nedostaneme.

Rôzne scenáre *nesebeckých* alebo *sebeckých* motívov sú nekonečné – ani by sa nedali všetky vymenovať. Poukážeme preto iba na niekoľko porovnaní. *Nesebecký* postoj by mohol znieť nejako takto: *To je ale úžasná výsada, že môžem iným slúžiť schopnosťami, ktoré mi boli zverené. Sebecký* postoj by zase znel asi nejako takto: *K čomu mi môžu dopomôcť moje schopnosti? Ešte jasnejšie by som ten rozdiel vedel vyjadriť takto: Čo môžem pre vás urobiť? verzus Čo môžem z toho vyťažiť pre seba?*

Ďalším *nesebeckým* postojom by bolo: *Dám do toho všetko, čo budem vedieť – bez ohľadu na to, čo za to dostanem, zatiaľ čo sebecký* motív hovorí: *Prečo by som sa mal príliš vkladať do tejto práce, keď z nej sám nebudem mať nič?*

Ďalší *nesebecký* motív znie takto: *Musím sa prekonať; bude to mať pozitívny vplyv na veľa ľudí. Sebecký* motív by zase znel takto: *Som úspešný; nepotrebujem sa do ničoho nútiť.*

Pavol píše o dôležitosti *postojov* alebo *motívov*: „Nech tak myslí o nás človek ako o služobníkoch Kristových a o *správcoch* tajomstiev Božích“ a po týchto slovách bezprostredne nasleduje toto:

„Mne však najmenej záleží na tom, či ma súdite vy alebo ľudský súd. Ba ani sám seba nesúdim. Lebo ničoho som si nie vedomý; to ma však ešte neospravedlňuje. Veď Pán je ten, kto ma súdi. Preto nesúďte nič predčasne, kým nepríde Pán. On vynesie na svetlo, čo je *skryté v tme*, a odhalí *zámery srdc*. Potom každý dostane *pochvalu* od Boha (1. Korintanom 4,3-5; ROH a SEB)

Pavla netrápilo hodnotenie jeho priateľov, kritikov alebo ktorejkoľvek inej samozvanej autority – nezáležalo mu dokonca ani na jeho vlastnom názore. Hodnotenia od takýchto ľudí považuje za nepodstatné v porovnaní s tým, čomu bude každý z nás v konečnom dôsledku čeliť – skúmaniu zo strany Božej. Skutočne totiž záleží iba na tom, ako *Ježiš* zhodnotí naše správcovstvo.

Budte si istí, že naše *činy* alebo *skutky* poslušnosti budú na súde určite dôležité. Ježiš jasne hovorí: „Hľa, prídem čoskoro a moja odplata príde so mnou, aby som odplatil každému podľa jeho skutkov“ (Zjavenie 22,12). Nebude to scenár „buď/alebo“, ale skôr scenár „aj to/aj to“ – na súde budú predmetom hodnotenia aj motívy, aj skutky.

Niektorí ľudia si myslia, že Pavol tu hovorí o súde nad neveriacimi – o „veľkom súde pred bielym trónom“ – na ktorom sa budú neveriaci zodpovedať zo svojich hriechov, vyplývajúcich z neprijatia milosti v Ježišovi Kristovi. To ale jednoznačne tak nie je, pretože na súde pred veľkým bielym trónom nebude Bohom nikto „chválený“ – tak to hovorí Pavol.

Je dôležité, aby sme zo zreteľa nestrácali kontext tejto diskusie; Pavol tu hovorí o správcovstve. Niet pochyb o tom, čoho sa to týka. Pri súde bude odhalené to, čo máme „skryté v tme“

a „zámery srdc“ pri spravovaní našich darov. To ma naozaj zaujalo!

Dovoľte, aby som to úplne objasnil na mojom predošlom príbehu, v ktorom som popisoval moju neposlušnosť pri výbere témy môjho kázania. Ľudia, ktorí sa toho stretnutia zúčastnili, si pravdepodobne až do dnešného dňa myslia, že som bol v ten deň poslušný Bohu, keď som priniesol „čerstvé“ posolstvo. Ja som však nebol. Je celkom možné, že pri súde sa tí ľudia dozvedia o mojej neposlušnosti, lebo Ježiš hovorí:

„Veď nič nie je také zahalené, aby nebolo odhalené, a nič nie je natoľko skryté, aby nevyšlo najavo. Lebo čo ste povedali v tme [naše súkromné motívy a tajomstvá], budú počuť na svetle. Čo ste v komôrkach pošepli do ucha, budú rozhlasovať zo striech.“

(Lukáš 12,2-3; slová v zátvorkách pridané autorom)

Je celkom možné, že pred súdnou stolicou budem vyzvaný k tomu, aby som sa ospravedlnil pastorovi a ostatným, ktorí v ten večer nepočuli posolstvo o Satanovej návnade.

ČO SA OČAKÁVA?

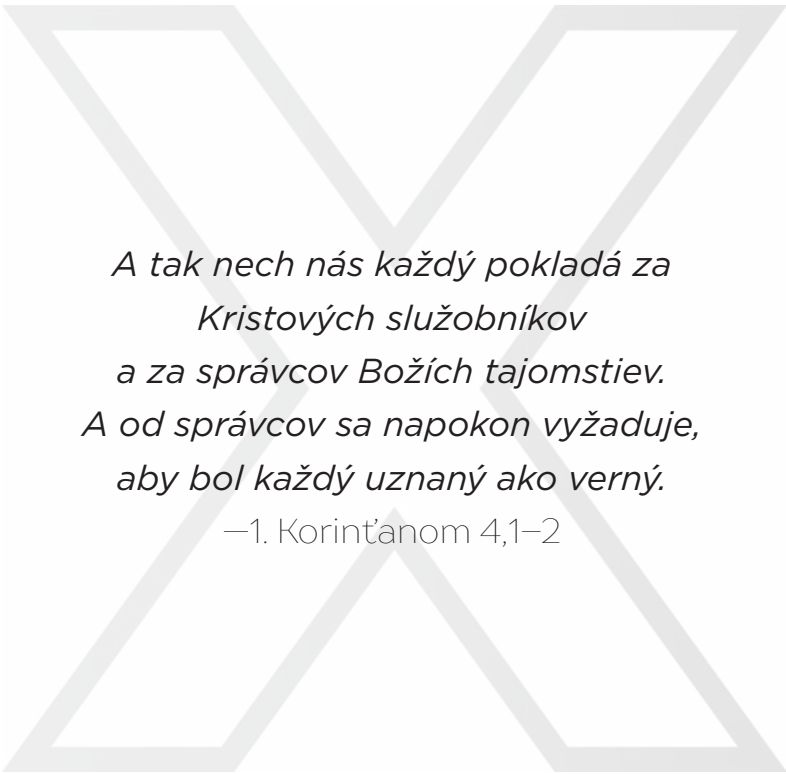
Už sme sa presvedčili o dôležitosti správneho chápania správcovstva. Najpodstatnejšou otázkou teraz je: Čo sa od nás očakáva?

Inak povedané: Aké výsledky bude Ježiš zohľadňovať pri súde, keď bude skúmať, ako sme spravovali dary, ktoré nám On zveril? Dal nám to vedieť? Jednoznačne áno, pretože Ježiš vyhlasuje, že „Slovo, ktoré som hovoril, [nás] bude súdiť v posledný deň“ (Ján 12,48).

V ďalšej kapitole sa začneme venovať diskusii, ktorá bude plná zjavenia a zmocnenia. A presne o to v tejto knihe ide.

PREMÝŠLAJTE

1. Predtým než ste si prečítali túto kapitolu, považovali ste sa za správcov? Prečo áno alebo prečo nie?
2. Dary, ktoré ste dostali, nie sú určené pre vás; sú určené pre iných – prostredníctvom vás. Inak povedané, obdržali ste niečo, čo chce Boh prostredníctvom vás dať iným ľuďom. Ak je to tak, prečo je teda dôležité, aby sme všetci verne spravovali svoje dary? Čo stratíte, ak svoje správcovstvo zanedbáte?
3. Kedykoľvek sa môžete rozhodnúť použiť dary, ktoré vám Boh dal, jedným z troch spôsobov. Môžete ich použiť na budovanie kráľovstva. Môžete ich použiť na svoj vlastný prospech. Alebo ich môžete zanedbať – vôbec ich nepoužívať. Ako používate svoje dary? Aké zmeny by ste mali spraviť v spravovaní darov, ktoré vám Boh zveril?

*A tak nech nás každý pokladá za
Kristových služobníkov
a za správcov Božích tajomstiev.
A od správcov sa napokon vyžaduje,
aby bol každý uznaný ako verný.*

—1. Korint'anom 4,1–2

5

Verný

Apoštol Pavol považoval Apolla a seba samého za *služobníkov* Ježiša Krista a za *správčov* darov, ktoré im boli zverené. V predchádzajúcej kapitole sme sa dozvedeli, že táto identita sa netýka výlučne iba týchto dvoch výnimočných svätcov, ani výlučne iba súčasných cirkevných vedúcich, ale každého veriaceho. Vy a ja sme tiež služobníkmi Ježiša Krista a dobré spravovanie obdarovania, ktoré nám bolo zverené, je primárnym spôsobom, ktorým naplníme túto rolu.

Teraz svoju pozornosť obrátíme k tomu, čo sa očakáva od správcu. Menovaná je iba jedna jediná vlastnosť: *vernosť*. Predtým než sa na to detailne pozrieme, pozastavme sa na chvíľu nad tým, že tam nie sú uvedené dve, tri alebo viac vlastností. Pavol by mohol stanoviť, že od správčov sa vyžaduje, aby vyžarovali radosť alebo aby boli silní, alebo aby boli zbehlí v Písme, alebo aby boli milosrdní, alebo aby mali nejakú inú duchovnú vlastnosť. Samozrejme, že nechcem nijako znížiť dôležitosť predtým uvedených vlastností. Chcem však poukázať na to, že tu je menovaná iba jedna jediná vlastnosť – a tá je *nevyhnutná*. Je teda veľmi dôležité, aby sme sa na túto vlastnosť detailne pozreli – ak máme byť dobrými správcami a jedného dňa máme počuť nášho Majstra povedať: „Správne, dobrá práca.“

DEFINÍCIA VERNOSTI

Mám výsadu oslovovať celé vodcovské tímy v rôznych častiach sveta – nie iba tímy, ktoré sa podieľajú na duchovnej službe,

hoci tých je asi najviac, ale aj ľudí, ktorí sú súčasťou pracovných, politických, podnikateľských, vzdelávacích a športových tímov. Niekoľkokrát som členov týchto tímov požiadal, aby prišli s nejakou jednoslovnou definíciou *vernosti*. Pre vedúcich je charakteristické, že každý z nich sa chce dostať k slovu. Potom, čo som si takmer v každom prostredí vypočul obdobné odpovede, som sa rozhodol, že si spravím zoznam tých najpopulárnejších reakcií:

- Stály
- Dôsledný
- Spoľahlivý
- Dôveryhodný
- Lojálny
- Poctivý
- Hodnoverný
- Oddaný
- Pravdivý
- Rozhodný
- Poslušný

Boli aj nejaké iné, ale tieto patrili medzi tie najpopulárnejšie. Ešte dôležitejšie je, že všetky tieto odpovede súhlasia so slovníkovými definíciami a synonymami.

Je však ešte jedna veľmi dôležitá definícia, ktorú som nepočul – ani raz, ani v jednej skupine: „multiplikácia“ alebo „znásobovanie“.

Možno si okamžite pomyslíte: *Znásobovanie? Veď to nie je definícia vernosti!* Možno tiež začnete spochybňovať moje jazykové schopnosti – podobne ako to robili moji niekdajší učitelia angličtiny. No uisťujem vás, že ku koncu tejto kapitoly budete s touto definíciou nielen súhlasiť – budete ju vnímať ako jednu z tých najdôležitejších definícií vernosti.

PODOBENSTVO O TALENTOCH

Na úvod do znásobovania si pozrime Ježišovo podobenstvo o talentoch. Pozorne si ho, prosím, prečítajte – aj keď ste ho už možno čítali mnohokrát predtým. Kráľovstvo nebeské sa dá vykresliť na príbehu človeka, ktorý ...

... keď odchádzal na cestu, zavolať si sluhov a zveril im svoj majetok. (Matúš 25,14)

Po prvé, toto je podobenstvo; to znamená, že je to symbolický, nie skutočný príbeh. Preto ho aj potrebujeme vykladať vo svetle biblického myslenia – v súlade s celou radou Božou. Ten človek, ktorý odchádzal na dlhú cestu, predstavuje Ježiša. Každému svojmu služobníkovi niečo zveril – tí služobníci predstavujú vás a mňa.

Ako ďalšie si všimnite, že odchádzal na dlhú cestu a tomu zodpovedajú dva fakty. Po prvé, Ježiš odišiel od nás takmer pred dvomi tisícami rokov, aby vybudoval to, za čo zomrel – kráľovstvo. Je zrejmé, že sa doteraz nevrátil, ale dokonca aj v tomto bode dejín to je už dlhý čas.

Po tretie, toto podobenstvo opätovne poukazuje na to, že správcovstvo nepodlieha mikromanažmentu. Človek v tomto podobenstve odchádza preč a nevracia sa každý mesiac, aby skontroloval napredovanie svojich služobníkov. Podľa tohto podobenstva nekontroluje ich prácu až do svojho návratu.

Pokračujme v tom príbehu:

Jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden — každému podľa jeho schopností — a odcestoval.
(Matúš 25,15)

V tomto príbehu boli služobníkom zverené peniaze. Väčšina biblických prekladov tu používa slovo *talent* a toto slovo je naozaj úplne najpresnejším prekladom gréckeho slova *talanton*. Talent v tomto zmysle bol mierkou váhy a väčšinou bol používaný na váženie zlata alebo striebra. Jeden talent predstavoval zhruba 34 kilogramov týchto drahých kovov. Väčšina odborníkov odhaduje hodnotu jedného talentu striebra na približne 18 000 amerických dolárov (niektorí odhadujú inú hodnotu, no odchýlka nie je veľká). Všetci odborníci sa ale zhodujú na tom, že v Novom zákone talent predstavuje obrovskú sumu peňazí. 34-kilové vrece so striebrom nie je iba zopár drobných!

Na základe môjho aktuálneho porozumenia tomuto textu si osobne myslím, že presná suma nie je dôležitá pre výklad tohto podobenstva. Čo však s istotou môžeme z toho vyvodiť je skutočnosť, že jeden talent predstavoval významnú zodpovednosť.

Nemyslím si, že Ježiš tu rozoberá peniaze – hoci by to v podstate tak aj mohlo byť. Ježiš vo svojich podobenstvách iba málokedy používa presný význam symbolov, ktoré sú v podobenstve použité. Pšenicu používa ako symbol pre zbožných ľudí, kúkoľ pre bezbožných ľudí, semienka pre slová, bodliaky pre starosti života, žatvu pre koniec sveta, žencov ako symbol pre anjelov a veľa iných. Z celkového odkazu Nového zákona je takmer isté, že tieto talenty predstavujú *charisma*, teda dary, ktoré nám boli zverené.

Ďalším dôležitým bodom v tomto príbehu je skutočnosť, že nikto zo služobníkov nedostal rovnaký obnos peňazí. Tejto skutočnosti sa ešte budeme venovať hlbšie neskôr, ale kvôli tomu som sa niekedy o nám zvereným veciach vyjadroval ako o „daroch“. Niektorí majú jeden, niektorí dva a zase iní ich majú viac.

Tie rozdielne množstvá by tiež mohli predstavovať veľkosť našich darov. Povedzme si úprimne – sú ľudia, ktorí sú ďaleko obdarovanejší ako iní. Existuje veľa ľudí, ktorí majú dar spievania a sú inšpiráciou pre všetkých, ktorí ich počúvajú. No nie všetci ľudia, ktorí spievajú, majú takú úroveň talentu ako Céline Dion alebo Andrea Bocelli. Ak by ste ma teda v tomto zatlačili do rohu, povedal by som, že každý talent predstavuje určitý dar alebo úplne jednoducho môže reprezentovať veľkosť nejakého daru. Podme ďalej:

Ten, čo dostal päť talentov, šiel, obchodoval s nimi a získal ďalších päť. Podobne aj ten s dvoma získal ďalšie dva. Ale ten, čo dostal jeden, odišiel, vykopal jamu a peniaze svojho pána ukryl. (Matúš 25,16-18)

Dovoľte mi, aby som ten príbeh zosobnil tak, že tým služobníkom dám mená. Prvého služobníka nazveme Alex, druhého Bob a tretieho Larry. Alex začal s piatimi, no to, čo mu bolo zverené, *znásobil* a nakoniec skončil z desiatimi. Bob *znásobil* svoje dva a skončil so štyrmi. Avšak Larry jemu zverené dary neznásobil – namiesto toho ich iba *uchoval*. Vyjadrime to ešte jasnejšie:

Alex: $5 \times 2 = 10$

Bob: $2 \times 2 = 4$

Larry: $1 = 1$

Od tohto bodu budem v tomto texte používať mená, ktoré sme prisúdili tým jednotlivým služobníkom.

SÚD

Znova je kľúčové, aby sme v tomto podobenstve neprehliadli Ježišov dôraz na slovo *dlhý*. Celý príbeh začal popisom dlhej cesty a neskôr znova hovorí: „Po *dlhom* čase sa pán týchto sluhov

vrátil a začal s nimi *účtovať*“ (Matúš 25,19). Zúčtovanie, ktoré pán očakáva od každého správcu, predstavuje súd, ktorému budeme čeliť úplne všetci a na ktorom sa budeme zodpovedať za to, ako sme využili nám zverené dary. Pozrime sa najprv na Alexa:

Keď prišiel *Alex*, ktorý dostal päť talentov, priniesol ďalších päť a povedal: „Pane, zveril si mi päť talentov a, hľa, získal som ďalších päť.“

Vypočujte si, ako to zhodnotil jeho pán:

Pán mu povedal: „Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána!“ (Matúš 25,20-21)

Toto je veľmi dôležitý bod, ktorý nesmieme prehliadnuť - pán hovorí: „Bol si verný.“ Pánovu odpoveď môžete rozoberať, ako len chcete, no jeho slová sa nedajú vysvetliť inak, než že Ježiš priamo prepája *vernosť s multiplikáciou (znásobovaním)*. Znova si pozorne prečítajte, ako pán okomentoval prácu svojho služobníka; nič iné, čo Alex spravil, pán nijako nevyzdvihol! Nepovedal, že bol stály, spoľahlivý, lojálny, oddaný, poctivý a nepoužil ani žiadnu inú jednoslovnú definíciu slova *verný*. Nechápte to zle – všetky tieto obdivuhodné vlastnosti sú súčasťou vernosti, no tu nie sú ani spomenuté, ani zdôraznené. Pán nepoukázal ani na žiadnu inú cnosť, činnosť alebo výsledok jeho správcovstva – iba na to, že znásobil, čo dostal. To znamená, že jasne spája *vernosť so znásobovaním!*

To isté platí o Bobovi. Pozorne si prečítajte ten príbeh:

Prišiel aj *Bob*, ktorý dostal dva talenty a povedal: „Pane, zveril si mi dva talenty a, hľa, získal som ďalšie dva.“

A teraz si vypočujte veľmi podobné hodnotenie jeho pána:

Pán mu povedal: ‚Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána!‘ (Matúš 25,22-23)

Ježiš opätovne a priamo stotožňuje *vernosť so znásobovaním*. Nie je tam zdôraznené nič iné – žiadna činnosť, cnosť alebo výsledok! Ježiš nechce nijako rozriediť pánove slová. Z jeho slov sa dá odvodiť len jedna vec: Tento služobník znásobil to, čo mu bolo zverené a tým pádom je považovaný za verného.

Aj chvála, ktorou zahŕňa Boba, je na slovo rovnaká s pochvalou pre Alexa. Z toho môžeme vyvodiť, že v súdny deň bude naše „multiplikačné skóre“ vychádzať z našej práce. Ježiš bude s nami rovnako spokojný bez ohľadu na to, koľko darov sme dostali. Záležať bude iba na tom, či sme ich znásobili?

Ako príklad by nám mohla poslúžiť žena v domácnosti, ktorá znásobuje svoju efektivitu. Bude rovnako pochválená ako podnikateľ, ktorý znásobil svoju firmu a svoje dávanie do kráľovstva.

Venujme teraz svoju pozornosť Larrymu:

Predstúpil aj *Larry*, ktorý dostal jeden talent a povedal:

‚Pane, vedel som, že si tvrdý človek. Žneš, kde si nesial, a zbieraš, kde si nerozsýpal. Preto som zo strachu odišiel a tvoj talent som skryl v zemi. Pozri, tu máš, čo je tvoje!‘ (Matúš 25,24-25)

Predtým než prejdeme k Larryho rozsudku, poukážme na niekoľko dôležitých skutočností. Po prvé, Larry neznásobil to, čo dostal; iba uchoval to, čo mu bolo zverené. Tiež si všimnite

dôvod, prečo neznásoboval: Po prvé, nepoznal povahu svojho pána, a tak ho nesprávne vnímal ako tvrdého človeka. V priebehu rokov, počas ktorých slúžim veriacim v rôznych častiach sveta a z rôznych oblastí života, som si všimol, že jednou z hlavných prekážok ich plodnosti je nepoznanie Božej povahy. (V jednej z neskorších kapitol to budem rozoberať detailnejšie.)

Keď Boha vnímame nesprávne, často to vedie k príčine nášho zlyhania v znásobovaní – k *strachu*. Larry sa bál! Strach, obavy alebo zastrášovanie dokážu úplne vypnúť pravé Božie obdarovanie v našom živote. Je to naozaj dôležité a snáď sa to ani nedá príliš zdôrazniť. Viem to z prvej ruky, lebo sám som tým roky trpel. (Tomuto sa tiež budem hlbšie venovať v neskoršej kapitole.)

Pozrime sa teraz na Larryho rozsudok:

Pán mu odpovedal: ‚Zlý a lenivý sluha!‘ (Matúš 25,26)

Wow! Zastavme sa tu na chvíľu a ešte predtým, než pôjdeme ďalej, preskúmajme tento výrok. Pamätajte na to, že všetci traja – Alex, Bob aj Larry sú *služobníci*; to nie sú nejakí *outsideri*. Ich pán posudzuje ich prácu. Larry ale nepočul: „Správne, dobrý a verný sluha“ ako tí predošlí dvaja. Namiesto toho počul: „Zlý a lenivý sluha!“ To je iste niečo, čo si zasluhuje pozornosť. V súvislosti s tým, ako spravujeme naše dary, Ježiš nehovorí o spasení, ale skôr o rozsudku – buď sme odmenení, alebo kvôli našej práci trpíme.

Pozrime sa teraz detailnejšie na obe prísne slová toho pána. Začneme tým ľahšie stráviteľným. Grécke slovo, ktoré je tu preložené ako *lenivý*, je *oknēros*. Toto slovo je definované ako „oneskorený, pomalý, váhavý, zaháľajúci, lenivý“.¹ Ďalší slovník ho definuje ako „týkajúci sa ústupu pred alebo váhaním pred zapojením sa do niečoho hodnotného, čo môže byť spôsobené aj nedostatkom ambícií“.²

1 Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.

2 Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New*

Môj priateľ Rick Renner, ktorý je odborníkom na grécky jazyk, hovorí, že *oknēros* „popisuje človeka, ktorý má flákačský, letargický, ľahostajný, apatický, indiferentný, vlažný postoj k životu“. Z týchto troch zdrojov vidíme, že grécka definícia tohto slova rozširuje náš rozhľad a vlieva viac svetla na túto vlastnosť.

Ak ste ustráchaní, budete váhať alebo sa úplne odmietnete pustiť do nejakej aktivity, ktorú je buď potrebné, alebo dobré spraviť. Ak ste letargickí, bude vám na uskutočnenie toho, čo treba spraviť, chýbať vnútorná hnacia sila. Ak ste apatickí, nebude vám na ničom záležať do takej miery, aby ste vôbec uvažovali nad nejakým činom. Všetky tieto scenáre sa dajú odvodiť z tohto gréckeho slova. Ten služobník však vyznal: „Bál som sa.“ Ostatné aspekty lenivosti u tohto služobníka mohli síce tiež zohrať nejakú rolu, keď však prišlo na lámanie chleba, váhanie zapríčinené strachom bolo tým najdôležitejším faktorom.

Už ste niekedy cítili nutkanie k tomu, aby ste niečo spravili – proste ste sa toho nevedeli zbaviť, obzvlášť počas modlitieb – no nakoniec ste príliš dlho váhali a nespravili to preto, lebo ste sa báli zlyhania? A potom ste videli, ako to spravil niekto iný? Neskôr ste si pomysleli: *Ja som mal ten nápad a ja som to mal zrealizovať.* Presne to chcel Ježiš zdôrazniť pri tomto služobníkovi. Váhal a váhal, nie iba raz alebo dvakrát, ale váhal počas celého obdobia svojho správcovstva. Také niečo je prijateľné, ak sa to stane raz alebo dvakrát, keďže zvyčajne sa z takýchto situácií poučíme. Ak však príliš dlho flirtujeme s váhaním, môže sa to stať normou nášho správania a v konečnom dôsledku to povedie ku kompletnému vyhýbaniu sa činnosti a k neplodnému správcovstvu.

Keď ma Pán prvýkrát požiadal o to, aby som niečo napísal, otáľal som s tým desať mesiacov. Bál som sa písania. V škole som v tej oblasti zlyhával znova a znova. Na vysokej škole som mal spolužiaka, ktorý ma skritizoval pred všetkými v miestnosti!

Súčasťou jedného zadania totiž bolo to, že sme si navzájom čítali naše práce a počas diskusie v triede môj spolužiak jasne pred profesorom vyjadril, že s mojou prácou vôbec nesúhlasí. Bol som jediný študent, ktorého skritizoval jeho vlastný spolužiak.

Môj strach z písania bol opodstatnený: Mal som zlé výsledky na SAT a ACT testoch, niekoľkí učitelia mi dali negatívne posudky, nemal som dobré známky a potom ešte aj tento kritický spolužiak; moja minulosť nebola na mojej strane. Všetko toto ma iba utvrdilo v mojom váhaní. Na napísanie knihy som potreboval obrovské množstvo času, a čas je kritický. Musel som sa totiž stiahnuť z iných úloh, ktoré boli potrebné pre budovanie našej začínajúcej organizácie. Tieto závažné strachy a obavy som musel nechať stranou, aby som poslúchol Jeho pokyn.

Čo keby som bol býval váhal príliš dlho a neposlúchol by som? Výsledok by bol presne taký, o akom mi Boh hovoril prostredníctvom tých dvoch žien, ktoré som predtým spomínal. Dal by ten talent niekomu inému, takpovediac nejakému „Alexovi“, ktorý by to poslanie naplnil. On by dostal moje zadanie. A ak by sa to stalo, kde by som bol dnes ja? Skončil by som tak, že by som bol pred súdnou stolicou nazvaný „lenivým“.

Neuvedomoval som si, že môj osud bude spojený s písaním! Keby ste mi ako mladému dvadsiatnikovi povedali: „John, Boh ťa prostredníctvom tvojich kníh pošle k národom po celom svete,“ povedal by som (s tým, že by som vás zároveň úplne vysmial): „Vy ste sa úplne pomiatli. Veď ja nedokážem napísať ani trojstranovú prácu.“ Tie knihy sú však teraz celonárodnými a medzinárodnými bestsellermi, preloženými do viac ako stovky jazykov a vytlačených ich bolo desiatky miliónov. Čo ak by som nebol býval poslúchol? Čo ak by som bol býval dovolil, aby ma strach odradil? Až mi je zle pri pomyslení, akú obrovskú príležitosť by som prepáso!

Zamerajme ale teraz našu pozornosť na to neprijemnejšie slovo, ktorým pán počastoval svojho služobníka. Slovo *zlý* sa nám síce môže zdať príliš silné, no Ježiš nikdy nepoužíval slová nedbalo. Grécke slovo, ktoré prekladáme ako *zlý* je *ponēros*. Je definované ako „niečo poškodené, vadné, pokazené a v dôsledku toho bezcenné“.³

Keď si uvedomíme, ako Larry spravoval to, čo mu bolo zverené, tak sa na neho táto definícia hodí. Nelíši sa veľmi od Pavlovho výroku „beda mi“ – ak by nebol verný v spravovaní daru, ktorý dostal od Boha. Larryho pokrútený obraz o charaktere jeho pána bol vážnym kazom, z ktorého potom vyplýval aj jeho strach. Pre fungovanie daru, ktorý mu bol zverený, bol *bezcenný*. To sú veľmi silné výroky; ak však porovnáte Pavlove slová, ktorými popisuje potenciálne nepoužívanie svojho obdarovania, s Larryho správaním, dá sa s tým stotožniť.

Dovoľte, aby som jasne pripomenul, že toto sa netýka nášho spasenia, ale iba toho, ako spravujeme nám zverené dary. Boh sa na to díva takto:

*Tí, ktorí znásobujú, sú dobrí a verní.
Tí, ktorí iba udržuujú pôvodný stav,
majú vážnu vadu, sú bezcenní a leniví.*

Je možné, že naše vnímanie vernosti je nekompletné? Pouvažujte nad týmto príkladom: V oblasti so silnou a rozvíjajúcou sa ekonomikou žije jeden podnikateľ. Jeho firma, ktorou je malý obchodík, ktorý tento človek zdedil po svojom otcovi, je síce zisková, no nerastie. Ten muž mal možnosti, aby otvoril nové pobočky svojho obchodu v iných častiach mesta, no napriek svojmu obdarovaniu v oblasti podnikania, je spokojný a „chce mať kľud“.

³ Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.

A teraz mi to dovoľte posunúť ešte o krok ďalej. Vo svetle Larryho rozsudku v danom podobenstve si položíme dve dôležité otázky. Mal by tento podnikateľ využiť svoje obdarovanie na otváranie nových obchodov a na prenikanie do ďalších oblastí s cieľom budovania kráľovstva? Je jeho túžba „mať svoj pokoj“ zhodná so stratégiou neverného služobníka, iba „uchovať“ to, čo mu bolo zverené?

Používame na hodnotenie vernosti tie isté kritériá ako Ježiš? Hoci ten podnikateľ žije dobrý život, nemalo by nadradenou otázkou byť: Z násobuje alebo iba udržuje svoje dary? Budme pri našom hodnotení úprimní. Meriame vernosť iba spoľahlivosťou bez násobenia? Stálosťou bez rozvoja? Dôslednosťou bez venovania pozornosti rozmnožovaniu? Prehliadame celú šírku toho, čo znamená byť verným – teda znásobovať akékoľvek dary, ktoré sme dostali?

Prvý príkaz, ktorý dal Boh ľuďom, keď stvoril na zemi muža a ženu, znel: „Plodte sa a množte sa“ (Genezis 1,28). Je jasné, že nás tým vyzýva, aby sme plodili deti a aby sme zaľudnili zem. Tento príkaz však zároveň a o to viac vyjadruje: *Čokoľvek nám Boh zverí, máme Mu to vrátiť znásobené*. Máme plodiť prostredníctvom znásobovania. V podobenstve o talentoch Ježiš konkrétne aplikuje tento príkaz z Genezis na nám zverené dary.

NIE VAŠA VLASTNÁ SCHOPNOSŤ!

Cítite sa nepohodlne? Pravdepodobne áno, no pamätajte na to, že Božia milosť je všetkým, čo potrebujete. Nikto vás nežiada o to, aby ste to robili vo svojej vlastnej sile, ale prostredníctvom Božej *charis* a *charizmy*. Toto poslanstvo nepíšem preto, aby som vás znechutil, ale aby ste začali vnímať váš Bohom-daný potenciál a aby ste rástli vo svojej viere v Božiu milosť a v obdarovaní, ktoré vám bolo zverené. Nechcem na vás nakladať nejaké ťažké bremeno, ktoré by ste nedokázali uniesť. Pavol trikrát volal na

Boha, aby z neho zobral jeho bremeno, no pozrite sa, ako Pán na to zareagoval:

„Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti.“ Preto sa budem radšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila. Preto mám záľubu v slabostiach. (2. Korinťanom 12,9-10)

Jednou z definícií gréckeho slova *slabosť* je „obmedzenia“. Vy a ja nie sme jedinými, ktorí sa niekedy cítia všetkým doslova zavalení. Všetci máme obmedzenia, podobne ako aj Pavol. V kontexte tohto verša hovorí o núdzi, hanobení a dokonca o fyzickom prenasledovaní, ktorým čelil v každom meste (pozri 11. kapitolu), no táto pravda sa týka aj obmedzení a neprekonateľných situácií, ktorým možno čelíme – keď sa nám zdá, že niečo jednoducho nedokážeme spraviť. A hoci to iste nie je ľahké, malo by nás to viesť k utvrdeniu sa v našom rozhodnutí a k spoľahnutiu sa na Jeho silu. Namiesto *načúvaníu* obmedzeniam, ktoré kričia v našej mysli, si môžeme *nahlas hovoriť* Božie prísluby. Vo chvíľach, keď by sme radšej mali k sebe hovoriť, nepočúvame náhodou príliš veľa sami seba?

Pavol trikrát prosil Boha, aby zasiahol a Boh mu vždy pripomenul *charis*. Pavol to na tretíkrát pochopil; uvedomil si, že jeho limity ho majú smerovať k tomu, aby veril v Božiu milosť a v obdarovanie, ktoré dostal. A preto sa jeho nápev zmenil od: „Bože, odním to odo mňa!“ k: „Mám záľubu v slabostiach.“ Naozaj hovorí, že má „záľubu“? Áno! Uvedomil si totiž, že čím nemožnejšia je výzva, ktorej čelí, tým väčšia Božia moc bude zjavená v jeho živote a cez jeho život – ak bude *veriť!*

A to je jedna dôležitá pravda: *Milosť, ktorú potrebujeme na znásobovanie, je dostupná iba ak veríme!* Pavol píše: „Skrze neho sme vierou získali aj prístup k milosti“ (Rimanom 5,2). Predstavte si to takto: Viera je potrubie, cez ktoré do nášho srdca prúdi

milosť, ktorá je potrebná na znásobovanie. Keď počívame toto posolstvo, naša viera – teda to potrubie by sa malo zväčšovať, nie zmenšovať. Ale to je už na vás. Je napísané:

Ale im počuté slovo *neosožilo*, lebo aj keď ho počuli, vierou s ním nezástli. Preto *do odpočinku vchádzame my*, čo sme uverili. (Židom 4,2-3)

Nevnímajte slová tejto knihy spôsobom, ktorý *neosoží*; namiesto toho ich zmiešajte s vierou. To isté Slovo Božie malo rôzny účinok na ľudí v Izraelskom národe. Mojžišovi, Józuovi a Kálebovi *osožilo*; boli posilnení tým, že to slovo vnímali v pozitívnom svetle. To isté Slovo však *neosožilo* ostatným Izraelitom, pretože ho vnímali negatívne. To je rozdiel medzi vierou a neverou.

Verte tomu, že Boh vás vystrojil k tomu, aby ste šli aj za svoju vlastnú schopnosť. Pri čerpaní sily a zmocnenia vám nedáva žiadnu inú možnosť, ako spoliehať sa na Jeho milosť. Keď to spravíte, *vojдете do skutočného odpočinku* – prestanete žiť z vlastnej sily a nebudete sa už snažiť produkovať výsledky. Čo je tým *odpočinkom*? Je to spolupráca s Božou spôsobilosťou zrealizovať poslanie, ktoré vám bolo zverené. Keď vstúpite do odpočinku, Boh vás povedie k znásobeniu!

To je jedna z príčin, prečo Dávida nazvali „mužom podľa Božieho srdca“. Spoliehal sa na Božiu silu a nie na svoju vlastnú. Opakovane vyhlasoval: „Hospodin je silou môjho života“ (Žalm 27,1; preklad anglického prekladu NKJV). Všetko, čo zrealizoval, malo jedného spoločného menovateľa: Spoliehal sa na Božiu schopnosť v ňom a skrze neho. Preto Pavol hovorí svojmu duchovnému synovi, Timotejovi, ktorý zápasil so strachom a zastrášaním: „Ty teda, syn môj, posilňuj sa milosťou v Ježišovi Kristovi“ (2. Timotejovi 2,1).

Preto som venoval druhú a tretiu kapitolu tejto knihy tomu, aby sme jasne pochopili *charis* a *charisma* – ešte predtým, ako budeme hovoriť o Ježišovom podobenstve o talentoch. Keby sme naše správcovstvo mali vykonávať vo svojej vlastnej sile, bolo by to zdrvivúce a znechucujúce.

Prosím, aby ste nikdy nezabudli, že vaše povolanie je väčšie ako vaša prirodzená schopnosť. Je možné, že preto nám Písmo hovorí:

Ved' sa pozrite, bratia, akých si vás povolal! Niet medzi vami mnoho múdrych podľa tela ani mnoho mocných, ani mnoho urodzených. Čo je pre svet bláznivé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil múdrych, a čo je pre svet slabé, to si Boh vyvolil, aby zahanbil mocných; Boh si vyvolil, čo je v očiach sveta neurodzené a opovrhované; áno, vyvolil si to, čo nie je, aby zmaril to, čo je, aby sa nik pred Bohom nevystatoval. (1. Korinťanom 1,26-29)

Prečo je to tak? Prečo medzi povolanými nieto mnoho múdrych, silných a urodzených? Je možné, že pre prirodzene talentovaných ľudí je ľahšie „byť úspešnými“ v ich vlastnej sile? Správajú sa bláznivo! Porovnávajú sa s inými a vyhrávajú. Namiesto toho by sa mali vnímať vo svetle povolania, ktoré dostali od svojho Stvoriteľa.

Pavol bol iný. Hoci v porovnaní so svojimi súčasníkmi bol múdry a urodzený (ešte pred svojim obrátením), dospel do bodu, keď všetky svoje prirodzené schopnosti začal považovať za „odpad“, len aby mohol vstúpiť do Kristovej moci a zažívať ju vo svojom živote. Patril medzi tých „nemnohých“ ľudí, pretože sa naučil, že hoci bol prirodzene múdrejší ako väčšina, v porovnaní s Božou múdrosťou bol nemúdry (pozri Filipanom 3,4-11).

SOCIALISTICKÝ ALEBO KAPITALISTICKÝ?

Pokračujme v Ježišovom podobenstve. Zdá sa, že to ani nie je možné, no celý ten príbeh ešte zosilnie a je ešte šokujúcejší!

Vezmite mu teda talent a dajte tomu, čo má desať talentov.
(Matúš 25,28)

Moment, počkajte chvíľu! Naozaj ste to prečítali správne? Naozaj prikázal, aby jeho talent (jeho vrece striebra) zobrali Larrymu a dali ho Alexovi? Presne to spočítajme:

Alex: $5 \times 2 = 10 + 1$ (od Larryho) = 11

Larry: $1 - 1$ (dané Alexovi) = 0

Alex nakoniec skončil s jedenástimi a Larry skončil s prázdnyimi rukami!

Raz ráno, počas modlitby, som bol ohromený z toho, čo som začul vo svojom srdci. Dovoľte mi, aby som vám to priblížil. V tom čase som už dlhšie neuvažoval o tomto podobenstve o talentoch. No v to ráno som počul, ako mi Duch Boží hovorí: „Synu, uvažujem viac kapitalisticky a nie socialisticky.“

Čože?! Pri týchto slovách sa mi síce zdvihlo obočie, no s Bohom už chodím dostatočne dlho na to, aby som vedel rozoznať, kedy mi zjavuje veci, ktoré som dovtedy nevedel. Tie veci sú často v protiklade s náboženským alebo konvenčným myslením a niekedy znejú dokonca absurdne! Tentokrát mi Jeho slová zneli absurdne. Poprosil som Ho o porozumenie, pretože som si myslel, že ak by som mal Boha nejako zaradiť, tak by som Jeho prístup k robeniu vecí považoval skôr za socialistický.

V to ráno ma Pán viedol k tomuto podobenstvu a ukázal mi, že ak by uvažoval skôr socialisticky, toto podobenstvo by sa vyvíjalo

inak. Ten príbeh by začal nejako takto: Všetci traja by dostali rovnaký počet talentov:

Alex: 3

Bob: 3

Larry: 3

Alex a Bob by boli verní (a znásobili by ich), ale Larry – ktorý bol kvôli svojej skazenosti bezcenný a lenivý – by iba uchoval to, čo mu bolo zverené. Výsledkom by bolo:

Alex: $3 \times 2 = 6$

Bob: $3 \times 2 = 6$

Larry: $3 = 3$

A hypoteticky, socialisticky zmýšľajúci Boh by spravil niečo takéto:

Alex: $6 - 1 = 5$

Bob: $6 - 1 = 5$

Larry: $3 + 1$ (od Alexa) + 1 (od Boba) = 5

Všetci by nakoniec skončili s piatimi talentmi? Ten príbeh sa ale tak nevyvíjal. Boh zobral jedno vrece striebra Larrymu a dal ho tomu, kto ich už mal desať. Prečo? Ježiš vysvetľuje:

Lebo každému, kto má [kto dobre používa to, čo dostal; znásobuje], *bude pridané* a bude mať *hojnosť*. Ale kto nemá [kto nič nerobí, iba *udrzuje*], tomu bude vzaté aj to, čo má.
(Matúš 25,29)

Nehovorím, že Boh je kapitalista. Nie, nikdy! Chcem len poukázať na to, že v tomto konkrétnom prípade je kapitalistické myslenie viac v súlade s Jeho myslením ako socialistické. Naši mladí ľudia v Amerike a na iných miestach sú v dvadsiatom prvom storočí školení v socialistickom myslení. Socializmus nie je ani duchovný, ani osožný; ide dokonca priamo proti Božej múdrosti. Je to duch antikrista, lebo sa tvári, že mu ide o všeobecné dobro,

no v skutočnosti odmeňuje lenivosť a penalizuje usilovnosť, úspech a hojnosť.

Božím spôsobom je odmeňovať ľudí, ktorí znásobujú to, čo im bolo zverené a nemá problém s tým, že potom žijú v hojnosti. Ježiš znova hovorí: „Budú mať život v *hojnosti*.“ Boh si praje, aby sme žili v hojnosti za predpokladu, že *zo srdca nám ide o budovanie kráľovstva a o to, aby sme našu hojnosť využívali pre iných*.

Možno ste už niekedy predtým počuli tento výrok: *Boh nie je proti tomu, aby sme mali hojnosť; je proti tomu, aby hojnosť mala nás*. Je to veľmi pravdivá veta. Spokojnosť ľudí, ktorých srdcia horia vášňou pre Božie veci, nepochádza z hromadenia hojnosti. Pochádza skôr z chodenia s Bohom a z toho, že svoju hojnosť, ktorú dostali od Boha, používajú na budovanie kráľovstva. Hojnosť je pre nich iba nástrojom na budovanie iných. A je jasné, že ak sme múdri, tak sa nezamilujeme do svojich nástrojov.

Je dôležité, aby sme sa na tomto mieste zastavili a zvýraznili jednu dôležitú pravdu: Máme sa starať o chudobných – o ľudí, ktorí nie sú schopní pracovať, alebo o tých, ktorí sa potrebujú naštartovať. Pavol píše: „Láska nás zmocňuje k tomu, aby sme naplnili zákon Pomazaného a niesli bremená jedni druhých. Ak sa niekto z vás považuje za príliš dôležitého na to, aby sa zohol a niekomu pomohol, žije v sebaklame“ (Galaťanom 6,2-3; preklad anglického prekladu TPT).

Keď sa stretávali vedúci prvotnej cirkvi, uvedomovali si, aké sú ich rôzne úlohy a na niektorých veciach sa dokonca aj nevedeli zhodnúť. Jednoznačne sa ale zhodli na tom, že majú zodpovednosť pomáhať ľuďom, ktorí sa majú ťažko. Pavol píše:

Len aby sme pamätali na chudobných. To som sa aj usiloval robiť. (Galaťanom 2,10)

Nezabúdajúc na toto je dôležité vedieť rozpoznať, či niekto má skutočnú *potrebu* alebo je iba *lenivý*. Socialistický prístup hovorí, že rovnako treba dávať lenivým a chudobným. Ak dávame tým, ktorí patria do kategórie „lenivých“, tak len zvyšujeme ich závislosť na nás. Naším cieľom je vždy to, aby sme ľudí smerovali k obdarovaniu, ktoré dostali od Boha, aby aj oni mohli z toho profitovať a budovať Božie kráľovstvo.

PRAKTICKÁ APLIKÁCIA

Jednoznačne dôležitá je skutočnosť, že nám boli zverené dary a že sa od nás očakáva, že ich budeme používať na znásobovanie. Ak milujete Boha, vášnivo budete túžiť po tom, aby ste svoje dary používali na Jeho slávu. Mojm zámerom je prebudiť vo vás túto vnútornú túžbu a potenciál. Boli ste stvorení zámerne a pre určitý zámer. Máte schopnosť na slávu nášho Kráľa rozmnožovať to, čo vám bolo dané. To je tá najdôležitejšia vec, ktorú si môžete zobrať z tejto kapitoly.

Keď už teraz rozumieme podobenstvu o talentoch a jeho symbolike, sme pripravení posunúť sa k praktickým otázkam. Ako to vyzerá v praxi? Ako sa to dá aplikovať do každodenného života?

V nasledujúcej kapitole sa začneme uberať týmto smerom.

PREMÝŠLAJTE

1. Existuje jedna vlastnosť, ktorá jasne definuje správcov: vernosť. Ako ste doteraz vnímali vernosť? A ako sa vaše vnímanie zmenilo po prečítaní tejto kapitoly?
2. Večné znásobovanie sa nedá dosiahnuť v našej vlastnej sile. Je to výsledok spolupráce s Božou milosťou. Pokúšate sa svoje dary znásobovať vo svojej vlastnej sile? Ako môžete svoje dary znásobovať z postoja odpočinku a nie z postoja snaženia?
3. Boh nie je proti tomu, aby sme mali hojnosť; je proti tomu, aby hojnosť mala nás. Čo myslíte, prečo je pre Boha dôležité, aby ste znásobovali svoje dary? Ako môže znásobovanie vašich darov prinášať Bohu česť a ovplyvňovať iných vo väčšom meradle?

*Človek, ktorý verne a s integritou
spravuje to málo, čo mu bolo zverené,
bude povýšený a budú mu zverené
väčšie zodpovednosti.*

—Lukáš 16,10

(preklad anglického prekladu TPT)

6

Usilovnosť a znásobovanie

Ježiš povedal, že ak žijeme v integrite a sme stáli, spoľahliví, dôveryhodní, čestní, usilovní a rozmnožujeme to, čo nám bolo zverené, budú nám dané väčšie zodpovednosti. Jednoducho povedané, keď *znásobujeme veci s integritou, Boh nám zveruje väčšiu zodpovednosť*. Povyšuje nás, posúva nás ďalej. Je to jedna zo zákonitostí Jeho kráľovstva.

Spravte si osobnú previerku. Ste nastavení na znásobovanie? Alebo sa skôr prikláňate k udržiavacej mentalite? Prepli ste na neutrál, akonáhle ste dosiahli tú úroveň úspechu, ktorú ste považovali za vyššiu ako úroveň úspechu väčšiny iných ľudí alebo ako lepšiu, ako bola úroveň úspechu vašich rodičov, alebo keď ste dosiahli úroveň pohodlného života?

Buďte pri svojom hodnotení úprimní. Ak ste skôr udržiavateľmi ako znásobovateľmi, dobrou správou pre vás je: Ešte stále žijete na zemi a máte čas sa zmeniť, začať znásobovať a v konečnom dôsledku dostať viac zodpovednosti!

DVA RÔZNE VÝSLEDKY

Dokonca aj keď som bol ešte iba mladý muž, bolo pre mňa ťažké rozoznávať tieto dve protikladné motivácie udržiavateľa a znásobovateľa, pretože moji dvaja starí otcovia boli živými príkladmi tých rozdielov priamo pred mojimi očami. Jeden z nich šiel do dôchodku vo veku šesťdesiatich piatich rokov a začal

žiť pohodovým životným štýlom. Dvakrát do roka nás zvykol navštíviť a ja som ho pozoroval, ako deň po dni nič nerobí. Sedával za domom pod našim veľkým dubom a pofajčieval svoju fajku. Keď sme ho navštívili u neho doma, nebolo to veľmi iné. Je smutné, že počas posledných rokov svojho života sa ako keby uspokojil s existovaním a prestal skutočne žiť.

Môj druhý starý otec šiel do dôchodku vo veku šesťdesiatich dvoch rokov a začal žiť niečo, čo mi pripadalo ako keby jeho druhý život. Hoci už bol šesťdesiatnik, zapísal sa na Rutgers univerzitu a začal študovať poľnohospodárstvo. V priebehu nasledujúcich dvoch desaťročí napísal dve knihy, postavil a udržiaval obrovskú záhradu, choval zvieratá, pomáhal pri vytváraní bytových jednotiek pre starších ľudí na floridských plážach a aktívne sa podieľal na mnohých podnikových a komunitných projektoch. Vždy sa snažil pomáhať komukoľvek, kto bol v núdzi.

Keď on navštívil nás alebo keď sme my navštívili jeho, všetci sme sa na to veľmi tešili. Plánoval spoločné rybačky, pobyty v zábavných parkoch a výlety do New Yorku. Hrával sa s nami hry, predstavoval nás svojim susedom, pomáhal miestnym podnikateľom s rôznymi prácami v ich obchodíkoch a každý večer nám uvaril vynikajúcu večeru. Môj druhý starý otec o kuchyňu ani len nezavadil.

Jeden starý otec zomrel vo veku sedemdesiatich piatich rokov a druhý vo veku deväťdesiatjeden rokov. Uhádli by ste, ktorý z nich žil dlhšie? Áno, ten s víziou, ten, ktorý znásoboval. A tu je ešte jedna zaujímavá informácia: Až do svojich osemdesiatich deviatich rokov neprijal spasenie. Aj napriek tomu žil ešte predtým podľa Božích princípov – podľa zákonov Jeho kráľovstva – a prijal z toho hojné požehnanie.

Predtým než som mal tú výsadu priviesť ho k Ježišovi, ma môj starý otec kvôli môjmu presvedčeniu dosť prenasledoval! Takmer

zakaždým, keď sme boli spolu, sa vysmieval z mojej viery. Po množstve neúspešných pokusov o zdieľanie evanjelia s ním, som takmer padol na zadok, keď mi nakoniec povedal: „Chcem prijať Ježiša za svojho Pána.“ Bol to úžasný deň!

Asi mesiac po jeho obrátení som ho znova navštívil. V tom čase žil iba hodinu od nášho domu. Práve sa presťahoval zo svojho bytu na Daytona Beach do centra asistovaného bývania pre dospelých v Ormond Beach. Počas tej návštevy mi povedal: „John, chcel by si vedieť, akú mám úlohu? Čo vlastne mám na tejto zemi robiť?“

Bol som udivený, že novoobrátený muž jeho veku takto uvažuje. No namiesto toho, aby som vyzvedal, odpovedal som jednoducho: „Áno, starý otec, akú máš úlohu?“

S úsmevom mi povedal: „Duch Svätý mi povedal, že som tu preto, aby som všetkým týmto ľuďom hovoril o Ježišovi Kristovi.“ (V danom komplexe bývalo niekoľko stovák starších ľudí.)

O dva roky neskôr ho moja mama s jej bratom presťahovali do Oklahomy, aby mohol byť bližšie pri svojom jedinom synovi. Počas prvého týždňa po presťahovaní zostal hore celú jednu noc a rozprával nejakej novej sestričke svoj životný príbeh. Vo veľmi včasných ranných hodinách, tesne pred východom slnka, jej povedal: „Prišiel čas, aby som šiel domov. Povedzte môjmu synovi, nech na moju počesť usporiada oslavu.“ S tými slovami opustil svoje telo a pridol sa ku svojej nebeskej rodine.

Moja mama sa trápila a znepokojovala kvôli tomu presťahovaniu z Floridy do Oklahomy a myslela si, že to jej otcovi spôsobilo príliš veľký stres. Keď to vyslovila, rýchlo som ju uistil, že k ničomu takému nedošlo: „Mami, keď mal starý otec osemdesiatdeväť rokov, povedal mi, že Boh mu ukázal, že má pred sebou ešte dva roky na naplnenie svojej úlohy v Ormond Beach. Toto bol jeho prvý týždeň v Oklahome; jeho úloha bola skončená.“

Mamu to aj potešilo, aj udivilo.

Hoci môj starý otec dlho nebol spasený, Božie princípy usilovnej vernosti boli v jeho živote zrejmé. Keď som sledoval rôzne rozhodnutia svojich dvoch starých otcov, tak som sa ešte ako neveriaci rozhodol, že môj život sa bude uberať smerom, ktorým šiel môj starý otec, ktorý znásoboval a žil život so zámerom až do svojho posledného dychu.

Ak mám ale byť úplne úprimný, tak mnohokrát som mal pokušenie ísť tým druhým smerom – smerom k pohodlnému životu. Ak sa nemáme poddať životnému štýlu udržiavateľa, chce to zámerné presmerovanie našich myšlienok – ten životný štýl je totiž omnoho ľahší.

Znásobovanie v našom živote nevidíme, ak budeme leniví, váhaví, nedbalí alebo apatickí. Apoštol Pavol nám hovorí: „Nikdy nebuďte leniví, ale *usilovne pracujte* a *horlivo* slúžte Pánovi“ (Rimanom 12,11; preklad anglického prekladu).

Po prvé, uvedomme si, že toto je príkaz a nie nejaké odporúčanie. Pozrite sa na slová „*usilovne pracujte*“. Ak máme znásobovať, toto je jeden z prvých charakteristických znakov, ktorý musíme mať. A nielenže máme *usilovne pracovať*, ale v našej práci máme byť *horliví*. Nechápte ma zle – viera, vízia a vytrvalosť sú tromi veľmi dôležitými faktormi znásobovania. Nič však neosožia bez dobrej, staromódnej, usilovnej práce!

Spolu s Lisou usilovne pracujeme takmer od toho dňa, čo sme sa stali veriacimi. Je nám to vlastné a Boh k niečomu podobnému vedie každého veriaceho. Naša horlivosť nie je motivovaná vonkajšími okolnosťami, ale hlbokou vášňou, ktorá pramení z dvoch vecí: z našej neochvejnej lásky k Ježišovi a k Jeho ľudu. Táto vášeň je založená na pevnom rozhodnutí nášho srdca a nie na nejakých pocitoch, a ona následne rozdúchava našu

horlivú túžbu budovať Jeho kráľovstvo. To je naozaj dôležité, pretože s nadšenými emóciami sa nedá vždy rátať. Je dokonca pravdepodobné, že prídu obdobia, v ktorých nám tie emócie budú úplne chýbať.

Jedným z koreňov slova *horlivosť* je grécke slovo *entheos*, ktoré znamená „mať Boha vo vnútri“.¹ Naša usilovnosť musí byť poháňaná tým, že svoje zdroje čerpáme z Jeho imanentnej prítomnosti a nie z emócií alebo z vonkajších okolností.

ZNÁSObUJTE TO, ČO PATRÍ NIEKOMU INÉMU

Keď sme sa zobrali, náš prvý spoločný zbor, do ktorého sme s Lisou chodili, bol v Dallase, v Texase. Bol to jeden z najuznávanejších zborov v celonárodnom meradle – so stovkami zamestnancov. Ako dobrovoľníci sme sa neustále zapisovali do rôznych vecí a pomáhali sme všade, kde to bolo potrebné. Stal som sa uvádzačom, bol som dobrovoľníkom vo väzenskej službe, slúžil som v nápravných zariadeniach pre mladistvých, chodil som do domovov dôchodcov, pomáhal som pri konferenciách, asistoval som zamestnancom zboru pri rôznych mechanických prácach a dokonca som aj deti nášho pastora trénoval v tenise. Nikdy som nepovedal „nie“ na žiadnu formu služby – bez ohľadu na to, čo to bolo. A toto všetko sa dialo popri mojom štyridsať hodinovom pracovnom týždni na pozícii inžiniera vo firme Rockwell International.

Manželka jedného kazateľa (ktorý bol tiež výkonným pastorom zboru) si všimla moju horlivosť v službe, a tak sa ma jedného dňa spýtala, či by som bol ochotný stať sa súčasťou pracovného tímu zboru a pracovať tam na plný úväzok. Počas nášho formálneho rozhovoru mi povedala: „John, myslím si, že si ňa nebudeme môcť dovoliť.“

¹ “Enthusiasm.” Merriam-Webster.com. Accessed March 18, 2020. <https://www.merriam-webster.com/dictionary/enthusiasm>.

Moja odpoveď znela: „Ale áno, budete si ma vedieť dovoliť.“ Bolo mi jedno, koľko peňazí mi ponúknu. Bol som pripravený prijať akúkoľvek pozíciu a akúkoľvek mzdu. Po tom rozhovore som dostal ponuku na pozíciu asistenta v rámci vedúceho tímu zboru. S Lisou sme sa za to ani nemuseli príliš veľa modliť, lebo sme vedeli, že je to Božia vôľa. A tak som tú ponuku so mzdou 18 000 dolárov ročne prijal, a to pre mňa znamenalo obrovskú príjmovú stratu. My sme však mali pocit, ako keby ma práve povýšili. Obaja s Lisou sme vedeli, že ak máme z tohto nového príjmu vyžiť, tak budeme potrebovať nejaké zázračné zaopatrenie, no nijako nás to netrápilo. Podieľali sme sa na niečom, o čom sme z celého srdca verili, že je súčasťou povolania v našich životoch.

K mojim zodpovednostiam na tejto pozícii patrilo to, že som pomáhal pastorem, ich rodinám a ich hosťom. Pri tejto práci som sa riadil hlavne nasledujúcimi tromi pohnútkami: Po prvé, chcel som im slúžiť tak, ako by som slúžil Ježišovi. Po druhé, vždy som sa chcel dívať dopredu, predpokladať ich potreby a uspokojiť ich ešte predtým, než ma o to požiadajú. Po tretie, ak ma o niečo požiadajú, nechcel som prísť späť so slovami: „To sa nedá spraviť.“ Vždy som našiel nejaký spôsob, aby som zadanú úlohu splnil – prostredníctvom modlitby, tvorivosti a usilovnej práce. Ak sa niečo nedalo spraviť (a to sa stalo veľmi zriedkakedy), vždy som sa vrátil s návrhom najlepšieho alternatívneho riešenia. Často to bol ešte lepší spôsob, ktorým sa daná úloha dala zrealizovať – dokonca to bolo lepšie, než pôvodné zadanie.

Počas môjho pôsobenia na tejto pozícii sme s Lisou ešte nemali deti. Šesťdňový pracovný týždeň mal obyčajne päťdesiat až sedemdesiat hodín. Spolu s Lisou sme to prežívali tak, že je dôležité, aby sme brali všetky možné tlaky z pliec našich pastоров. Chceli sme, aby svoju plnú pozornosť mohli venovať vedeniu nášho zboru.

Mohol by som tu vyrozprávať veľa príbehov o našich motívoch, ale za všetky spomeniem iba jeden. Môj pastor mal raz jedného hosťa, ktorý bol súčasťou služobníckeho tímu vtedy už zosnulého, svetoznámeho evanjelistu. Môj pastor sa chcel dozvedieť niečo viac o tom zosnulom evanjelistovi, a tak sa so svojim hosťom rozprávali dlho do noci. Telefón mi zazvonil o 1.00 hod. ráno. Volal mi môj pastor a prosil ma, aby som prišiel k nemu domov (od nás to bola dvadsaťpäť minútová cesta autom) a aby som odviezol jeho hosťa do hotela.

„Hneď budem u vás,“ povedal som bez zaváhania.

Šiel som teda k nim domov a čakal som, kým sa rozlúčia. Potom som toho hosťa odviezol do jeho hotela. Do postele som sa dostal až niečo po 2.00 hod. ráno. Môj pastor vôbec nevedel o tom, že nasledujúce ráno som mal ísť na letisko vyzdvihnúť ďalšieho hosťa, ktorý mal v našom zbore kázať nasledujúci večer. Prilietal v to isté ráno z Havajských ostrovov (letel v noci) a lietadlo pristávalo o 5.40 ráno. Aby som ho mohol vyzdvihnúť, musel som vstať o 4.30. Svoju pastorovi som nikdy nehovoril o tom, že v tú noc som nespal viac ako tri hodiny. Bol som rozhodnutý, že naplním akúkoľvek potrebu, ktorú bude mať a neustále som si pripomínal, že slúžiť je pre mňa výsadou.

Po štyroch rokoch služby môjmu pastorovi a jeho manželke na pozícii asistenta, som im jedného dňa, keď sme boli spolu osamote, povedal: „Modlím sa a prosím Boha, aby človek, ktorý ma na tejto pozícii nahradí, dokázal tú prácu odvieť dvakrát tak dobre, ako som to dokázal ja.“ Chcel som odísť s dobrým postojom a túžil som, aby môj nasledovník pokračoval v tom diele ešte lepšie.

„To sa nedá,“ zareagovali obaja. „Tvoja práca bola taká kvalitná.“

Bolo to povzbudzujúce uistenie. Ich slová mi pomáhali pristupovať ku všetkej tej ťažkej práci s ľahkosťou, no ja som sa chcel zlepšovať. Nakoniec na moju pozíciu prijali dvoch ľudí. Môj pastor nás uvoľnil s požehnaním, aby sme šli a slúžili v inom známom zbore na Floride. Tam som sa stal vedúcim mládežníckej služby, ako som už spomínal v 2. kapitole.

Keď som nastúpil na novú pozíciu na Floride, bol som frustrovaný z toho, že nedokážem osloviť viac tínedžerov. To boli osemdesiate roky a našim jediným vizuálnym médiom bola káblová televízia. Počítače, tablety alebo smartfóny neexistovali. Internetový streaming ešte nebol objavený. Jednoducho povedané, každodenné vysielanie v televízii bolo najlepším spôsobom na oslovenie ľudí.

Spravil som si vlastný prieskum a zistil som, že jedna z najplyvnejších televíznych staníc v strednej Floride mala voľný vysielací čas o 22.00 hod. v sobotu večer. Zistil som si od nich, koľko by stálo zakúpenie toho tridsať-minútového vysielacieho času. Bola to dobrá páľka.

Oslovil som nášho hlavného kazateľa a spýtal som sa ho, či by sme ten vysielací čas mohli zakúpiť pre náš mládežnícky, evanjelizačný program. „John, my proste tento výdavok nemáme v zborovom rozpočte,“ povedal.

Spýtal som sa ho: „Vadilo by ti, keby sme tínedžerom dali príležitosť pravidelne mesačne prispievať na ten program, a tak by sme ho zaplatili?“

„Jasné, ak si to môžu dovoliť,“ odpovedal. Myslím si, že tým nedával mladým ľuďom veľkú šancu, že sa im to podarí.

A tak som sa postavil pred mladých ľudí a predstavil som im víziu oslovovania stratených. V tých dňoch veľa mladých ľudí

zvyklo pozeráť televíziu v sobotu večer. V rámci tohto programu sme chceli predovšetkým kázať Božie Slovo a potom sme naše publikum pozývali k tomu, aby prišlo do nášho zboru a na naše mládežnícke stretnutia. Mladých ľudí v našom zbore som vyzval, aby na program prispeli zo svojho vreckového, z peňazí, ktoré zarobia na svojich brigádach, alebo aby sa ponúkli, že niekomu nejako pomôžu a výťažok dajú do zboru. Keď sme spočítali všetky príspevky a prísľuby, boli sme v rámci vedúceho tímu prekvapení – podarilo by sa nám pokryť celú cenu toho vysielacieho času.

Môj hlavný pastor bol prekvapený ešte viac. Dostal som od neho povolenie a začali sme vyrábať náš program. Volal sa *Youth Aflame* (Horiaca mládež alebo Mládež v plameňoch, pozn. prekl.). Každý mesiac sme dokázali pokryť naše výdaje, no tým najnadchýnajúcejším bolo to, že veľa mladých ľudí, ktorí nepatrili do nášho zboru, začali chodiť na naše mládežnícke stretnutia a začali odovzdávať svoje životy Ježišovi. Ľudia ma oslovujú ešte aj teraz, po viac ako dvadsiatich rokoch, a hovoria mi, že koncom osemdesiatych rokov minulého storočia sledovali programy *Youth Aflame* a aký to malo vplyv na ich život.

Keď som odišiel z pozície mládežníckeho pastora, celú mládežnícku skupinu sme rozdelili na tri rôzne divízie. Traja vedúci pokračovali v tom, čo sme my začali s jedným vedúcim. A znova – Božia milosť, poslušnosť a usilovná práca boli živnou pôdou pre znásobovanie.

Ježiš hovorí:

A ak ste neboli verní v cudzom, kto vám dá, čo je vaše?
(Lukáš 16,12)

Preformulujme tento jeho výrok podľa podobenstva o talentoch:

Ak ste nedokázali znásobiť niečo, čo patrí niekomu inému, kto vám dá na znásobovanie niečo, čo je vaše?

Hlavný pastor toho zboru bol nakoniec človekom, ktorý nám oznámil Boží plán, aby sme spolu s Lisou založili misijnú organizáciu Messenger International. Bol prvý, ktorý to priniesol – neboli sme to my. Keď som sa pustil do práce na pozícii mládežníckeho pastora, povedal som: „Pastor, ostanem tu dovtedy, kým sa Ježiš po mňa nevráti alebo pokým Boh neukáže aj tebe, aj mne, že sa máme pohnúť a ísť ďalej.“ Ak by mu Boh na modlitbe nedal pokyn k tomu, aby nás posunul na nové miesto služby, nie som si istý, či by sme mali slobodu odísť z toho zboru. Do dnešného dňa verím, že práve preto to Boh najskôr ukázal jemu.

ZROD MISIE MESSENGER INTERNATIONAL

Krátko po odchode z toho floridského zboru sme slúžili v Columbií, v Južnej Karolíne. Bolo ešte skoro ráno, keď som sa vybral na nejaké osamelé miesto, aby som sa modlil. Boh ku mne prehovoril: „Synu, zožneš obrovskú úrodu z tých verných semienok, ktoré si zasial počas uplynulých siedmich rokov, keď si slúžil iným služobníkom. Začne sa to okamžite a bude to pokračovať po mnoho rokov.

Keď sa teraz dívam späť, tak som v úžase nad tou úrodou.

Keď nás náš zbor vyslal, aby sme založili misijnú organizáciu Messenger International, znova bola kľúčovým faktorom v našom znásobovaní usilovná práca. Spolu s Lisou sme strávili veľa večerov prácou na takých veciach ako je duplikovanie kazetových nahrávok, vyrábanie nálepiek a kompletizovanie sérií kázní. Pravidelne k nám chodili naši priatelia a pomáhali nám s kompletizovaním a rozosielaním nášho informačného letáka alebo s podobnými vecami. Lisa a ja sme písali listy, posielali

platby, viedli účtovníctvo a venovali sa všetkým potrebným papierovačkám. Vytvárali sme počítačové databázy, chodili sme na poštu, nakupovali sme pracovné pomôcky – a to sú iba tie základné veci. Pracovať sme začínali hneď ráno po modlitbách a často sme pracovali až do 21.00 hod. alebo aj neskôr do noci.

Robili sme to s radosťou a brali sme to ako výsadu. Boli sme motivovaní zvnútra, a tak sme boli schopní obstáť aj uprostred nespočetných sklamaní a období sucha. Verím tomu, že sila k neklesaniu na mysl prichádzala z toho, že sme každé ráno venovali čas modlitbám.

V našej Honde Civic sme cestovali hore-dole po diaľnici I-95 s dvomi maličkými chlapcami, teda po hlavnej diaľnici na východnom pobreží USA a kázali sme v malých zboroch s návštevnosťou osemdesiat až sto ľudí. Naše prvé bohoslužby boli v zbore, ktorý sa stretával v priestoroch pohrebníctva – to bol ale fascinujúci začiatok!

Predávali sme naše kazety a výťažok z nich sme investovali do rozvoja služby. Spravili sme záväzok, že z týchto zdrojov nebudeme financovať naše výplaty; bolo dôležité, aby sme rozvíjali a budovali organizáciu. Boli chvíle, keď nám peniaze, ktoré sme nutne potrebovali, prišli na účet presne v ten deň, keď sme ich potrebovali. Mali sme peniaze v našom „fonde predaja audionahrávok“, no rozhodli sme sa, že naň nebudeme siahť.

Až po roku a pol usilovnej práce mi Boh poslal to slovo, aby som začal písať knihy. Bol som z toho rozrušený, lebo sa mi zdalo, že deň nemá dostatok hodín na to, aby som aj písal, aj si plnil svoje ostatné zodpovednosti. Zdalo sa mi riskantné spraviť taký záväzok, no pustili sme sa do toho. A napísanie prvej knihy mi trvalo naozaj dlho. V tom čase som nepredpokladal, že sa nájde niekoľko mladých mužov, ktorí nám začnú dobrovoľne pomáhať s mnohými mechanickými prácami, kvôli ktorým by som sa

nemohol venovať písaniu. Práve oni vstúpili presne do tej roly, ktorú sme predtým zastávali my pre nášho pastora v Dallase. Videli potrebu v našom živote a oslovili nás bez toho, aby sme ich o to museli požiadať my.

Rukopis pre knihu *Victory in the Wilderness* (Víťazstvo na púšti) som dokončil po roku ťažkej a niekedy frustrujúcej práce. Naučil som sa túto kľúčovú lekcii: *Musíme rásť v milosti (obdarovaní), ktorá je na našom živote*. Väčšina z nás nemá zo začiatku žiadne „fantastické“ výsledky. Peter píše: „Vzrastajte v milosti a poznávaní nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista“ (2. Petra 3,18). Moja schopnosť písať je medzičasom neporovnateľne rozvinutejšia, ako keď som písal tú prvú knihu.

Spolu s Lisou sme ten rukopis poslali dobre známemu redaktorovi. Bol som totálne šokovaný z toho, ako ostro ho skritizoval. Povedal mi, že som príliš mladý a neskúsený na to, aby som telu Kristovmu prinášal takéto posolstvo.

Po tomto údere odmietnutia sme spolu s Lisou začali okamžite hľadať iného redaktora. Jedného sme našli, avšak ten zase celý pôvodný rukopis totálne spackal. Obaja s Lisou sme boli zdevastovaní, keď nám ho vrátil. Úplne sa z neho vytratil môj hlas a obral ho o tú silnú výpoveď, ktorú pôvodne mal. A, čo bolo ešte horšie, už ten obsah ani nedával zmysel! Jednoducho povedané, úplne to sľušoval. Bol to pre nás ďalší úder – čo máme robiť? Trvalo to už viac ako jeden rok.

Nevzdali sme sa. Našli sme ďalšiu redaktorku, a keď si to ona prečítala, súhlasila s tým, že môj pôvodný rukopis bol tým redaktorom naozaj narušený. „John a Lisa,“ povedala, „často nie je správne naprávať sľušovanú prácu. Vzdajte sa tej platby, ktorú ste zaplatili tomu redaktorovi a začnite odznova.“ Odporučila nám, aby Lisa opravila môj pôvodný rukopis a potom jej ho poslala naspäť.

Zariadili sme sa podľa jej rady a Lisa strávila množstvo hodín nad pôvodným rukopisom a opravovala čitateľnosť toho posolstva. Nová redaktorka potom vzala do úvahy Lisine úpravy a pustila sa do práce. Odviedla výbornú prácu, a tak sme mali pocit, že konečne máme v rukách skvelý rukopis.

Poslal som ho dvom dobre známym vydavateľstvám. Jedno z nich sa nám vôbec neozvalo späť, no to druhé na našu výzvu zareagovalo. Odpovedali mi, že tá kniha je príliš „kazateľská“ a keďže ja nie som známy kazateľ, nevydajú ju. Potom som ešte oslovoval niekoľko iných, menej známych vydavateľstiev, no žiadne z nich o tú knihu neprejavilo záujem.

Viete si predstaviť, akí sklamaní sme boli? Po viac ako roku práce a investovaného času sa nám zdalo, že sme v slepej uličke. Bol som z toho hotový, no nebol som ochotný sa vzdať.

V tých dňoch ešte vôbec neexistovalo niečo také ako nezávislé vydávanie vlastných kníh. Žiadny úspešný vydavateľ to nerobil, no jeden priateľ mi navrhol, aby sme to skúsili. Dozvedeli sme sa, že vydanie niekoľko tisíc výtlačkov tej knihy nás bude stáť 12 000 dolárov, no v tom ešte neboli zahrnuté grafické práce a sádzacie práce. A v tom čase sme už zaplatili dvoch redaktorov.

Bolo to pre nás obrovské množstvo peňazí. Celkový príjem organizácie Messenger International v roku 1990 bol 40 000 dolárov. Začínali sme tretí rok našej služby a nevyzeralo to tak, že by sme v nadchádzajúcom roku mali mať vyššie príjmy ako v prvom roku. Pamätám si, ako som sa ku koncu druhého roka cítil ohromený tým, že potrebujeme kúpiť nový počítač, ktorý stál iba niekoľko stoviek dolárov – 12 000 dolárov mi pripadalo ako nepredstaviteľná suma! Potrebovali sme zázrak, aby sme dokázali niekde nájsť také množstvo peňazí.

V tom čase sme sa zoznámili s jednou ženou, ktorá pracovala v odbore sádzania u jedného maličkého vydavateľa, ktorý sa špecializoval na vydávanie kníh o exteriérových športoch. Počula ma rozprávať o tom, že píšem a prišla za Lisou s tým, že nám chce ponúknuť svoje služby sádzačky – ponúkla nám, že nám celú knihu spraví zadarmo. Boli sme šťastní, že za túto službu nemusíme zaplatiť ďalšie tisíce dolárov.

Boh zázračným spôsobom dodal peniaze na zvyšok toho, čo sme potrebovali na vlastné vydanie knihy, a tak sme vytlačili päťtisíc výtlačkov knihy s názvom *Victory in the Wilderness* (Víťazstvo na púšti). Medzičasom som tú knihu premenoval na *God, Where Are You?!* (Bože, kde si?!). Naše pôvodné nadšenie netrvalo dlho, lebo onedlho sme si uvedomili, že nemáme žiadne distribučné kanály. Distribútori a kníhkupectvá absolútne netušili, kto sme a v tých dňoch také firmy nakupovali iba od uznávaných vydavateľstiev. Nikto nemal záujem o knihu, ktorú si niekto vydal sám.

Knihu sme pridali aj medzi série nahrávok na kazetách a ponúkali sme ju na našom stolíku spolu s inými materiálmi. Na miestach, kde sme slúžili, sa nám podarilo niekoľko výtlačkov aj predať. Keď som kázal na tému púšte, vždy sa nám podarilo vypredať všetko. Ľuďom sa to posolstvo páčilo, no nemalo to žiadny iný dopad.

Na modlitbe mi Boh povedal, že mám napísať ďalšiu knihu, a tak som ďalších deväť mesiacov strávil písaním knihy *The Voice of One Crying* (Hlas volajúceho). Ani o túto knihu nemali žiadni vydavatelia záujem, a tak sme ju v roku 1993 vytlačili tiež vo vlastnej réžii.

Odvtedy sme už na našom stolíku s materiálmi mali dve knihy, no ani jedna z nich sa nedala kúpiť v žiadnom bežnom obchode.

PRÍLEŽITOSŤ OTVORENÝCH DVERÍ

O rok neskôr mi zavolať jeden môj priateľ a pozval ma na obed. „Chcel by som ťa zoznámiť s jedným mojím známym,“ povedal.

Súhlasil som, že sa s ním stretnem. Neskôr som sa dozvedel, že to bol nový riaditeľ vydavateľstva, ktoré ma pred dvomi rokmi odmietlo. Spoločný obed dopadol dobre a ten muž sa zaujímal o to, čo spolu s Lisou robíme. „Aké posolstvo prinášate ľuďom v týchto dňoch?“ spýtal sa ma.

Začal som s ním zdieľať najnovšiu tému, ktorú som mal vtedy na srdci. Bolo to posolstvo o tom, aké dôležité je venovať pozornosť prekonávaniu urážok a odpúšťaniu ľuďom, ktorí nás zranili. Celkom ho to zaujalo, a tak som mu o tom porozprával trochu viac. Po pätnástich minútach povedal: „John, vieš, my to nebudeme môcť vydať, pretože každý rok vydávame len dvadsaťdva až dvadsaťštyri kníh a tie knihy sú obvyčajne od známych autorov alebo služobníkov.“

Mierne zmätený som sa na neho pozrel a povedal som: „Nesnažil som sa ti nanútiť, aby si mi tú knihu vydal; ty si sa spýtal, o čom teraz zvyknem kázať, tak som ti o tom porozprával.“

Zachytil to a so smiechom povedal: „Jasné, to je pravda. Tak pokračuj.“

A tak som pokračoval v rozhovore. O pätnásť minút neskôr ma znova prerušil: „Vedel by si mi v priebehu najbližších troch mesiacov dodať rukopis?“

Trošku prekvapený som odpovedal: „Myslel som, že si práve povedal, že tú knihu nemôžete vydať.“

„Zmenil som svoj názor,“ odpovedal. „Toto posolstvo musí byť kázané všade.“

Tá spoločnosť vydala knihu *Satanova návnada* v júni 1994. Bol som taký nadšený. Boh otvoril dvere, ktoré by som ja sám otvoriť nedokázal. Bol som si istý, že tá kniha sa okamžite stane populárnou a že sa bude dobre predávať; to sa však počas prvých siedmich mesiacov nestalo. Mesiac po mesiaci som od vydavateľa dostával nepovzbudivé správy o jej predaji. V srdci som veril, že toto poslanstvo sa malo dostať k masám – k národom celého sveta. Odmietal som vzdať sa tej nádeje, no všetko naznačovalo, že sa schýľuje ešte k horšiemu sklamaniu.

O niekoľko mesiacov neskôr mi zavolať jeden člen marketingového tímu z daného vydavateľstva. Povedal: „John, existuje jeden medzinárodný televízny program (talkshow), ktorý by ťa rád pozval do svojho vysielenia na 16. januára 1995. Vyhradia ti dvadsať minút, no chcú sa primárne venovať tebe, Lise, vašim štyrom synom a vašej službe hostovania v rôznych zboroch. Okrem toho sú ochotní spomenúť aj tvoju knihu. Na začiatok to nie je zlé; je to takpovediac noha vo dverách. Chcel by si, aby sme túto ponuku pre teba prijali?“

„Jednoznačne áno!“

Šiel som tam a v ten večer bol moderátorom toho programu jeden slávny manželský pár. Po vzájomnom pozdrave ten muž ako prvú vec spravil to, že zdvihol knihu *Satanova návnada* a spýtal sa: „Čo je Satanova návnada? O čom je táto kniha?“

Bol som prekvapený, že sa hneď témou rozhovoru stala moja kniha a nie naša rodina, no hneď som naskočil a začal som hovoriť o jej poslanstve. Zdalo sa mi, že v štúdiu sa všetko ako keby na chvíľu zastavilo. Pred rozhovorom som dostal pokyn, aby som pozorne sledoval režisérku programu, lebo ona mi mala dávať signály, koľko času nám ešte v rozhovore ostáva. Veľmi dôrazne mi bolo povedané, že mám iba dvadsať minút. Nakoniec režisérka nedala žiadny signál. Moderátori boli úplne zaujatí tým, čo som

hovoril a neprerušovali ma, nepodsúvali mi nič – nehovorili nič. Aj oni, aj ja sme úplne stratili pojem o čase a neskôr sme zistili, že som bez zastavenia hovoril štyridsať minút.

Na moderátorov tá téma urobila obrovský dojem. Ten muž bol zároveň organizátorom jednej z najväčších celonárodných konferencií. Jednou z prvých vecí, ktoré spravil priamo v živom vysielaní bolo to, že ma pozval, aby som prišiel a kázal na túto tému na ich konferencii.

O dva dni neskôr ma vydavateľ informoval o tom, že všetky obchody v Spojených štátoch vypredali knihu *Satanova návnada* a ľudia si objednali ďalších dvadsaťtisíc výtlačkov dopredu. „John, toto sa nám ešte nikdy nestalo,“ povedal, „a aj organizátori toho televízneho programu nám povedali, že takú odozvu ešte nikdy predtým nemali.“ Vo svojom srdci som vedel, že ide o niečo nadprirodzené a bolo to pre mňa potvrdením, že tento úspech sa týka tohto jedinečného Božieho posolstva.

Kniha *Satanova návnada* sa nakoniec stala medzinárodným bestsellerom a na rebríčkoch najpredávanejších kníh sa v priebehu posledných dvadsiatich piatich rokov objavuje stále znova. V čase, keď píšem tieto riadky, sa jej predaj priblížil k hranici dvoch miliónov – v papierovej väzbe, vo forme elektronickej knihy a vo forme audioknihy. Iróniou osudu je spätne si uvedomiť, ako sa to celé vyvíjalo. Vydavateľ, ktorý ma pôvodne odmietol ako autora kníh, má teraz knihu *Satanova návnada* ako jednu zo svojich najpredávanejších kníh počas celej svojej existencie. Boh má jednoznačne zmysel pre humor!

Ak by som neposlúchol a nezačal by som písať, to posolstvo by nebolo mohlo posilniť množstvo ľudí. Prostredníctvom písania sa to posolstvo znásobilo, lebo kniha dokázala osloviť podstatne viac ľudí, než by som ja mohol osloviť prostredníctvom mojej rečníckej služby.

Tento obrovský rozmach vlastne nezačal napísaním tej knihy. Z násobovanie sa začala omnoho skôr, keď sme pokračovali v našom smerovaní aj napriek mnohým úderom, ktoré sme museli pretrpieť. Usilovne som pracoval na tom, aby som svojho prvého pastora uchránil pred dodatočnými tlakmi a potom som ako mládežnícky kazateľ znásobil evanjelizačný dosah nášho zboru. Pokračovalo to prostredníctvom organizácie Messenger International – usilovnou prácou v denných a večerných hodinách a potom poslúchnutím Božieho hlasu, aby som začal písať a vydávať knihy.

Myslel som si, že proces znásobovania posolstva knihy *Satanova návnada* bol týmto pádom stanovený a že bude prirodzene pokračovať priamo úmerne s rastom predaja knihy a tiež vďaka tomu, že budem na konferenciách a po zboroch na túto tému hovoriť. Mýlil som sa. Boh nám chcel toho zveriť ešte viac.

PREMÝŠLAJTE

1. Žijete s postojom, ktorý podporuje znásobovanie? Alebo žijete skôr v mentalite udržiavania toho, čo už je? Žijete pohodlne alebo sa iba pretlákate životom, alebo sa neustále púšťate do nových výziev?
2. Znásobovanie nie je kompatibilné s lenivosťou a pasivitou. Nielenže máme usilovne pracovať – v našej práci máme byť horliví. Považujete sa za usilovného pracanta? Ste vo svojej práci horliví? Prepli ste na neutrál, akonáhle ste dosiahli tú úroveň úspechu, ktorú ste považovali za dostatočnú alebo za vyššiu, než úroveň úspechu väčšiny iných ľudí?
3. Keď som začal písať, prežíval som frustráciu, odmietnutie a sklamanie; k prielomu došlo preto, lebo som neprestal byť poslušný voči tomu, čo mi Boh povedal. Ako rastiete v milosti, ktorá je na vašom živote? Ako vás môj príbeh povzbudzuje k tomu, aby ste sa nevzdávali aj uprostred frustrácií a sklamaní?

Požehnal ich a veľmi sa rozmnožili.

—Žalm 107,38

7

Veľké znásobovanie

Boh často používa frustráciu a nespokojnosť ako katalyzátory k tomu, aby nabudil našu vieru buď pre prvú vlnu znásobovania, alebo pre ďalšiu úroveň znásobovania. Abram (Abrahám) je jedným z príkladov tejto skutočnosti. Boh sa mu zjavil, keď mal sedemdesiatpäť rokov a prehovoril k nemu vo videní:

Neboj sa, Abrám, ja som *tvoj štít*, tvoja *hojná odmena*.
(Genezis 15,1)

Pozrime sa, čo sa tu vlastne udialo. Všemocný Boh je Bohom, ktorý stvoril a vlastní celú zem – vrátane jej obrovských zdrojov. Vždy existoval a nikdy neskončí. Žiadna iná bytosť sa ani neblíži Jeho veľkoleposti. Nemá život; On *je* život. Akékoľvek pretrvávajúce poznanie, múdrosť, poklady a potešenie sú v Ňom. Nič hodnotné neexistuje mimo Neho.

Majte to na myslí, keď táto úžasná Bytosť prehlasuje o Abramovi, že ho bude *chrániť* (bude mu štítom) a že bude jeho hojnou odmenou. Pohovorme si trošku o *ochrane* a *hojnej odmene*.

Po prvé, *ochrana*. Predstavte si, že by prezident Spojených štátov amerických nariadil všetkým ozbrojeným zložkám, aby vás *chránili*. Všetci generáli by svojich podriadených dôstojníkov informovali o tom, že ste najvyššou prioritou a že potrebujú spraviť všetko pre zabezpečenie vášho bezpečia. Ak to bude potrebné, tak ku vám rozmiestnia všetkých vojakov s celým spektrom najmodernejšej výzbroje. Je to takmer nepredstaviteľné, ale ak by

k takémuto niečomu naozaj prišlo, som si istý, že by ste sa cítili v bezpečí. Aj toto je však iba odvarom v porovnaní s tým, keď vám Všemocný Boh povie: „Ja ťa budem *chrániť*.“

A ako je to s tou *hojnou odmenou*? Ak vám váš sused povie: „Dám vám *obrovskú* odmenu,“ je to od neho veľmi milé a štedré, no môže sa stať, že vám nebude mať až tak veľa čo ponúknuť. Ak by vám najbohatší človek v Spojených štátoch amerických povedal to isté, iste by vás to nadchlo viac. Ani jeden z týchto prípadov sa však nedá porovnať s tým, čo sa stalo Abramovi. Ten, ktorý vlastní všetko na tejto planéte a vo vesmíre, mu ponúka takúto odmenu! Ohlasuje Abramovi: „Odmena, ktorú mám pre teba prichystanú, je veľká.“ Úprimne, obrovskosť toho sľubu je naozaj ťažko pochopiteľná. A to ešte nie je všetko, čo sa v tej chvíli odohralo.

Ďalšou neuveriteľnou skutočnosťou je fakt, že Stvoriteľ neposlal svojho posla – prišiel k nemu osobne. Všemocný Boh mu dáva tieto nepredstaviteľné sľuby tvárou v tvár. Viete si predstaviť tú dôležitosť?

Ako by sme na to zareagovali my? Aké slová by vystihli to nadšenie, radosť, šťastie a bázeň, ktorú by každý z nás pociťoval? Abramova reakcia sa však týmto emóciám ani neblíži. On dokonca ani nie je nadšený; naopak, je frustrovaný!

Abrám povedal: „Pán, Hospodin, čože mi dáš?!
Veď odchádzam bezdetný. (Genesis 15,2)

Počujete v jeho odpovedi tú nespokojnosť? Neuveriteľné. Mohol by však Abramov nedostatok nadšenia nakoniec byť niečím dobrým. Predstavte si, že by Abram povedal: „Wow, to je úžasné! Pustime sa do toho!“ Dopadlo by to všetko nakoniec nejakو inak? Asi ešte lepšou otázkou je, či by sa Boh bol vôbec Abramovi býval zjavil, ak by od neho vyšla takáto reakcia? Ja si myslím, že nie a dovoľte mi, aby som to vysvetlil.

Prerušíme najprv Abramov príbeh a všetko sa nám to vyjasní. Po mnohých rokoch, keď Izraelský národ putoval po púšti, bol ľud nespokojný a jeho nespokojnosť pramenila z osobnej nepohody. A smutné je, že vďaka tomu tí ľudia prišli o svoju budúcnosť. Na druhej strane, apoštol Pavol o svojich postojoch hovoril takto:

Lebo ja som sa naučil vystačiť s tým, čo mám. Viem sa aj uskromniť a viem žiť i v hojnosti. Vo všetkom a do všetkého som zasvätený: byť sýty aj hladovať, mať hojnosť aj trieť núdzu. (Filipským 4,11-12)

Aj v Pavlovi, aj v Abramovi Boh našiel ľudí, ktorí boli ochotní nevzdať sa aj napriek ťažkostiam a vidieť viac než len samých seba. Ich nespokojnosť nebola osobná – týkala sa skôr iných.

Tu je jedno dobré pravidlo: Ak moja nespokojnosť pramení z toho, čo mne osobne chýba, Bohu sa to nepáči. Na druhej strane, ak sa moja nespokojnosť týka potrieb iných a budovania kráľovstva, Bohu sa to páči. To bola aj Abramova frustrácia a čo z toho vzniklo? Boh rozšíril jeho víziu tak, že mu ukázal na hviezdy na nebi a na piesok na morských brehoch a sľúbil mu, že jeho odmena bude mať dopad na viac ľudí, než bude vedieť zrátať. Boha to viedlo k vyhláseniu: „Uzavriem zmluvu medzi mnou a tebou a veľmi ťa rozmnožím“ (Genezis 17,2).

Čo ak by sa Abram uspokojil s tým, že jeho vlastný život bude nesmierne požehnaný? Mal mať vôbec vo veku sedemdesiatich piatich rokov dôvod na to, aby veril, že ešte bude môcť vychovať dieťa? *Jeho nespokojnosť sa stala katalyzátorom pre znásobovanie.*

Naučil som sa, že takáto nespokojnosť nie je niečo, čo mám ignorovať, ale že to je odrazový mostík k vyššej efektívnosti. Je to niečo, čo napríklad zboru v Laodicei chýbalo. Ježiš ho prísne napomenul za postoj: „Nič nepotrebujem“ (Zjavenie 3,17). Ľudia v tom zbore neboli sklamaní z toho, že nedokážu ovplyvniť ľudí

vo svojom okolí. Boli totiž zameraní iba na seba a spokojní so svojou hojnosťou. A v dôsledku toho sa ani nesnažili znásobovať to, čo im bolo zverené.

Presne takémuto istému pokušeniu čelil Stan a zápasil s ním. Ja s tým tiež niekedy zápasím a musel som sa s tým vysporiadať. A myslím si, že takmer všetci alebo väčšina z nás je na tom podobne.

Čím dlhšie slúžim Bohu, tým viac si uvedomujem, že jedným z prirodzených ovocí skutočného veriaceho je hlboká túžba ovplyvňovať iných v zmysle budovania kráľovstva. Keď sa obrátíme k Bohu, sme zmenení na kompletne iného človeka. Sme znovuzrodení a našou hnacou silou je slúžiť Bohu a iným. Ježiš hovorí:

Majte bedrá opásané [buďte oblečení tak, ako keby ste boli pripravení na službu] a lampy [udržiujte] zažaté!
(Lukáš 12,35)

Táto výzva nášho Majstra zdôrazňuje postoj, ktorý si majú udržať všetci veriaci: *služba* a *horlivosť* pre službu. Použil som tu slovo *udržať*, pretože tento postoj je už súčasťou našej novej prirodzenosti. Túto skutočnosť často prehliadame kvôli strachu, aby sme naše „skutky“ nezačali považovať za zdroj našej spásy – keďže vieme, že spasenie je nezaslúženým darom Božím. To sa však v tomto prípade nedeje; služba je vrodená túžba nášho ducha. Prečo by sme sa vyhýbali alebo úplne udúšali diskusiu o tomto obrovskom aspekte nášho nového života? Mohlo by byť jednou z príčin to, že túžime predefinovať kresťanstvo tak, aby viac zodpovedalo našej zákazníckej mentalite? Snažíme sa vyjsť v ústrety duchovnej lenivosti našej padlej ľudskej prirodzenosti?

Prečo by Ježiš povedal: „Buďte oblečení tak, ako keby ste boli pripravení na službu?“ Prečo spája oblečenie so službou? Kniha

Zjavenia nám naznačuje odpoveď:

„Radujme sa, plesajme a vzdávajme mu slávu, lebo nadišla Baránkova svadba a jeho nevesta sa *prípravila*. Bolo jej dovolené obliecť sa do čistého žiariaceho kmentu — lebo tým kmentom sú *spravodlivé skutky* svätých.“

(Zjavenie 19,7-8)

Ako prvé tu vidíme, že sa pripravuje nevesta a nie Boh. A tou druhou vecou je spôsob, akým sa pripravuje. Každá nevesta venuje veľa času výberu svojich svadobných šiat a doplnkov. Je to jedna z jej najdôležitejších úloh pre ten veľký deň. V našej západnej kultúre nevesty zvyčajne trávajú značný čas *hľadaním, skúšaním a kúpou* toho oblečenia. Keďže v Božom kráľovstve sme my všetci Kristovou nevestou, my trávime značný čas *prípravou* nášho oblečenia. Naše svadobné šaty sú zostrojené zo žiariaceho kmentu, ktorý v súlade s predošlým textom Písma predstavuje našu službu na budovaní kráľovstva. Služba je preto našou duchovnou DNA. Ježiš hovorí: „Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás“ (Ján 20,21). Ježiš prišiel so zámerom slúžiť (pozri Marek 10,45) a náš mandát sa nijako nelíši od toho Jeho. A tiež nám dáva odpoveď na otázku „prečo“ je služba dôležitá: „Mojím pokrmom je plniť vôľu toho, čo ma poslal, a dokonáť jeho dielo“ (Ján 4,34).

Fyzicky by sme bez jedla a pokrmu dlho neobstáli. Podobne ani veriaci, ktorí slúžia pri budovaní kráľovstva, bez pokrmu dlho neobstoja a nakoniec odídu od viery. A to je ten scenár, ktorý Ježiš popisuje v ďalších veršoch 12. kapitoly Lukáša. Preto sa sily tohto padlého svetového systému budú nesmierne snažiť o to, aby sme sa stali buď príliš pohodlnými, alebo samolúbymi namiesto toho, aby sme sa otvorili pre nespokojnosť, ktorá vedie k znásobovaniu.

Milí čitatelia, nepohrdajte teda nespokojnosťou, ktorá sa týka vášho vplyvu! Vo väčšine prípadov je to Boží spôsob na rozdúchavanie vašej viery v nadprirodzené znásobovanie.

MOJA NESPOKOJNOSŤ

Keď sa kniha *Satanova návnada* začala predávať vo veľkom – a nielen v USA, ale aj v iných národoch, tak možno by ste si mysleli, že ma to spravilo spokojným. Nebolo to ale tak. Začal som zápašiť s nespokojnosťou na inej úrovni.

Začal som kázať omnoho väčším publikám a na väčších konferenciách, no moja frustrácia pramenila z mojej neschopnosti odkomunikovať celé to poslanstvo v rámci jedných bohoslužieb. Písanie knihy mi trvá zhruba štyristo hodín a Duch Svätý mi aj počas písania tejto knihy toľko toho zjavuje. Tieto pravdy sú zjavované pre ľudí, ktorých Boh miluje a ich zámerom je, aby tí ľudia boli posilnení, oslobodzovaní a priťahovaní bližšie k Nemu.

Čas, ktorý je vo väčšine zborov a na väčšine konferencií vyhradený na príhovor, predstavuje tridsaťpäť až štyridsať minút. Keď som mal teda hovoriť o *Satanovej návnade*, mohol som v rámci jednej kázne pokryť jednu, prinajlepšom jeden a pol kapitoly. To znamená, že deväťdesiat percent toho poslanstva som ľuďom nedokázal odkomunikovať – ak si tú knihu nezakúpili a neprečítali. A to spravila asi iba pätina ľudí, ktorí ma počúvali.

Asi štyri alebo päť rokov po vydaní knihy vznikol z tejto frustrácie jeden nápad: Čo keby som k tej knihe vytvoril študijný materiál? Mohol by som vyučovať dvanásť tridsať-minútových videolekcií, a tak pokryť kľúčové pravdy z každej kapitoly. Ľudia by si tak v skupinách alebo samostatne mohli vypočuť celé poslanstvo – mohli by si ho nielen prečítať, ale mohli by ho aj pozerať a počúvať. Celkovo by sa tým rozšíril dosah celého toho poslanstva. Mohli by sme vytvoriť diskusné otázky pre skupiny alebo jednotlivcov, ktoré by Duchu Svätému dali príležitosť k hlbšiemu spytovaniu v rámci danej témy a k väčšej aplikácii v životoch ľudí.

Prediskutoval som to s našim tímom. Jeden člen tímu odporučil, aby sme vyhľadali nejakú vzdelávaciu organizáciu, s ktorou by sme vytvorili študijnú príručku pre osobné štúdiá a tiež príručku pre vedúcich, ktorá by bola doplnkom pre štúdium tých dvanástich videí. Tieto študijné materiály sme potom plánovali použiť v širokej škále rôznych prostredí.

Spojili sme sa s vynikajúcou firmou, ktorá tento typ práce realizovala pre dvetisícpäťsto klientov, vrátane niekoľkých spoločností, ktoré patria k tým najväčším v USA. Od začiatku sme sa s nimi dohodli, že „všetko budeme robiť počestne, nepoľavíme z kvality a budeme veľmi inovatívni; naším cieľom bolo, aby sme boli roky popredu tak v štýle, ako aj v technológii.“ A, mimochodom, raz som mal tú výsadu, že som pripravoval biblické štúdium pre zamestnancov jedného z našich amerických prezidentov. Keď som vstupoval do Západného krídla Bieleho domu, nedalo sa nevšimnúť si, že všetko dýcha výnimočnosťou. V ten deň mi hlavou bežala táto myšlienka: *Toto reprezentuje prezidenta Spojených štátov amerických; my v organizácii Messenger International reprezentujeme Kráľa vesmíru.* A hoci sme vynikajúcu kvalitu zdôrazňovali od samého začiatku, po tejto skúsenosti sme boli ešte odhodlanejší k tomu, aby sme nikdy nerobili kompromisy v rámci kvality a aby sa všetko dialo nanajvýš počestne.

Keď boli študijné materiály hotové, dvaja členovia tímu sa začali na plný úväzok venovať telefonovaniu (začiatkom nášho storočia to bol ten najlepší spôsob pre komunikáciu s vedúcimi). Dostali pokyn, že sa majú spojiť so všetkými zbormi, ktoré sme v priebehu uplynulých rokov navštívili a informovať vedúcich tých zborov o študijných materiáloch, ktoré sme vytvorili. Zo srdca sme sa chceli pridať k pastorm tým zborov a pomôcť im v učeníkovaní ich ľudí, čo v konečnom dôsledku malo posilniť miestne zbory. V tých dňoch ešte neexistovalo veľa podobných študijných materiálov; ten nápad sa ešte neuchytil.

Boli sme naozaj nadšení, že ten nápad u vedúcich veľmi zarezoval – reakcia na túto ponuku bola absolútne úžasná! Po krátkej dobe nám zbory začali posielat správy o tom, že ich návštevnosť sa zvyšuje – či už v malých skupinkách, alebo na hlavných bohoslužbách. Pôvodne sme si mysleli, že tie študijné materiály budú používať v rámci svojej služby iba zbory s menej ako tristo ľuďmi. Bolo však aj niekoľko zborov, ktorých návštevnosť dosahovala niekoľko tisíc, ktoré tie videá používali počas svojich nedeľných bohoslužieb. A tiež rástli. Vedúci nás informovali o tom, že ľudia ich žiadajú, aby v zbore nepremietali ďalšie pokračovanie vyučovania počas nasledujúceho víkendu spojeného so štátnym sviatkom, pretože budú odcestovaní a nechcú ho premeškať. Počuli sme správy o zboroch, ktorých návštevnosť sa zdvojnásobila a dokonca strojnásobila.

Pastori zdieľali so svojimi priateľmi pastormi z iných zborov, čo sa deje v ich zboroch alebo v ich skupinkách. Noví pastori nám volali a snažili sa dostať k tým materiálom. V priebehu niekoľkých rokov sme spolupracovali s tisícami zborov – s viac ako dvadsiatimi tisícami zborov v Spojených štátoch amerických a s viac ako tisícami zborov v Austrálii. Naše oddelenie partnerstiev so zbormi narástlo na sedem pracovníkov na plný úväzok. A do kancelárie neustále prúdili svedectvá o zmenených životoch, rodinách a zboroch.

V priebehu niekoľkých ďalších rokov sme vypracovali študijné materiály ku každej väčšej knihe, ktorú sme ako organizácia vydali. V priebehu dvanástich rokov sme vytvorili viac ako desať rôznych študijných kurzov, ktoré využívajú zbory po celých Spojených štátoch a v Austrálii.

Jeden aspekt tohto znásobovania sme ale nepredpokladali a objavili sme ho až neskôr. Obrovské množstvo ľudí, ktorí by si nikdy nekúpili moju knihu a nikdy by ma nepočuli kázať, boli nejakým spôsobom oslovení tými posolstvami. Títo jednotlivci

boli v zboroch alebo v malých skupinkách, ktorých vedúci sa rozhodli, že ich danými materiálmi prevedú.

„BOL SI VERNÝ“

Samozrejme, že sme boli plní vďačnosti! Počet predaných kníh už dosiahol milióny kusov a študijné kurzy/materiály stovky tisíc kusov. Stále som ale zápasil s nespokojnosťou. Vedel som, že tieto posolstvá sú určené pre telo Kristovo a že prinášajú mnoho ovocia, avšak ešte veľa ďalších veriacich potrebovalo počuť tie pravdy, ktoré v nich boli obsiahnuté.

Poprosil som Boha o výsadu, aby som mohol rozdať viac kníh, než ich predám. Vedel som, že existujú pastori, vedúci a veriaci po celom svete, ktorí nemajú peniaze, a dokonca ani možnosť si tie knihy zakúpiť. Na svete žije nespočetné množstvo ľudí v tzv. podzemných cirkvách – v krajinách, ktorých vlády neumožňujú predávať a kupovať kresťanskú literatúru. A ešte viac ľudí žije v národoch, ktoré nemajú dostatok zdrojov na to, aby knihy importovali na svoje územie.

Ako by sme im mohli pomôcť?

Vedel som, že táto veľká potreba existuje, no spojiť sa s tými pastormi a vedúcimi sa mi zdalo byť úplne nemožné. Napriek tomu som vedel, že s tým niečo musíme spraviť. Začali sme tým, že sme reagovali na kohokoľvek, kto sa nám ozval. Vedúcemu našej medzinárodnej služby sme dali pokyn, že ak nás osloví akákoľvek skupina vedúcich z rozvojovej alebo prenasledovanej krajiny a povie nám, že potrebujú knihy, pošleme im všetko, čo potrebujú ako dar, alebo že sa postaráme o tlač kníh v ich krajine.

Moja frustrácia sa ešte zvyšovala, lebo sa nám toho týmto spôsobom darilo spraviť iba veľmi máličko: desaťtisíc až dvadsaťtisíc kníh ročne. Toto číslo mi pripadalo ako kvapka v mori pre uspokojenie celosvetovej potreby po učeníckych materiáloch.

Napriek tomu sme v tom rok čo rok pokračovali a využívali sme všetky príležitosti, ktoré sa nám naskytli.

A potom prišiel Deň obetí vojny v roku 2010 (Memorial Day, 31. máj). Lisa bola v Anglicku, kde slúžila na konferencii pre ženy. Ja som práve dohrál golfový zápas. Zobral som si Bibliu a šiel som do suterénu nášho domu. Cítil som nutkanie k tomu, aby som si začal čítať knihu Daniel. Počas čítania druhej kapitoly Duch Boží zrazu naplnil celý suterén nášho domu a v srdci som začul tieto slová: „Synu, bol si verný v rámci anglicky hovoriaceho sveta. Teraz chcem, aby si tieto posolstvá dostal do rúk každého pastora a vedúceho na celom svete.“

Božia prítomnosť tam spočívala ešte niekoľko minút. S bázňou a prekvapením som tam ostal sedieť až dovtedy, kým sa zase nevytratila. V ten deň som vedel, že došlo k nejakému posunu. Už sme nemali len využívať príležitosti, ktoré sa nám prirodzene naskytovali. Teraz sme dostali nadprirodzené poverenie: Máme zámerne vyhľadávať pastоров a vedúcich, ktorí to potrebujú – bez ohľadu na ich národ, jazyk alebo finančné postavenie.

Pri tomto stretnutí s Duchom Svätým uchvátilo moju pozornosť použitie slova *verný*. V tom čase som si slovo „verný“ neasocioval so slovom „znásobovanie“ – táto pravda mi vtedy ešte nebola zjavená. Ak by sa ma vtedy bol býval niekto spýtal, čo je biblická definícia slova *verný*, súčasťou mojej odpovede by iste nebolo nič spojené so znásobovaním. Slová Ducha, ktoré som v ten deň počul v suteréne nášho domu, boli začiatkom k otváraní môjho srdca voči tejto pravde. Vedel som, že som ich počul od Boha, no napriek tomu som si kládol otázku, ako by naša misijná organizácia mohla zrealizovať niečo tak monumentálne.

V tom období sme mali jedného dlhoročného priateľa, Roba Birkbecka, ktorý pracoval v rámci veľkej medzinárodnej služby jedného slávneho evanjelistu. Rob bol hlavným vedúcim tej

služby a jednou z jeho zodpovedností bola tlač a distribúcia kníh toho evanjelistu. Rob mal kvôli tomu veľmi dobré kontakty s vydavateľmi a pastorskými štruktúrami takmer v každej krajine po celom svete. A keďže daný evanjelista práve v tom čase odišiel do dôchodku, Rob prišiel o svoje miesto v jeho organizácii. Spolu s Lisou sme pozvali Roba a jeho manželku Vanessu, aby sa pridali do nášho tímu, lebo aj my sme nedávno stratili vedúceho našej medzinárodnej služby. Nikto z nás si vtedy neuvedomoval ten dopad, ktorý toto partnerstvo bude mať.

Bolo to v januári 2011, keď Rob a Vanessa a naši hlavní vedúci mali stretnutie v našej konferenčnej miestnosti. Počas toho stretnutia som sa spýtal: „Koľko kníh sme minulý rok dali pastorom a vedúcim v iných národoch?“

Jeden z členov tímu si nalistoval výročnú správu za uplynulý rok a odpovedal: „Tridsaťtisíc kníh.“ Myslel si, že bude počuť pochvalnú odpoveď, no presný opak bol pravdou. Úplne frustrovaný som povedal: „To je trápne!“ A potom zo mňa vyhrklo: „Tento rok darujeme pastorom a vedúcim v rozvojových a prenasledovaných krajinách 250 000 kníh.“

Celá miestnosť úplne stíchla. Lisa mi neskôr povedala, že v tej chvíli zacítila vo svojich ústach chuť zvratkov! (Má ohromný zmysel pre humor!)

Nakoniec sa ujal slova náš organizačný vedúci, ktorý je zhodou okolností tiež našim najstarším synom. „Ocko,“ povedal Addison, „si si istý, že chceš rozdať také veľké množstvo?“

„Áno, spravíme to,“ odpovedal som nadšene.

Nasledujúcich dvadsať minút sa snažil spochybníť toto moje rozhodnutie. Pred očami všetkých sme si vymieňali názory – všetci ostatní boli ticho. Addison bol voči mne veľmi úctivý, no

nechcel sa vzdať názoru, že môj pokyn je prehnaný a nerealistický. Nakoniec úplne frustrovaný vyhrkol: „Ide mi o to, že proste nechcem nášmu tímu dať nejaký nerealistický cieľ!“

V tom bode som mal toho dosť. Pokračoval som tým, že som udrul pästou po stole a prísne som vyhlásil: „Povedal som, že tento rok rozdáme 250 000 kníh.“ Miestnosť úplne stíchla. Čoskoro nato sa to stretnutie skončilo a všetci sme odtiaľ odchádzali so zlým pocitom.

Nasledujúce ráno, keď sme boli osamote, mi môj syn povedal: „Nepáčilo sa mi trochu, ako si včera so mnou hovoril.“

V tom bode sme boli obaja pokojní a ochotní zmieriť sa. „Synu, ty vieš, že veľmi rád počúvam názory nášho tímu,“ odpovedal som mu. „Zvyčajne zvažujem návrhy a pohľady zo všetkých strán a až potom zvyknem spraviť konečné rozhodnutie. Včerajšok bol ale iný. Ja som sa vás všetkých nepýtal: ‚Myslíte si, že by sme mali rozdať 250 000 kníh?‘ Alebo: ‚Čo myslíte, koľko kníh by sme mali rozdať nasledujúci rok?‘ Ja som vyhlásil, že toto spravíme! Ty si však so mnou argumentoval ešte ďalších dvadsať minút.“

Uznanie to a súhlasil, no v pokoji mi dal ešte jednu, poslednú výzvu: „Ocko, mohol by si sa za toto modliť počas nasledujúcich dvadsiatich štyroch hodín? Ak aj potom budeš presvedčený, že by sme to mali spraviť, náš tím sa bude všemožne usilovať o to, aby sme to zrealizovali.“

„Jasné, spravím to,“ odpovedal som.

Úprimne povedané – veľmi som sa už za to nemodlil! Vyslovil som síce nejakú modlitbu, aby som dodržal svoje slovo, no od môjho stretnutia v suteréne nášho domu som vedel, že je správne, aby sme to spravili.

Možno by ste sa ma najradšej spýtali: „Bol si nervózný?“ To si píšete, že áno. Bol som takmer zdesený! Vedome som si zakázal uberať sa v myšlienkach smerom k uvažovaniu, odkiaľ na to zoberieme peniaze. Ak by som si nedal pozor a začal by som nad tým rozmýšľať, rýchlo by som začal súhlasit' s mojim synom a to číslo by som skresal na sumu, ktorá by sa zdala byť „rozumná“. Cieľ rozdať štvrt' milióna kníh sa zdal nedosiahnuteľný, no ja som bol pevne rozhodnutý, že budem trvať na inštrukcii, ktorú som dostal. Vedel som, že buď objavíme nejakú tvorivú stratégiu, alebo že sa Boh o to nadprirodzene postará. Ani som netušil, že nie jedna z týchto vecí, ale obidve sa stanú skutočnosťou.

O tri týždne neskôr som bol práve v hotelovej izbe na Floride a písal som novú knihu. Ľudia z nášho tímu vedia, že mi nemajú telefonovať ráno, keď píšem – v tom čase sa dokážem najlepšie sústrediť. Môj mobilný telefón však zazvonil a ja som videl, že to je telefonát z našej kancelárie. Odpovedal som, lebo som vedel, že iste to musí byť niečo naliehavé alebo dôležité. Na druhej strane som začul veselú atmosféru v skupine. V miestnosti sa nachádzali presne tí istí ľudia, ktorí pred tromi týždňami sedeli na tej napätej, konfrontačnej porade a zdalo sa, že oslavujú a smejú sa.

Addison povedal: „Ocko, ešte sme ani nerozposlali oficiálny oznam našim finančným partnerom o tej novej iniciatíve rozdávania 250 000 kníh, no jeden z členov nášho tímu sa o tom rozprával s jedným svojím známym a ten keď počul náš plán, rozhodol sa, že na tento projekt prispeje sumou 300 000 dolárov!“

Do tej chvíle mal najväčší dar, ktorý naša organizácia dostala od nejakého jednotlivca, hodnotu 50 000 dolárov. A tak som sa aj ja pridala k oslave! Po nejakej chvíli, keď sme sa trošku prebrali z úžasu a nadšenia, som všetkým povedal: „Chápete už teraz, prečo som na tej porade pred tromi týždňami tak na tom trval?“

Môj syn sa zasmial a rýchlo povedal: „Ocko, ak nám povieš, že ideme rozdať jeden milión kníh, som v tom úplne s tebou.“ Ostatní s ním úplne súhlasili.

Nikdy na to ráno nezapudnem. Položil som telefón, no nevedel som už pokračovať v písaní. Iba som sa prechádzal sem a tam po hotelovej izbe a hovoril som: „Ďakujem Ti! Ďakujem Ti! Ďakujem Ti!“ Po celý čas mi po tvári stekali slzy. V srdci som videl iba hladných pastorov a vedúcich, ktorí majú prístup k učeníckym kurzom, po ktorých tak zúfalo túžili.

Som vďačný za to, že Addison bol úprimný a spochybnil moje rozhodnutie. Som rád, že si svoje myšlienky nenechal pre seba, ale že vyjadril to, čo si asi v tej miestnosti myslelo viacero ľudí. Pravdepodobne v Addisonových slovách počuli formulované svoje vlastné obavy, a tie myšlienky potrebovali byť konfrontované. Celá táto dráma nás viedla k vysporiadaniu sa s našimi skrytými strachmi, ktoré – ak by sme ich počúvali – by nás viedli k zmene nášho smerovania a k tomu, aby sme robili iba to, čo dokážeme vo vlastnej sile. Naša vízia by chradla a nedostali by sme taký veľký, štedrý dar. Možno by sme rozдали päťdesiat tisíc kníh alebo zostali nerozhodní. Stanovili sme si cieľ, Duch Svätý to počul a potom pohol srdce toho muža k darovaniu takeého výnimočného daru. Ako tím sme porástli na novú úroveň viery.

V ten rok sme z Božej milosti boli schopní rozdať pastorom a vedúcim v štyridsiatich ôsmich krajinách 271 700 kníh. Niektoré z tých krajín boli Irán, Irak, Sýria, Libanon, Uzbekistan, Kazachstan, Turkmenistan, Chorvátsko, Albánsko, Egypt, Vietnam, Myanmar, Kambodža, Čína, Mongolsko, Turecko, množstvo núdzných afrických krajín a veľa iných. V predchádzajúcich rokoch sme distribuovali desiatky tisíc kníh; teraz sme presiahli hranicu štvrt milióna. Efektivita našej práce porástla viac než osemnásobne. Chvála Pánovi – to je obrovské znásobenie!

ĎALŠIA NESPOKOJNOSŤ

Dalo sa ísť ešte ďalej?

Štyri mesiace po tej napätej konfrontácii v konferenčnej miestnosti, konkrétne v máji 2011, som slúžil s Robom v Bejrúte, v Libanone pastorom a vedúcim, ktorí tam pricestovali z celého Stredného Východu. Uprostred stretnutí ku mne Rob pristúpil s touto požiadavkou: „Je tu jeden pastor z mesta Irbil v Iraku, ktorý by s tebou rád strávil nejaký čas. Chcel by si sa s ním stretnúť?“

„Jednoznačne áno!“

Rob to zariadil tak, aby sme sa stretli v hotelovej lobby. Ten pastor bol mladý, asi tridsaťpäťročný muž a jeho oči horeli vášňou a túžbou. Hneď som vedel, že to s budovaním kráľovstva myslí vážne. Bol oblečený tak, aby bol pripravený na službu a jeho lampa blčala! Z Irbila pricestoval z jedného dôvodu – aby bol posilnený tým vyučovaním a zhromaždeniami. Hneď som vedel, že je to progresívny a inovatívny vedúci, ktorý rozumie, aké dôležité je byť relevantným voči strateným.

Naše stretnutie začalo nekomplikovane a rozhovor s ním bol príjemný. Nakoniec sme ale v rámci rozhovoru pokročili k vážnejším témam a v jednom bode ten pastor vyhlásil: „Pastor Bevere, vnímam vás ako duchovného otca. Čítam všetko, čo píšete.“ (V jeho rodnom jazyku bolo iba málo mojich kníh, no on čítal aj v angličtine). „Dokonca som zo stránky Messenger International sťahoval vaše materiály a použil som na to aj svoju kreditnú kartu...“

V tom bode som vypol. Naozaj, nič iné si z tej diskusie už nepamätám. Moja myseľ volala: *Dívam sa na pastora zo zničeného, vojnu poznamenaného Iraku a on musí používať svoju kreditnú kartu na to, aby si mohol stiahnuť materiály z našej internetovej*

stránky? Nevedel som sa dočkať toho, kým budem s Pánom osamote a budem s Ním môcť o tejto chronickej potrebe hovoriť.

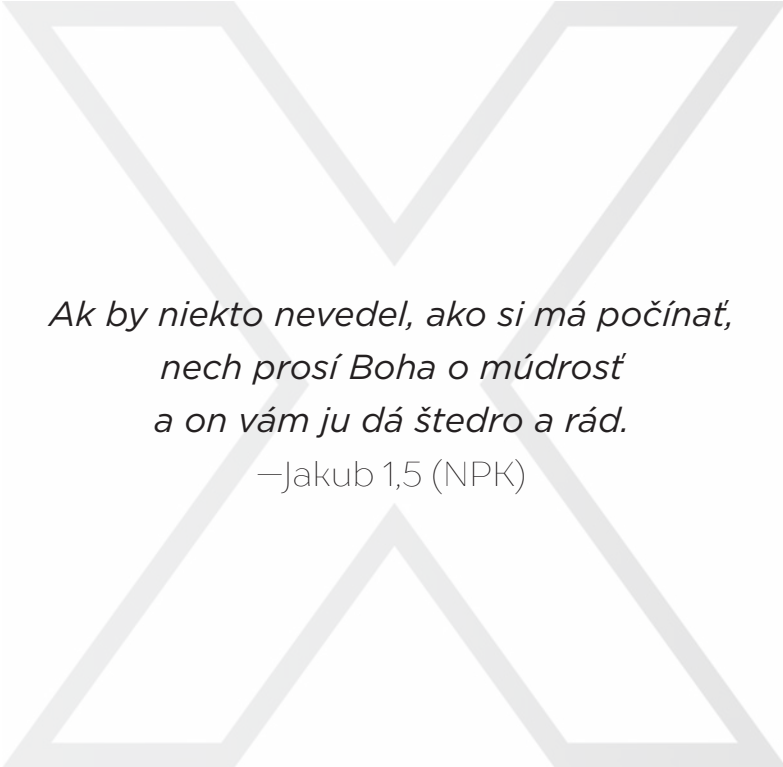
Keď sme sa rozlúčili, šiel som rovno do svojej izby a zavrel som za sebou dvere. Bol som taký frustrovaný, že som kričal: „Bože, musíš mi ukázať, ako môžem tie posolstvá, ktoré si nám zveril, dostať k pastorom a vedúcim na tomto svete, ktorí ich potrebujú.“ Naozaj mi bolo jedno, kto obýva izbu vedľa tej mojej. Veľmi som chcel počuť nebeskú stratégiu, ako môžeme uskutočniť Jeho poslanie a poskytnúť materiály tým vedúcim.

Onedlho po tomto intenzívnom modlitebnom zápase prišiel nápad. Bol to nápad stratégie, ktorá mala mnohonásobne zefektívniť našu zahraničnú službu; dokonca ju mala exponenciálne zefektívniť bez množstva extra práce alebo nákladov.

Bol to skvelý nápad... a mohla to byť iba múdrosť Božia. Bolo to niečo celkom jednoduché, no napriek tomu sme nad tým neuvažovali. Čítajte ďalej!

PREMÝŠLAJTE

1. Frustrácia a nespokojnosť môžu často pôsobiť ako katalyzátory pre nabudenie našej viery pre znásobovanie. Vyzýva vás Boh k rastu v určitej oblasti vášho života? Ak áno, ako reagujete na Jeho pokyny?
2. Ak nespokojnosť pramení z toho, čo vám osobne chýba, Bohu sa to nepáči. Na druhej strane, ak sa vaša nespokojnosť sústreďí na potreby iných a na budovanie kráľovstva, Bohu sa to páči. Z čoho pramení vaša nespokojnosť?
3. Vráťte sa k môjmu príbehu o darovaní 250 000 kníh. Prečo je viera kľúčová k uchopeniu Božích príslubov a k posunu na nové úrovne znásobovania? Prečo je dôležité, aby ste poslúchali Boha aj vtedy, keď ostatní s vami nesúhlasia?

*Ak by niekto nevedel, ako si má počínať,
nech prosí Boha o múdrosť
a on vám ju dá štedro a rád.*

—Jakub 1,5 (NPK)

8

Strategické nápady

S každým ďalším rokom som stále viac presvedčený o obrovskej hodnote *inšpirovaného strategického nápadu*. Často očakávame, že k Božiemu zaopatreniu a zásahu príde bez taktického plánu, no mnohokrát zisťujeme, že to tak nie je. Namiesto toho dostávame Bohom vnuknuté strategické nápady! Táto skutočnosť je v Biblii príliš dobre zdokumentovaná na to, aby sme tu vymenovali všetky jej výskyty, no spomeňme aspoň niektoré z nich:

- *Strategický nápad* vhodíť do horkej vody kus dreva, aby sa z nej mohli napiť milióny ľudí (pozri Exodus 15,22-25).
- Ďalší *z neba pochádzajúci nápad* udrieť do skaly, a tak zabezpečiť vodu pre milióny ľudí (pozri Exodus 17,5-6).
- *Strategický nápad* pochodovať potichu jedenkrát do dňa okolo nepreniknuteľných múrov mocného mesta a robiť to šesť dní za sebou. Potom v siedmy deň iný *strategický nápad* – pochodovať sedemkrát okolo hradieb, trúbiť pri tom na trúby a nakoniec pochodovať s obrovským krikom. To všetko s cieľom vstúpiť do mesta a podmaniť si ho (pozri Józua 6).
- *Strategický nápad* identifikovať popredných bojovníkov v rámci armády tak, že desiatky tisíc vojakov sa napije vody z prameňa a oddelení budú tí, ktorí sa budú dívať dole na vodu – od tých, ktorí sa pri pití neprestanú dívať na bojisko (pozri Sudcov 7,4-6).
- *Strategický nápad* neútočiť na nepriateľa priamo, ale obísť ho zozadu z lesa a čakať na to, kým na vrcholcoch stromov nebude počuť šuchot krokov, ktoré budú znamením

Hospodinovho zásahu do boja (pozri 2. Samuelova 5,22-25).

- *Strategický nápad* uprostred krutého hladomoru požiadať vdovu a jej syna, aby prorokovi dali svoje posledné jedlo namiesto toho, aby ho zjedli oni sami; a keď poslúchnu, tak nebudú hladovať a nezomrú ako veľa iných rodín (pozri 1. Kráľov 17,8-15).
- *Strategický nápad* požiadať zadlženú vdovu, ktorá išla práve stratiť svojich dvoch synov, aby mu dala všetko, čo v dome má. A potom jej povedať, že si má od iných požičať prázdne nádoby, aby do nich mohla vliať tú jedínú vec, ktorú ešte vlastnila – malé množstvo olivového oleja – a ním aby naplnila tie nádoby; potom aby ten olej predala, a tak splatila svoj dlh (pozri 2. Kráľov 4,1-7).
- *Strategický nápad* poslať chorého armádneho dôstojníka, aby sa sedemkrát ponoril do rieky Jordán s tým, že potom ozdravie (pozri 2. Kráľov 5,1-19).
- *Strategický nápad* vyslať chváliaci a uctievací tím dopredu pred vojenskými útvarmi a dosiahnuť tak fenomenálne víťazstvo (pozri 2. Kroník 20,21-26).
- *Strategický nápad* jesť zeleninu namiesto kráľovho výdatného jedla, aby bol zdravší, lepšie vyživovaný a aby vynikal medzi tými najlepšími mladými mužmi v danej krajine (pozri Daniel 1,8-16).
- *Strategický nápad* použiť existujúce nádoby na vodu a čerstvú vodu na zabezpečenie toho najlepšieho vína, ktoré malo zachrániť hostiteľov svadobnej hostiny (pozri Ján 2,6-10).
- *Strategický nápad* vziať do rúk malú obedovú porciu, potom ju požehnať, rozlámať a rozdeliť medzi ľudí, a tak nasýtiť tisíce ľudí (pozri Matúš 14,13-21).
- *Strategický nápad* naplúť na zem a spraviť zo slín blato na potretie očí slepeho muža. Potom mu povedať, aby sa šiel umyť, aby tak znova nadobudol svoj zrak (pozri Ján 9,6-7).
- *Strategický nápad* neodísť z potápajúcej sa lode, aby sa ľudia zachránili (pozri Skutky 27,21-44).

V každom z týchto prípadov viedli inšpirované nápady k nadprirodzeným zásahom. Vidíte nejakú spoločnú niť, ktorou sú popretkávané všetky tieto udalosti? Súčasťou tých stratégií bolo využitie toho, čo ich prijímatelia už vlastnili – ako napríklad im dostupné zdroje alebo zmena miesta, kde sa nachádzali. V každom jednom prípade bol nadprirodzený zásah zabalený do niečoho dôverne známeho. Inými slovami, kľúčová súčasť, ktorá viedla ku každému zázraku, sa na scéne neobjavila len tak náhodou.

Boh často používa stratégie, ktoré využívajú obvyklé veci – neobvyklým spôsobom, na dosiahnutie výnimočných výsledkov. Dôležitosť inšpirovaných nápadov sa tým len zväčšuje. Je napísané: „Získať múdrosť je do najdôležitejšie, čo môžeš spraviť“ (Príslovia 4,7; preklad anglického prekladu GNT). Jednou formou nadprirodzenej múdrosti je strategický nápad a dobrou správou je, že Boh nie je skúpy na múdrosť. Apoštol Jakub nás usmerňuje, čo máme robiť, keď čelíme neobvyklým výzvam:

Ak sa však niekomu z vás nedostáva múdrosti [strategických nápadov], nech prosí Boha, ktorý dáva štedro a bez výčítiek, a dostane ju.

(Jakub 1,5; slová v zátvorkách sú doplnené autorom)

On vám to dá jasne vedieť a nebude si to nechávať pre seba, ani to nebude pred vami skrývať. To je Jeho sľub. Sú však dve podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby ste strategický nápad mohli prijať:

Nech však prosí s vierou, bez akéhokoľvek pochybovania, lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlne, hnanej a zmietanej vetrom [v jednej chvíli verí a v druhej už zase pochybuje]. Taký [nerozhodný] človek nech si nemyslí, že dostane niečo od Pána; je to muž vnútorne rozpoltený a nestály vo všetkom svojom počínaní

(Jakub 1,6-8; slová v zátvorkách sú doplnené autorom).

Musíme prosiť s vierou bez akéhokoľvek pochybovania – nielen *dúfať*, že dostaneme nejaký taktický nápad – máme ho naplno očakávať. Musíme oň tiež prosiť vášnivo – musíme to *zúfalo chcieť*. Naša žiadosť nesmie prameniť z nejakého letargického postoja, ako napríklad: *Ak to dostanem, budem rád; no ak nie, tak sa nič nestane*. Musí vychádzať z pocitu zúfalstva a zároveň si musíme za ňou rozhodne stať.

Strategický nápad je darom od Boha, a keď ho raz prijme, otvorí nám ďalšiu sféru efektivity. Zmocňuje nás k znásobovaniu.

INŠPIROVANÝ, STRATEGICKÝ NÁPAD

Keď som sa vrátil do svojho hotela v Bejrúte, nešiel som sa do svojej izby v tichosti modliť; to sa jednoducho nedalo. Bol som v koncoch, nemal som žiadny nápad a zároveň som vedel, že mi bola zverená zodpovednosť, aby som zabezpečil materiály pre tých núdznych a hladných pastorov. Zvyčajne v hotelových izbách nezvyknem kričať, no v ten deň mi bolo naozaj jedno, kto ma bude počuť. Bol to zúfalý výkrik po prijatí stratégie (múdrosti), ktorá by znásobila našu efektivitu.

Po chvíli intenzívnych modlitieb mi srdce naplnil pokoj. Vedel som, že moja prosba bola vypočutá – tá ťažoba zo mňa opadla a uveril som tomu, že čoskoro príde odpoveď. Z vnútra mi prúdilo ďakovanie, aj keď som vlastne ešte *strategický nápad* ani *plán* nemal.

O niekoľko dní mi prišla na myseľ takáto myšlienka: *Veľa času, peňazí a energie venujeme tlači a distribúcii týchto kníh, no každý vedúci dostane do rúk iba jeden výtláčok. Prečo nespravíme to, čo sme spravili pre anglicky hovoriacich ľudí už pred rokmi? Prečo nedáme tie študijné materiály vedúcim k dispozícii aj v iných jazykoch? Zvýšili by sme tým efektivitu celej našej práce!*

Stála však pred nami ešte jedna obrovská výzva; ako môžeme vytlačiť a rozdistribúovať také množstvo materiálov? Aj keby sme zaplatili za tlač celého obsahu našich študijných materiálov, vo väčšine krajín, na ktoré sme sa v tom čase zameriavali, by naši distribútori museli pracovať s takým ťažkým nákladom, že by ho ani nedokázali uniesť – keďže väčšina distribúcie prebieha v džungliach, v hornatých oblastiach, na púšťach alebo na riekach, ktoré sú iba ťažko dostupné. Spevnené cesty tam často ani neexistujú. A nielen to, ale v nepriateľsky ladených krajinách by naši rozvážači boli ľahko identifikovateľní antagonistickými úradmi, ktoré by tie materiály rovno skonfiškovali.

Po ďalších modlitbách a rozjímaní prišiel iný nápad, aby sme všetky naše študijné materiály napálili na DVD-ROM (to je DVD disk, ktorý obsahuje dáta, ktoré sú dostupné iba prostredníctvom počítača). Tento plán však tiež vyvolával ďalšie otázky: Sú pastori a vedúci v týchto krajinách na to dostatočne technicky vybavení? A ak áno, dokázali by ich počítače načítať tento typ DVD-ROM disku? A ešte z úplne iného súdka: Je vôbec na DVD-ROM disku dostatok miesta na to, aby sa naň zmestili všetky dáta, ktoré sú v tých študijných materiáloch obsiahnuté?

Veľmi som sa chcel pustiť do skúmania odpovedí na tieto otázky, a tak som najprv zašiel za Robom. On vedel toho najviac o technických zručnostiach a vybavení ľudí v krajinách, na ktoré sme sa zameriavali – navštívil totiž viac ako 160 krajín. Spýtal som sa ho: „Používajú pastori a vedúci – dokonca aj tí chudobní – počítače?“

„Väčšina z nich áno, no je viacero aj takých, ktorí ich nevyužívajú.“

„Vedeli by ich počítače načítať DVD-ROM disk? A ak áno, koľko materiálov by sa zmestilo na DVD-ROM disk?“

Rob sa usmial a povedal: „Áno. A čo sa týka tej druhej otázky, aj bez prípravy si trúfam povedať, že áno!“

Potom som prišiel so spontánnym návrhom: „Mohli by sme na zadnú stranu knihy umiestniť držiak na ten DVD-ROM disk?“

„Áno!“ nadšene pritakal.

„O koľko viac by nás to stálo, keby sme to pridali ku každej knihe?“

Rob to začal skúmať a o niekoľko dní prišiel za mnou s odpoveďou: „Mám výbornú správu. Keď som sa pozrel na priemernú cenu tlače a distribúcie jednej knihy, bude nás stáť pridanie DVD-ROM disku ku každej knihe iba o 5 percent viac.“

Bol som nadšený, no ešte stále som bol trochu rezervovaný, lebo som si nebol istý, koľko dát sa zmestí na jeden DVD-ROM disk.

„Mám ešte jednu naozaj dobrú správu,“ povedal Rob. „Na disk môžeme dať nielen všetky naše študijné materiály, ale aj audioknihu, dve alebo tri ďalšie knihy, Nový zákon a PDF súbor (aby si pastor, ak bude mať na to možnosti, mohol vytlačiť ďalšie knihy)!“

Veľmi jemne povedané – boli sme nadšení a nabudení.

A to nás priviedlo k ďalšiemu *strategickému nápadu*. Aj ten však závisel od technických možností krajín, ktorým sme pomáhali. Spýtal som sa: „Má väčšina ľudí v týchto krajinách prístup k internetu?“

„Vo väčšine tých krajín áno,“ odpovedal Rob.

„Čo keby sme vyrobili webovú stránku, ktorá by obsahovala všetky tie preložené materiály? A keby sme ju pomenovali tak, že by nebolo hneď na prvý pohľad jasné, že to je kresťanská webová stránka – vlády v krajinách, ktoré sú nepriateľsky ladené voči kresťanstvu, by ju tým pádom ani neblokovali. Adresu tej webovej stránky by sme mohli vytlačiť na prvú stránku knihy a pastorm/vedúcim by sme mohli odporučiť, aby svojich ľudí povzbudili k sťahovaniu všetkých našich materiálov z danej webovej stránky úplne zadarmo – aby si tie materiály mohol preštudovať celý zbor spolu.“

Boli sme ako dve deti v obchode s cukríkmi – nevedeli sme ovládnuť svoje nadšenie. Produkovali sme spolu ďalšie nápady, ktoré nám pomáhali posilniť našu stratégiu.

Keď sme si všetko poriadne overili, naozaj sme zistili, že vďaka obrovským množstvám dokážeme vyprodukovať a rozdistribúovať tieto „vodcovské balíčky“ zhruba za štyri doláre za kus. Náš Messenger tím mal zase dostatok zručností a technických znalostí na to, aby dokázal vytvoriť tú webovú stránku.

Náš tím si čoskoro uvedomil, že tento jeden nápad z neba mal v sebe potenciál, aby sme učili, trénovali a posilňovali celé zbory alebo malé skupinky, a nielen individuálnych vedúcich. V mnohých malých dedinkách po celom svete je iba jeden cirkevný zbor, a to znamená, že my sme za zopár dolárov dokázali významne ovplyvniť celé komunity. Aká úžasná návratnosť investície?! Je vôbec niečo také možné?

Počas najbližšej porady vedúcich oblastí v našej organizácii sme predstavili túto víziu. Entuziazmus bol nákazlivý; všetci členovia tímu boli nadšení a úplne pripravení pustiť sa do realizácie toho plánu. Vášnivo som vyhlásil: „Nezáleží na tom, či to bude trvať desať rokov, dvadsať rokov, alebo koľkokoľvek rokov – so zdrojmi, ktoré nám Boh zveril, chceme osloviť všetkých vedúcich na tejto planéte a pomôcť im v ich službe.“

O mesiac neskôr zavolať do našej kancelárie jeden podnikateľ z Texasu. Vyžiadal si pätnásť minútové stretnutie s Lisou a so mnou. Spolu s manželkou prileteli do Colorada. Počas nášho stretnutia začal plakať. Cez slzy a s roztraseným hlasom povedal: „Viem, čo robíte! Viem, že pomocou svojich materiálov posilňujete pastorov na odlahlých miestach. Chcem sa na tom podieľať.“ Potom nám cez stôl posunul šek. Pri pohľade naň som takmer spadol zo stoličky; na šeku bola suma 750 000 dolárov.

Počas nasledujúcich niekoľkých mesiacov sme vytvorili webovú stránku a usilovne sme pracovali na pláne „vodcovského balíčka“ v rôznych krajinách a regiónoch po celom svete. Jednorazovo sme stovili peniaze na preklad materiálov do všetkých jazykových variácií – preložili sme knihu, príslušné študijné materiály a extra knihy, ktoré mali byť súčasťou DVD-ROM disku. Rob najal a viedol tímy tých najlepších prekladateľov v mnohých jazykoch. Dva štedré dary v celkovej hodnote viac ako milión dolárov pokryli všetky finančné potreby na prvý rok.

NÁPAD VYBUDOVAŤ TÍM

V tomto bode sa posuňme v čase trochu dozadu a vráťme sa do januára roku 2011 – teda do dní, ktoré bezprostredne nasledovali po rozhodnutí rozdať 250 000 kníh. Tie dva veľké finančné dary sme v tom čase ešte nedostali a som rád, že sme ich nedostali, pretože vtedajší nedostatok financií sa pre nás stal katalyzátorom k hľadaniu Boha – každé ráno sme Ho prosili o stratégiu. Potrebovali sme plán na komunikovanie vízie a na následné vybudovanie tímu mužov a žien, ktorí by priniesli svoj dar dávania a udržali pri živote tento masívny projekt. Vďaka tomu by sme potom dokázali poskytnúť materiály všetkým pastorom a vedúcim bez ohľadu na ich jazyk, polohu a finančné postavenie.

Po niekoľkých mesiacoch modlitieb Duch Svätý pošepkal môjmu srdcu: „Synu, si pomerne známy tým, že rád hráš golf.

Použi to na zbieranie. Ja pritiahnem tých správnych mužov a ženy, ktorí sa pridajú do vášho tímu a podporia tento projekt.“ Okamžite som si spomenul na to, že v Colorado Springs máme jeden z najkrajších hotelov v celých Spojených štátoch amerických. Volá sa Broadmoor a zhodou okolností sú práve vedľa neho dve majstrovské golfové ihriská. Prišiel som teda s mojím plánom za Addisonom a Lisou.

Vypočuli si môj plán a spýtali sa: „Kedy to uskutočníme?“

„Spravme to cez toto leto,“ odpovedal som.

Obávali sme sa, že nemáme dosť času na to, aby sme to stihli pripraviť. Bude dostatočný počet voľných izieb v hoteli, ktorý je, mimochodom, najdlhšie stojacim päť hviezdčkovým, päť diamantovým hotelom na svete? Obyčajne je ten hotel zarezervovaný niekoľko rokov dopredu a my sme tú akciu chceli uskutočniť uprostred hlavnej sezóny. Ďalšia obava: Nemajú naši potenciálni hostia náhodou už svoje leto rozplánované?

Náš syn sa toho ujal a v priebehu dvoch dní sa ku mne vrátil so správou: „Ocko, počas celého tohto leta je ten hotel už obsadený s výnimkou jedného týždňa. Mohli by sme si rezervovať približne sto izieb a, mimochodom, práve v tom týždni budeš aj ty, aj mama práve doma.“

„Tak to zarezervujme!“ povedal som bez váhania.

Addison ma však varoval: „Musíme podpísať zmluvu; musíme spraviť vážny záväzok. Budeme tie izby vedieť naplniť?“

Znova zo mňa vyhrklo: „Tie izby budú plné.“ Nechcelo sa mi nad tým príliš veľa rozmýšľať; nechcel som hľadať dôvody, prečo by to nemuselo vyjsť. Vedel som, že v Spojených štátoch je veľa zborov a podnikateľov, ktorí by radi tento projekt podporili.

A tak som obvolal všetkých, na ktorých som si vedel spomenúť a prakticky všetci sa toho podujatia naozaj chceli zúčastniť. V priebehu dvoch mesiacov sme mali dostatok manželských párov na naplnenie všetkých zarezervovaných miestností.

Pri plánovaní toho turnaja sa náš tím rozhodol, že z toho nespravíme len golfový turnaj, ale poriadnu udalosť, na ktorú naši hostia len tak nezabudnú. Rozhodli sme sa, že všetko spravíme výnimočne dobre a so zámerom, aby táto skúsenosť bola veľmi príjemná aj pre partnerov/partnerky, ktorí golf nehrajú. Lisa sa rozhodla zorganizovať špeciálne stretnutia pre ženy. Pri príchode sme každému páru darovali krásne košíčky plné sladkostí a malých darčiekov. Čakali ich výnimočné gurmánske zázitky, ktoré sú jedinečnou výsadou hostí hotela Broadmoor, lekcie z oblasti vodcovstva a veľmi kvalitné výhry pre všetkých účastníkov – tým všetkým sme im chceli vyjadriť našu vďačnosť za to, že sa pridávajú k nášmu tímu.

Náš prvý Messenger Cup sa uskutočnil na konci júna 2011. Pred jeho začiatkom som obvolal profesionálnych športovcov a populárnych hudobníkov a požiadal som ich, či by nám sponzorsky neposlali nejaké veci so svojim podpisom. Iné firmy nám tiež poskytli hodnotné predmety alebo zážitky. Tieto predmety sme potom dali do aukcie počas slávnostnej večere. Počas nášho prvého turnaja sa nám podarilo vyzbierať o niečo viac ako 340 000 dolárov, no bolo to trošku ťažkopádne. Ešte stále sme totiž nemali tú najlepšiu stratégiu na zdieľanie našej vízie.

V tú jeseň mal jeden z členov nášho tímu ďalší inšpirujúci nápad. Počas plánovania nášho druhého výročného turnaja, ktorý sa mal uskutočniť v lete 2012, povedal: „Do aukcie dávame podpísanú basketbalovú loptu, futbalovú helmu, podpísanú gitaru a tak ďalej. Z výťažku aukcie týchto predmetov nebudeme môcť naplno zasponzorovať materiály ani pre jeden z tých národov, s ktorými pracujeme. Čo keby sme do aukcie nedávali predmety, ale celé národy/krajiny. Hodnota národa je omnoho väčšia.“

Všetkým sa nám ten nápad veľmi páčil, no potom ho posunul ešte o úroveň vyššie! Pokračoval: „Na tento turnaj prichádzajú veľmi súťaživí ľudia, a tak vytvoríme tabuľu, na ktorej bude zoznam účastníkov, ktorí keď budú sponzorovať jednotlivé národy, ich dávanie sa bude na tej tabuľi spočítavať a tie lopty, gitary a iné ceny budeme dávať tým, ktorí najviac prispeli na podporu práce v jednotlivých národoch.“

Stále prichádzali ďalšie tvorivé nápady. V určitom bode som namietol: „Neznášam, keď aukcie trvajú dlho; niekoľko minút ticha v tom bode trvá večnosť. Skúsme tam nainštalovať nejaké hodiny, na ktoré dáme nejaký krátky časový úsek, povedzme napríklad tridsaťpäť minút a účastníkom aukcie povedzme, že keď ten čas uplynie, aukcia skončí. Všetky národy, ktorých projekt nebude zasponzorovaný, budú vynechané. Celá aukcia tým získa určitú naliehavosť.“

Dovoľte mi, aby som v tomto bode krátko popísal, čo je projekt. Súčasťou projektu sú dve veci – náklady na preklad a tlmočenie všetkých tlačенých materiálov a audio- a video-súčastí príručky pre vedúcich, ktorých súhrnná cena predstavuje zhruba 17 500 dolárov pre každý jazyk. Druhou súčasťou sú náklady na výrobu a distribúciu kníh a príručiek pre vedúcich v danom národe. V každej krajine je od 500 do 40 000 vedúcich. Vo väčšine národov je v priemere päť až desaťtisíc vedúcich a tým pádom priemerná cena výroby je 20 000 až 40 000 dolárov.

Počas neskorších porád prispeli členovia tímu ešte niekoľkými ďalšími nápady, ktoré mali posilniť celý zážitok, zlepšiť komunikovanie vízie a pomôcť zrealizovať toto druhé podujatie.

V ten rok sme počas aukcie boli svedkami toho, že celkový výťažok aukcie sa oproti predchádzajúcemu roku zdvojnásobil. Ešte pred uplynutím stanoveného času bolo plne zasponzorovaných viac ako 50 projektov. Vlna dávania rástla a o rok neskôr,

počas tretieho ročníka Messenger Cup-u, sme vyzbierali viac ako 1,3 milióna dolárov, vďaka ktorým sme mohli finančne pokryť ešte omnoho viac projektov.

Každý rok rástla potreba po nových zdrojoch. Viac národov posielalo svojich zástupcov k Robovi a zástupne za svoj národ nás žiadali o to, aby sme tieto materiály poskytli aj im. Nakoniec sme v počte projektov prekročili hranicu 100 a počas šiesteho Messenger Cup-u sme už spravovali viac ako 140 projektov a vyzbierali viac ako 2 milióny dolárov. V deviatom roku sme zaznamenali príjem vo výške 3 miliónov dolárov, ktorými sme pokryli výdaje na takmer 200 projektov!

V čase vydania tejto knihy, koncom roka 2020, rozdal tím Messenger Cup-u viac ako 30 miliónov materiálov pastorom a vedúcim vo viac ako 100 národoch a vo viac ako 120 jazykoch.

Počas celej tejto doby nás inšpiroval jeden z mojich hrdinov, Andrew Carnegie. Bol to jeden z najznámejších filantropov všetkých čias, ktorý rozdal väčšinu svojho bohatstva. V dnešných peniazoch by hodnota financií, ktoré Carnegie venoval na dobročinnú prácu, predstavovala miliardy dolárov. Veľká časť týchto peňazí bola použitá na vybudovanie verejných knižníc. Je pozoruhodné, že v rokoch 1883 až 1918 Carnegie vybudoval viac ako 2 500 knižníc, z ktorých väčšina sa nachádza v štyridsiatich siedmich štátoch Spojených štátov amerických.

Dovoľte, aby som tu položil jednu neobvyklú otázku: V ktorom období sa Spojené štáty americké stali svetovou veľmocou? Bolo to práve v období medzi rokmi 1883 a 1925 – presne v tom istom časovom období, počas ktorého Carnegie budoval knižnice! Som presvedčený, že vďaka tomu, že Carnegie zabezpečil, aby sa poznanie stalo dostupným pre verejnosť, prispel aj k posilneniu Ameriky ako svetovej veľmoci.

Tento princíp sa dá aplikovať aj na duchovné poznanie! Boh hovorí:

Môj ľud je zničený pre *nevedomosť*.
(Ozeáš 4,6)

Takže môj ľud pôjde do zajatia pre svoju *nevedomosť*, jeho urodzení zomrú od hladu a pospolitý ľud umorí smäd.
(Izaiáš 5,13)

Po mnohých rokoch v službe nám je úplne jasné, že najefektívnejší spôsob, akým sa dá transformovať dedina alebo mesto, nie je postaviť cirkevnú budovu. Tým sa len miestni vodcovia stanú na nás závislí. Sme omnoho efektívnejší, ak domácim vedúcim sprostredkujeme duchovné poznanie, ktoré ich zmocní k tomu, aby ovplyvnili svoju dedinu, mesto alebo oblasť. To poznanie pomáha povzbudiť ich vieru, ktorá je zase potrebná pre rast a udržiavanie ich diela. A súčasťou toho diela, ak to preň bude potrebné, budú aj budovy a iné zdroje.

V prípade našej strategickkej iniciatívy s materiálmi pre vedúcich je potrebné dodať, že úžasné na tom celom je to, že cirkevná budova by nás stála desiatky tisíc dolárov. Balíček pre vedúcich, ktorý obsahuje materiály za stovky dolárov, nás stojí iba malý zlomok tej sumy!

To desaťročie, počas ktorého sme rozvíjajúcim sa zborom dávali vodcovské balíčky, bol nepochybniteľne tým najradostnejším obdobím z mojich štyridsiatic rokov v službe. Som nadšený z toho, že môžem byť súčasťou tímu mužov a žien, ktorí sú zjednotení v nadšení a vo vízii činiť učeníkov zo všetkých národov (pozri Matúš 28,19-20). Tým, že sme zjednotení, sa nám podarilo ďaleko prekonať to, čo by sme dokázali ako jednotlivci. Toto úsilie je názorným príkladom nasledujúcich slov: „Piaty z vás zaženú na útek sto mužov, sto vašich bude prenasledovať

desaťtisíc!“ (Levitikus 26,8). (Je to tiež príklad ďalšej kľúčovej súčasti znásobovania – zjednotenia sa – ktorú pokryjeme v neskoršej kapitole.)

Náš bojový pokrik vychádza z tohto Ježišovho podobenstva:

A tomu, ktorý ho pozval, povedal: „Keď dávaš obed alebo večeru, nepozývaj svojich priateľov, bratov, príbuzných alebo bohatých susedov, aby sa nestalo, že ťa aj oni pozvú a mal by si odplatu. Keď robíš hostinu, pozvi chudobných, mrzákov, chromých a slepých! A budeš blahoslavený, lebo *oni sa ti nemajú čím odplatiť*, a tak dostaneš odplatu pri vzkriesení spravodlivých.“ (Lukáš 14,12-14)

Vodcovia, ktorých podporujeme, síce nie sú mrzáci, chromí alebo slepí, no prepojenie našej služby s týmto podobenstvom spočíva v tom, že *sa nám nemajú čím odplatiť*. Keď slúžim v nejakom zbore alebo na nejakej konferencii v Spojených štátoch, vyjadria mi zvyčajne svoju vďaku tým, že dajú nejaký honorár našej organizácii alebo spravia pre nás zbierku. Vedúci v národoch, do ktorých investujeme, to nemôžu spraviť. Všetci členovia nášho tímu – sponzorujúci podnikatelia, vedúci zborov a zamestnanci Messengera – my všetci si uvedomujeme, akú veľkú výsadu máme: môžeme dávať bez toho, aby sme od ľudí, ktorým pomáhame, čakali niečo naspäť.

Pred niekoľkými rokmi sme spolu s Lisou cestovali do mesta Jerevan, v Arménsku, kde sa na konferencii stretli tisíce vedúcich z celého Stredného Východu. Počas konferencie sme v samostatnom auditóriu zhromaždili pastorov z Iránu, Afganistanu, Sýrie a podobných národov. Kamery neboli dovolené a mená zúčastnených neboli zverejnené. Bola tam silná Božia prítomnosť a mne stále chodila po rozume myšlienka: *Týchto vedúcich by sme skôr mali počúvať my, než aby oni počúvali mňa a Lisu*. V jednom bode stretnutia som vyhlásil: „Vy všetci

vnímate mňa a Lisu ako hrdinov. Ale tu vôbec nejde o Johna a Lisu. Za nami stoja podnikatelia a zbory, ktorí investovali milióny dolárov, aby sme vám my mohli darovať tieto materiály. Oni sú tými skutočnými hrdinami.“ V tom bode všetci v miestnosti začali plakať.

Po stretnutí sa jeden iránsky pastor spýtal: „Ako môže niekto darovať takú obrovskú sumu peňazí niekomu, koho nikdy nestretol?“ Moja odpoveď znie síce zjednodušene, je však pravdivá: „Spôsobila to Božia láska v ich srdciach.“ A znova začali tieť ľuďom po tvári slzy.

EŠTE VÄČŠIE ZNÁSOBOVANIE

V roku 2019 sme si uvedomili, že naša webová stránka, ktorá slúžila na distribúciu našich materiálov a ktorú sme si vyrobili svojpomocne, má svoje obmedzenia. V roku 2011 bola presne tým pravým, čo sme potrebovali, no neskôr sa nám začala zdať byť nemotorná a použiteľná iba v obmedzenej miere. Napríklad, príliš ťažko sa dalo na nej orientovať na mobilných telefónoch. Ja, Lisa a veľa našich spolupracovníkov sme cestovali do mnohých chudobných a problematických krajín. Nedalo sa nám nevšimnúť si, že napriek tomu, že ľudia žijú v stanoch, hlinených domoch alebo v plechových chatrčiach, väčšina z nich má v rukách nejaký smartfón. Výskumy dokonca odhadujú, že v roku 2020 bude vlastniť smartfón päť miliárd ľudí.

Po absolvovaní množstva ciest sme vypozerovali, že v blízkej dobe, ak tomu už tak nie je v súčasnosti, bude možné osloviť kohokoľvek naplanéte prostredníctvom internetovej komunikácie. Okrem iného sme znova zažívali jednu z historických chvíľ, tzv. „Rímsku cestu“.

Dovoľte mi stručne vysvetliť tento pojem: Písmo hovorí, že „keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna“ (Galaťanom 4,4).

„Plnosť času“ znamená tiež „správny čas“ a mnohí ľudia uvažujú nad tým, čo to znamená. Jednou z dôležitých súčastí „správneho času“ je to, že evanjelium bude kázané po celom svete. V roku 312 pr.n.l. začali Rimania budovať sieť pozemných a námorných ciest, ktoré pokrývali celý vtedy známy svet. V čase, keď Ježiš povedal: „Chodte do celého sveta,“ boli tieto cesty už dobudované. Tak sa Božie Slovo mohlo rýchlo šíriť po celom známom svete.

Verím tomu, že znova dochádza k naplneniu časov, k „správne mu času“, ktorý je znamením druhého Ježišovho príchodu – internet je Rímskou cestou našich dní. Sme schopní šíriť Božie Slovo po celom svete a činiť učeníkov zo všetkých národov.

S týmto vedomím sa náš tím začal znova modliť, snívať a vyvíjať nové stratégie. Po niekoľkých mesiacoch pátrania sme sa pustili do projektu v spolupráci s jednou z najkvalitnejších amerických firiem, ktorá sa venuje vývoju mobilných aplikácií a internetových stránok. Vytvorili sme učenícku platformu, ktorá je vysokovýkonná, multifunkčná a užívateľsky príjemná pre užívateľov iPhone-ov, Android smartfónov, tabletov a počítačov. Boli sme rozhodnutí, že vytvoríme tú najkvalitnejšiu platformu, aká sa len bude dať vytvoriť v rámci dnešných technológií. Chceli sme, aby vedúci zborov na každom mieste, no obzvlášť v problematických krajinách, mali k dispozícii to najlepšie. Pozoruhodnou skutočnosťou je, že sme teraz schopní sledovať milióny užívateľov z 227 národov a krajín, ktorí sa učia z našich kníh, študijných kurzov a iných učeníckych materiálov, ktoré sú pre nich na našej platforme dostupné. Už nám zostáva iba niekoľko národov, aby sme dokázali osloviť úplne všetky!

S postupom času sme prichádzali na ďalšie možnosti znásobovania. V záujme toho, aby sme rozšírili a posilnili efektivitu našej platformy, sme sa rozhodli ponúknuť na našej platforme miesto ďalším výnimočným učiteľom s jedinečnými,

transformujúcimi posolstvami – ako hosťom. Vedúci po celom svete teraz môžu využiť svoje počítače, tablety a telefóny na individuálne, skupinové alebo celozborové vzdelávanie. Tým sa nielen zvýšila efektívnosť našej platformy; zabezpečili sme tým to, že naše knihy budú dostupné ešte dlho po tom, čo už nebudú v tlači a budú dostupné aj ďalším generáciám.¹

Čo keby sme sa s Lisou rozhodli, že nebudeme písať? Alebo čo keby sme sa uspokojili s tým, že sme obaja najlepšie predávanými spisovateľmi a nezápasili by sme o tie študijné materiály a kurzy? Čo ak by sa náš tím uspokojil s tým, že bude oslovovať jednotlivcov a zbory iba v angličtine? Čo ak by naši zamestnanci nechceli investovať svoju energiu do budovania širšieho tímu z celých Spojených štátov amerických v hoteli The Broadmoor? Všetky fázy tohto procesu prinášali výzvy, ktoré boli pre nás náročné a nútili nás spoliehať sa na Božiu milosť. V každej z týchto fáz by bolo bývalo onoho jednoduchšie, keby sme sa len nechali ukolísať a neusilovali sa o väčšiu efektívnosť v službe iným.

Keď počúvame Božieho Ducha, pôjdeme krok za krokom smerom k väčšiemu znásobovaniu. On vám neukáže všetky kroky hneď na začiatku; neukáže vám dokonca ani dva alebo tri kroky dopredu. Bolo by bývalo o toľko jednoduchšie, keby som sa ako tridsiatnik mohol pozrieť do nejakej kryštálovej gule a mohol by som tam dopredu vidieť celú tú cestu, ktorú sme počas tých tridsiatich rokov spolu s našim tímom prešli. Ak by to ale bolo bývalo možné, neboli by sme nútení o každý krok tak intenzívne zápasíť na modlitbe a vo vedení. A tiež by sme neboli bývali získali takú vieru a silu charakteru, ktorú sme nadobúdali s každým ďalším krokom poslušnosti.

Znásobovanie nie je ľudský nápad – je to Boží nápad. A znova – bol to Jeho prvý príkaz ľudstvu: „Akýkoľvek dar, ktorý vám dám,

¹ Ak sa chcete dozvedieť, ako môžete byť súčasťou tohto diela, navštívte www.MessengerX.com

vám dávam s cieľom znásobovania Môjho kráľovstva“ (autorova parafráza textov Genezis 1,22 a Matúš 25,14-29). Dovoľte mi tento dôležitý bod vyjadriť ešte inak: Toto znásobovanie by nemalo byť pre vás tlakom, lebo ono je vo svojej podstate Jeho darom. Vašou úlohou je len modliť sa, počúvať, veriť a poslúchať to, čo vám On položí na srdce.

Hlavná myšlienka: On vás povedie k znásobovaniu.

Možno vám chodí po mysli: *Moje srdce je oslovené svedectvami, ktoré si popísal v uplynulých troch kapitolách. Som ale mladá matka, študent, profesionálny športovec, obyčajný zamestnanec – ako môžem ja znásobovať kráľovstvo?*

O tom začneme hovoriť v ďalšej kapitole.

PREMÝŠLAJTE

1. Keď očakávame Božie zaopatrenie alebo Boží zásah, často ho vidíme prichádzať v podobe strategického nápadu. Ako sa zmenili vaše okolnosti vďaka Bohomdanému nápadu?
2. Prijímať múdrosť zhora je tou najdôležitejšou vecou, ktorú môžete spraviť. V ktorej oblasti vášho života potrebujete múdrosť? Ako máte pristupovať k Bohu, aby ste prijali Jeho múdrosť?
3. Strategický nápad je darom od Boha; má potenciál otvoriť v nás novú úroveň efektivity a zmocniť nás k znásobovaniu. Keď dostanete nejaký nápad, čo sú ďalšie kroky, ktoré potrebujete spraviť?

*Máme však rozličné dary [charizmy] podľa
milosti, ktorá nám bola daná.*

*Ak má niekto dar proroctva,
nech je v súlade s vierou,
ak má niekto dar služby, nech slúži,
ak má niekto dar vyučovania,
nech vyučuje.*

Kto má dar napomínania, nech napomína.

Kto dáva, nech dáva úprimne [štedro].

*Kto je predstavený [vedúci],
nech koná horlivo.*

*Kto preukazuje milosrdenstvo, nech to
robí s radosťou.*

—Rimanom 12,6–8

9

Investovanie

Apoštol Pavol vyzdvihuje rôzne dary, ktoré Boh dal každému zo svojich služobníkov. Znova si myslím, že tu nie je uvedený úplný zoznam všetkých darov, no je tu pokrytá široká škála nadprirodzených schopností. Možno so mnou v tejto veci nebudete súhlasiť, no dovoľte mi, aby som vám povedal, čo je ich predpokladom.

Na tomto Pavlovom zozname nikde nevidím schopnosť spievať, obhajovať svoje práva na súde, chirurgicky odstraňovať nádory, maľovať inšpirované obrazy, hrať na hudobné nástroje a mnoho iných Bohom-daných schopností, ktorých sme svedkami na každodennej báze. A preto si nemyslím, že tento zoznam je úplný. Ak so mnou ešte stále nesúhlasíte, rešpektujem váš názor; túto tému ale už nebudem detailnejšie rozoberať, pretože to nie je hlavná téma tejto úvahy.

Vráťme sa k dôrazu Pavlových slov. Páči sa mi, ako anglický preklad Biblie The New Living Translation vysvetľuje slovo *charisma* ako schopnosť „robiť určité veci dobre“. A presne to je aj hlavným zámerom tejto knihy. V predošlých troch kapitolách sme prinášali svedectvo o znásobovaní *prorokovania* a *vyučovania*. Teraz budeme venovať svoju pozornosť inému daru – *dávaniu*.

INVESTOVANIE DO KRÁĽOVSTVA

Mám priateľa, ktorý sa volá Mike. Vo svojich jedenástich rokoch uveril v Ježiša Krista; odvtedy však nebol vôbec produktívny v budovaní kráľovstva. Stále viac bol nespokojný so svojím stavom,

až nakoniec, vo veku tridsiatich piatich rokov mal už toho dosť, že v živote nebuduje nič, čo by malo večnú hodnotu. Ľudia, ktorí dospejú do tohto bodu, sa často pokúšajú spraviť nejakú zmenu bez poznania, múdrosti a viery. Mike bol múdry a jeho prístup k celej veci bol iný. Uvedomil si, že ak má niečo spraviť pre večnosť, tak prvým krokom musí byť „naplnenie vlastnej nádrže“, a tak sa v priebehu najbližších šiestich mesiacov naučil naspamäť dvetisíc veršov z Písma!

Čoskoro po tomto šesťmesačnom období sa rozhodol, že sa zúčastní na konferencii pre vedúcich v meste Phoenix, v Arizone. Bol taký chudobný, že si nemohol dovoliť ani izbu v hoteli, a tak sa musel ubytovať spolu s ďalšími jedenástimi študentmi v dvojizbovom byte.

Počas konferencie prebiehala jedna špeciálna zbierka. Vedúci konferencie povzbudzoval delegátov, aby sa modlili za to, koľko peňazí majú do nej dať. Mike počul, ako mu Pán hovorí: „Chcem, aby si dal 200 dolárov.“

Mike namietal: „Bože, ale veď to je všetko, čo mám!“

Pán láskavo odpovedal: „Nežiadam ťa, aby si dal viac ako 200.“

Mike poslúchol a do zbierky dal všetko, čo mal. Boh mu potom dal pokyn, aby každý mesiac po zvyšok toho roka dával 100 dolárov ponad svoj desiatok.

Čoskoro nato mu Boh začal dávať *strategické nápady* a jeho nová firma začala stabilne rásť. Nasledujúci rok mal Mike pocit, že by mesačne mal ponad svoj desiatok začať dávať 400 dolárov na budovanie kráľovstva.

O rok neskôr sa tá suma zvýšila na 1 000 dolárov mesačne plus desatinu z jeho príjmov. Nasledujúci rok sa navýšila na 4 000

dolárov mesačne nad desiatok a ďalší rok až na 10 000 dolárov mesačne nad desiatok.

V tom bode Mike poprosil Pána, aby mu dal schopnosť darovať pre zámery kráľovstva 10 miliónov dolárov. Zdalo sa mu, že to je obrovská požiadavka, takmer nedosiahnuteľná, no Mike tomu pevne veril a myslel to vážne. Vo svojom srdci však začul niečo, čo ho úplne šokovalo: „Synu, prečo sa ma snažíš vtlačiť do nejakej krabice?“ Mike teda odstránil to obmedzenie a veril, že bude môcť darovať ešte viac. Onedlho nato začalo jeho dávanie prudko rásť a nasledujúci rok dával takmer 17 000 mesačne okrem svojho desiatku. Potom to narástlo na 25 000 dolárov mesačne, potom na 40 000 dolárov a neskôr na 50 000 dolárov mesačne. Nakoniec Mike dával 100 000 dolárov mesačne okrem svojho desiatku na budovanie kráľovstva. Naposledy, keď som sa s ním rozprával, už dosiahol úroveň 150 000 dolárov mesačne – ponad svoje desiatky!

Mike si žije veľmi pekne, no žije iba z 10 až 15 percent svojho príjmu. Áno, prečítali ste to správne; z toho, čo v priebehu roka zarobí, investuje do kráľovstva približne 85 až 90 percent. Svoj úspech pripisuje tomu, že sa vzdeláva v Biblii, počas svojich modlitieb načúva Bohu a že dovoľí, aby ho učenicky viedli ľudia, ktorí sú zrelší ako on.

Keď hovoríme o znásobovaní, nemôžeme odignorovať slovo *dávanie*, pretože to je často tá najdôležitejšia prísada. Konkrétne v oblasti financií má veľa ľudí s dobrým úmyslom nasledovný prístup ku *zbierkam*: *Čoho som sa ochotný vzdať v prospech iných?* To je síce cnostný a duchovný postoj, ak je to však jediná perspektíva, niečo jej chýba. Dovoľte mi to bližšie objasniť.

Po prvé, pre posilnenie toho pozitívneho treba povedať, že Boh dáva do nášho srdca svoju lásku k ľuďom; to v nás vytvára vnútornú túžbu, nesebecky *dávať a slúžiť*. To by mala byť prvoradá túžba každého človeka pri dávaní. Avšak, *múdry* darca nevníma

zbierku iba ako dar lásky a služby, ale aj ako *investíciu*. Investovať znamená nespotrebovať nejaký zdroj s cieľom, aby narástol. A konkrétne v oblasti financií to znamená nestroviť dané finančné prostriedky teraz a investovať ich s cieľom rastu v budúcnosti.

Pred niekoľkými rokmi sme s Lisou našli dva pozemky. Zdalo sa nám, že ich cena je príliš nízka a že v priebehu rokov iste porastie. Mali sme dostatok hotovosti na to, aby sme oba tie pozemky zakúpili a v tom čase sme sa rozhodli, že hotovosť nebudeme míňať na osobnú spotrebu, ale že sa skôr budeme usilovať jej množstvo navýšiť. Tie pozemky boli nakoniec ohodnotené na podstatne vyššiu cenu, ako sme očakávali a naša investícia sa v priebehu iba dvoch rokov zdvojnásobila. V dôsledku toho sme o dva roky neskôr mali dvakrát toľko hotovosti ako predtým. A zrazu sme mali možnosť investovať ešte vo väčšom rozsahu.

Ježiš hovorí, že keď investujeme do kráľovstva, „dostaneme mnohonásobne viac v *tomto* čase“ (Lukáš 18,29-30). Nepovedal, že v „*budúcom* čase“, ale „v *tomto* čase“. S Lisou sme boli šťastní, že sa nám podarilo zdvojnásobiť našu investíciu do pozemkov, čo však Ježiš hovorí, nepatrí do tejto istej kategórie; je obrovský rozdiel medzi *zdvojnásobením* a *mnohonásobným navýšením*. Aký je potenciál investície, ktorá je *mnohonásobne navýšená*? Mikeov život je svedectvom o tejto pravde.

Apoštol Pavol porovnáva naše dávanie k sadeniu semienok. Hoci to záleží od konkrétnych podmienok, jedno semienko pšenice dokáže vyprodukovať – ak nie je spotrebované, ale investované do zeme – v priemere viac ako sto ďalších semienok pšenice. Toto spadá do kategórie „mnohonásobne viac“. Preto je napísané: „Kto štedro dáva, vždy viac máva. Kto žgrloší bez miery, tomu vždy chýba“ (Príslovia 11,24; BOT). Keby sa veriaci nevyhýbali uvažovaniu o navyšovaní a znásobovaní, Šalamún, Ježiš a Pavol by asi nezdôrazňovali túto pravdu vo vzťahu k dávaniu.

Väčšina ľudí by Mikeovo rozhodnutie, že bude žiť z 10 až 15 percent svojho príjmu, považovala čisto za obeť lásky; Mike ale vidí ešte širší obraz. Vďaka tomu, že svoju dušu nasýtil dvoma tisíckami biblických veršov, je plný Božej múdrosti a vníma to nielen ako čin lásky, ale vníma aj aspekt investície.

Vidí to úplne rovnako, ako sme my s Lisou videli tie dva pozemky. Pristupuje k tomu veľmi podobne ako rodina, ktorá vlastní úspešnú reštauráciu. Namiesto toho, aby všetok svoj zisk spotrebovala na vlastnú potrebu, venuje značné percento zisku zakúpeniu ďalších budov, zamestnávaniu ďalších ľudí, kupovaniu ďalšieho jedla a čomukoľvek inému, čo je potrebné na rast ich firmy. A ak to robia dobre, nakoniec vlastnia päť reštaurácií, čo v konečnom dôsledku povedie k päťnásobnému obratu a príjmu. A výsledok? Sú schopní byť požehnaním pre omnoho viac ľudí, než keby vlastnili iba jednu reštauráciu.

Ak by Mike svoje dávanie považoval za niečo iné ako za investíciu, nedokázal by sa posunúť ďalej k tomu, aby pochopil tento ešte podstatnejší zmysel dávania. Presne o tom je aj podobenstvo o talentoch. Pozrite sa na Ježišove slová: „Ten, čo dostal päť talentov, šiel, obchodoval s nimi [investoval ich] a získal ďalších päť“ (Matúš 25,16). Používa tu konkrétne slovo investoval, aby ukázal, ako ich ten služobník znásobil.

ĎALŠIE PODOBENSTVO O ZNÁSBOVANÍ

Pozrime sa ešte na iné podobenstvo, ktoré Ježiš použil na ilustráciu znásobovania:

Keď to počúvali, pridal ešte podobenstvo, lebo bol blízko Jeruzalema a oni si mysleli, že sa už-už zjaví Božie kráľovstvo. (Lukáš 19,11)

Páči sa mi úvod do tohto podobenstva. Ľudia očakávajú, že Ježiš už čoskoro nastolí svoje kráľovstvo a vyslobodí ich spod rímskeho útlaku a nadvlády. On poopraví ich uvažovanie tým spôsobom, že im predstaví správnu perspektívu – svoju túžbu, aby sme po Jeho odchode budovali Jeho kráľovstvo my. Ako sa to ale má uskutočniť? Prostredníctvom *investovania*. Vypočujte si ten príbeh:

„Istý šľachtic odchádzal do ďalekej krajiny prevziať kráľovstvo a potom sa mal vrátiť. Zavolať si desať sluhov, dal im desať hrivien a povedal im: „Obchodujte s nimi [investujte ich], kým neprídem.“ (Lukáš 19,12-13)

Podobne ako v Matúšovom príbehu aj tu nám Ježiš dáva pokyn, aby sme „investovali“. Nemáme byť leniví v tom, čo nám bolo zverené, ale máme *usilovne* pracovať a byť *múdri*.

Hoci sa tieto podobenstvá zdajú byť rovnaké, sú odlišné. Pozrime sa na to, v čom sú medzi nimi rozdiely. Po prvé, Matúš hovorí o troch služobníkoch, zatiaľ čo Lukáš identifikuje desať sluhov. Po druhé, v Matúšovom príbehu dostal každý služobník iné množstvo talentov, no v tomto dostal každý sluha rovnaké množstvo – jednu hrivnu alebo jeden kilogram striebra. Po tretie, v Matúšovom príbehu predstavoval jeden diel zverených peňazí nie jeden kilogram, ale vreco obsahujúce 34 kilogramov striebra. Pri porovnaní týchto dvoch príbehov mi to vychádza tak, že Matúšov príbeh hovorí o obdarovaniach, ktoré nie sú rozdeľované rovnomerne, zatiaľ čo Lukášov príbeh znázorňuje to, čo každý veriaci dostal od Boha rovnakým dielom – základnú vieru, Božiu lásku, Božie Slovo, požehnanie vyplývajúce z našej zmluvy s Bohom a podobne. Základné princípy sú ale tie isté. Pokračujme teda v začatom príbehu:

Keď prevzal kráľovstvo a vrátil sa, dal si zavolať sluhov, ktorým dal peniaze, aby zistil, koľko ktorých obchodovaním

získal. Prišiel prvý a povedal: „Pane, tvoja hrivna [investovaním] získala desať hrivien. ‘On mu povedal: „Správne, dobrý sluha, pretože si bol *verný* v nepatrnej veci, ujmi sa vlády nad *desiatimi mestami!*‘ (Lukáš 19,15-17)

Je tu niekoľko bodov, ktoré chcem zvýrazniť. Po prvé, sluha investoval to, čo mu bolo dané. Po druhé, *usilovne* a *múdro* pracoval a výsledkom toho bolo desaťnásobné znásobenie. Pracovať *múdro* znamená, že človek je zladený s Božou múdrosťou a k tomu dochádza iba vtedy, keď človek počúva Božiu radu, ako to robil môj priateľ Mike. Po tretie, *znásobovanie* je opäť priamo späté s *vernosťou*. Nie je tu spomenutá žiadna iná aktivita ani cnosť, pretože v Božích očiach byť verným znamená znásobovať. A ako posledné spomeniem, že večná odmena sluhu je proporcionálne závislá od jeho znásobovania – tomuto prvému sluhovi bolo zverených do správy desať miest.

Pozrime sa teraz na druhého služobníka:

Prišiel druhý a povedal: „Pane, [investoval som tvoje peniaze a] tvoja hrivna vyniesla päť hrivien.‘ Tomu povedal: „Ty vládni nad *piatimi mestami!*‘ (Lukáš 19,18-19)

Tento zverenú čiastku neznásobil desaťnásobne, ale päťnásobne. A aj jeho večná odmena odrážala jeho úroveň investovania – päť miest a nie desať. Prečo svoju hrivnu neznásobil desaťnásobne ako ten predošlý sluha? Nenačúval rovnako pozorne Božej múdrosti? Premeškal nejaké príležitosti? Keď bol starší, uspokojil sa s tým, čo má – ako to plánoval spraviť aj Stan z prvej kapitoly tejto knihy? Mal mentalitu dôchodkového veku?

Pred niekoľkými rokmi som o znásobovaní hovoril na jednej konferencii pre vedúcich. Po mojom príhovore za mnou prišiel jeden z najpoprednejších developerov komerčných nehnuteľností v Californii, ktorý už daroval milióny pre Božie kráľovstvo.

Vyzeral, ako keby ho niečo totálne šokovalo, no zároveň aj oslovilo. Povedal: „John, kvôli svojmu obrovskému úspechu som skĺzol do mentality zotrvačnosti. Lahko sa dá upadnúť do takého postoja, no teraz vidím, že to bola chyba. V budúcnosti budem sústredenejšie a usilovnejšie pracovať na znásobovaní toho, čo mi Boh daroval.“ Je možné, že jeho úprimné pokánenie zmení jeho smerovanie a namiesto toho, aby bol päťnásobným „znásobovačom“, stane sa desaťnásobným.

A ako bol na tom tretí služobník?

Iný prišiel a hovoril: „Pane, hľa, tu je tvoja hrivna. Mal som ju uloženú v šatke. Báľ som sa ňa, lebo si prísny človek. Berieš, čo si si neuložil, a žneš, čo si nezasial.“ Tomu povedal: „Zlý sluha! Budem ňa súdiť podľa tvojich slov. Vedel si, že som prísny človek, že beriem, čo som si neuložil, a žnem, čo som nezasial. Prečo si teda nedal moje peniaze peňažníkom a ja by som si ich bol po návrate vybral aj s úrokmi?“ (Lukáš 19,20-23)

Podobne ako v Matúšovom príbehu, aj tento sluha mal tie isté dve hlavné chyby. Po prvé, báľ sa a po druhé, nepoznal charakter svojho pána. Tento príbeh opäť naznačuje, že *udržiavanie* toho, čo nám Boh dal, nie je *vernosť*, ale *hanebnosť*. Všimnite si, že kráľ lenivý postoj jeho sluhu nahneval a príslušne to aj dal najavo. To by nami malo zatriašť, myslím si.

Pokračovanie príbehu by len malo posilniť to, čo sme už z tohto Matúšovho príbehu vypozerovali:

A prítomným povedal: „Vezmite mu hrivnu a dajte ju tomu, čo má desať. Oni mu povedali: Pane, veď ten má desať hrivien!“ Hovorím vám: Každému, kto má, bude pridané, ale kto nemá, tomu bude vzaté aj to, čo má. (Lukáš 19,24-26)

Znova vidíme, že Boh nie je socialistický Stvoriteľ, ale že uvažuje omnoho viac „kapitalisticky“. Ježiš demonštratívne poukazuje na to, že okolostojaci protestovali, pretože prvý sluha už mal desať kilogramov striebra. Majster však korigoval ich mentalitu „to nie je férové“ a vyhlásil: „Tým, ktorí dobre *investovali*, bude zverené ešte viac.“ A naopak: „Tým, ktorí iba *udržiavali*, bude vzaté aj to málo, čo dostali.“

Je to aj úžasná, aj hrozivá skutočnosť, že ak nespravíme to, čo spravil Mike – teda ak nestrávime dostatok času v Božom Slove a v úzkom spoločenstve s Ním – tak sa nám ľahko môže stať, že Boží charakter budeme filtrovať podobne ako prostredie, v ktorom žijeme. Možno to bude filter okolitej spoločnosti, možno to bude filter Hollywoodu, filter Instagramu, filter novinárov a aktuálneho spravodajstva, filter prísneho otca, náboženský filter alebo filter akejkoľvek životnej skúsenosti, alebo filter nejakej sociologickej mentality, ktorá sa nám buď páči, alebo nepáči. Keď intímne poznáme Boha a Jeho Slovo, budeme vedieť tieto narušené filtre rozoznať.

VŠETCI SÚ POVOLANÍ DÁVAŤ

Mike má *dar dávania* a vyniká v ňom. Všetci z nás by sme však mali byť *darcami*.

Aby som vám to pomohol lepšie pochopiť, dovoľte, aby som to porovnal s Ježišovým poverením, aby sme šli do celého sveta a kázali evanjelium (pozri Marek 16,15-16). Tento príkaz je určený pre každého veriaceho. Všetci z nás by sme mali byť vyslancami Božími a mali by sme zdieľať evanjelium s ľuďmi, ktorí sú stratení. Pavol to vo svojom liste formuluje takto: „Konaj dielo zvestovateľa evanjelia“ (2. Timotejovi 4,5), táto výzva sa týka všetkých veriacich.

Existuje však aj špeciálny úrad a doplnkové obdarovanie, ktoré nazývame *evanjelista*. Pavol píše: „A On ustanovil ... iných za *zvestovateľov evanjelia*“ (Efežanom 4,11). Nie všetci, ale niektorí sú povolani k tomu, aby zastávali tento úrad. Tento dar vyniká v schopnosti získavať obrovskú úrodu spasených duší. V knihe Skutkov apoštolov je titul evanjelistu pripísaný Filipovi – a nie všetkým veriacim (pozri Skutky 21,8). Billy Graham, T. L. Osborn a Reinhard Bonnke boli všetci obdarovanými evanjelistami. S pomocou svojich tímov získal každý z nich desiatky miliónov duší. Z násobili Boží dar, ktorý im bol zverený – veľmi podobne ako Mike a ostatní ľudia, o ktorých som hovoril predtým.

A presne tak ako oni, aj my všetci sme povolani *dávať*, no sú aj ľudia, ktorí majú *charizmu dávania*. Vynikajú vo finančnom dávaní – presne tak ako evanjelisti vynikajú v získavaní duší. Posolstvo tejto knihy sa sústreďí na znásobovanie darov, ktoré nám Boh zveril. Finančné dávanie je však bezpochyby takým kľúčovým aspektom znásobovania, že zvyšok tejto kapitoly by som sa chcel úplne zamerať na to, k čomu sme všetci povolani – k znásobovaniu v oblasti finančného dávania.

Počas štyridsiatich rokov mojej služby som bol svedkom dvoch extrémov v oblasti financií a dávania. Tieto extrémny ovplyvňujú príliš veľa ľudí v cirkvi a úprimne verím, že sa to môže zmeniť. Do prvej skupiny patria tí, ktorí dávajú iba preto, aby dostali; zo sebeckých dôvodov chcú viac pre seba. Ak by sme mali byť objektívni a nazvali to tým pravým menom, tak slovo, ktoré túto motiváciu popisuje, je slovo *chamtivosť*.

Je smutné, že táto nesprávna mentalita vytvorila priestor pre zrod druhého extrému (presunula kyvadlo do druhého extrému). Väčšinou sa tento postoj objavuje u ľudí, ktorí neštudujú Božie Slovo v celej jeho šírke – na rozdiel od toho, ako to spravil Mike. Opovrhujú akýmkoľvek učením, ktoré posilňuje vieru ľudí v oblasti finančného dávania. Tento postoj môže zísť až do takého

extrému, že sa rozhorčuje nad čímkoľvek, čo má do činenia so zbierkami. Zástancovia takýchto názorov v podstate stoja v ceste vlastnej efektívnosti – ako aj efektívnosti tých, ktorí ich počúvajú. A v dôsledku takýchto názorov je potláčané aj celkové dielo evanjelia.

Krátko nato, čo sme s Lisou prišli k Ježišovi, sme sa stali členmi jedného zboru, ktorý pomerne veľa vyučoval o dávaní. Bolo to v osemdesiatych rokoch minulého storočia a v tej dobe bolo veľa ľudí zameraných skôr na seba než na misiu. A hoci učenie nášho zboru bolo vo väčšine prípadov správne, tak kvôli chýbajúcemu charakteru veľa ľudí prispievalo do zbierok hlavne preto, lebo chceli mať väčšie domy, lepšie a luxusnejšie autá, drahé dovolenky a rôzne iné narcistické „chtíče“. Sústredili sa na veľmi podobné veci, po akých sa zháňajú neveriaci ľudia – robili to však v rámci nejakej duchovnej formulky. Lisa a ja sme od začiatku vedeli, že niečo tam nie je v poriadku, no nevedeli sme presne vyjadriť, čo to je.

Keď sme z toho prostredia odišli, potrebovali sme obaja prejsť skutočným procesom očisťovania a dozrievania, aby sme dávanie znova dokázali vidieť v pozitívnom svetle. Vedúci toho zboru nakoniec podľahol pokušeniu a všetko stratil. Keď sme videli, ako to dopadlo, mali sme pokušenie dostať sa na opačnú stranu kyvadla. Rozhodli sme sa však, že Božiemu Slovu budeme veriť viac ako našim skúsenostiam.

Asi dva roky po tom, čo nás náš zbor vyslal do vlastnej služby, sa mi stala jedna prekvapivá vec. Bol som práve na bohoslužbách a pripravoval som sa na kázanie, keď sa ma Duch Svätý spýtal: „Synu, vieš čo je to *náboženský duch*?“

Ja som čítal, hovoril, počul iných hovoriť, a dokonca som aj sám písal o náboženskom zmýšľaní, no keď som dostal tú otázku, okamžite som si uvedomil, že je tu niečo, nad čím som neuvažoval.

Odpovedal som: „Pravdepodobne to neviem. Inak by si sa ma to nepýtal. Čo to je?“

Počul som Ducha Svätého odpovedať: „Náboženský duch je duch, ktorý používa moje Slovo na vykonávanie svojej vlastnej vôle. Takí ľudia nepostupujú podľa mojich pokynov a túžby môjho srdca nie sú pre nich prvoradá. Moje Slovo aplikujú preto, aby sami z toho benefitovali.“

Tieto slová urýchlili zmeny v mojom srdci, ktoré boli potrebné na vymanenie sa z toxického prostredia, v ktorom som sa pohyboval predtým. Toto posolstvo od Ducha Svätého bolo pre mňa zjavením, že môžeme dávať a dokonca si aj užívať prospech z toho plynúci, no všetko sa to môže diať z nesprávnych motívov. Božie zákony sú pre nás prospešné aj vtedy, keď naše motívy nie sú správne.

Keďže apoštol Pavol vo vzťahu k dávaniu použil obraz farmára, dovoľte mi spraviť to isté. Farmár môže semeno zasadiť s jedným cieľom: aby zhromaždil čo najviac úrody. Pre potravu, ktorú nedokáže spotrebovať, si vybuduje väčšie skladové priestory a hovorí si: „Máš veľa majetku na mnoho rokov. Odpočívaj, jedz, pi a vesel sa!“ (Lukáš 12,19).

Boh mu na to odpovedá: „Blázon!“ (20. verš). Princíp sejby a žatvy fungoval aj pre toho farmára, hoci Ježiš zároveň poukazuje na to, že bol chamtivý.

Na druhej strane iný farmár možno túži pomáhať a dodávať ľuďom potravu. Bude mať rovnakú úrodu ako ten prvý farmár, no jeho reakcia bude iná. Povie si: „Wow, nielenže ja sa budem môcť dosýta najesť, ale budem môcť pomôcť aj okolitej komunite, aby bola silnejšia a zdravšia! Môžem byť štedrý!“

Zákon sejby a žatvy funguje rovnako u oboch tých mužov. Bolo by smiešne, keby všetci prestali sadiť a žať len kvôli tomu, že

ten prvý muž pristupoval k farmárčeniu s motívom chamtivosti. A napriek tomu mnohí robia presne to isté v oblasti dávania do kráľovstva.

Ponorme sa hlbšie do Pavlových slov. Začína slovami:

Preto som pokladal za potrebné poprosiť bratov, aby najskôr išli k vám a pripravili váš vopred ohlásený *dar*, aby takto pripravený bol prejavom vašej štedrosti, nie chamtivosti. (2. Korinťanom 9,5)

Niet pochyb, že Pavol tu hovorí o finančnom dare alebo o nejakej zbierke. A na znázornenie toho, čo Boh robí pre ľudí, ktorí dávajú, používa Pavol princíp farmárčenia:

Je to tak: Kto skúpo seje, skúpo bude aj žať, kto však seje štedro, štedro bude aj žať. (2. Korinťanom 9,6)

Ak našim jediným motívom pri dávaní je pomáhať ľuďom, tak prečo Pavol hovorí o žatve, ktorú nám dávanie prinesie? Je to zlé, ak máme sekundárnu túžbu po znásobovaní – obzvlášť vtedy, ak to znásobovanie pomáha rozduchať a zväčšiť našu primárnu túžbu prispievať k budovaniu kráľovstva? Je možné, že Pavol vzdeláva nových veriacich v korintskom zbore o tom, ako majú znásobovať svoju efektívnosť – podobne ako to Ježiš spravil vo svojom podobenstve o talentoch? Vyzýva ich Pavol, aby boli pohnutí súcitom, no zároveň, aby investovali s tým zámerom, aby boli väčším požehnaním? Naozaj si myslím, že to bol Pavlov motív, pretože si všimnite, čo hovorí ďalej:

Každý tak, ako si umienil v srdci: Nie s nevôľou alebo z donútenia, lebo ochotného darcu miluje Boh. Veď Boh má moc rozhodnúť vo vás všetku milosť, aby ste mali vždy a vo všetkom všetkého dostatok na každý dobrý skutok. (2. Korinťanom 9,7-8)

Všimnite si, že sa stanú dve veci. Budú uspokojené ich osobné potreby, no Pavol veľmi jasne hovorí, že zostane im dostatok aj na každý dobrý skutok – teda *dostatok na to, aby sa mali s čím podeliť aj s inými*. Keď investujeme alebo zasadíme semeno, znásobuje sa tým naša schopnosť byť štedrými voči iným. Tento motív je zdôrazňovaný aj ďalej:

A ten, ktorý dáva rozsievачovi osivo a chlieb na jedenie, dá a rozmnoží aj vaše osivo a dá vzrast plodom vašej spravodlivosti [porastú vaše zdroje a vyprodukurujú vo vás úrodu štedrosti]. Z každej stránky budete obohatení vo všetkej dobrosrdečnosti [aby ste mohli vždy byť štedrý] a tá v nás vzbudzuje vďačnosť voči Bohu. (2. Korinťanom 9,10-11)

Pavol veľmi konkrétne hovorí, že prostredníctvom dávania Boh *navýši vaše zdroje*. A vďaka tomu budete schopní *vždy byť štedrý*. Táto pravda sa netýka iba ľudí, ktorým bol zverený dar finančného dávania, ale týka sa všetkých veriacich. Je to duchovný zákon, ktorý Boh ustanovil odnepamäti.

Keď sme s Lisou začínali v duchovnej službe, náš ročný príjem predstavoval 18 000 dolárov. Ledva sme dokázali poplatiť naše účty. Pamätám si na naše prvé Vianoce z toho obdobia. Museli sme vziať zopár dolárov, ktoré sme boli schopní ušetriť a použili sme ich na vytvorenie malých balíčkov, v ktorých boli ručne vyrobené darčeky. Nemali sme dosť peňazí na to, aby sme kúpili niečo iné.

O dva roky neskôr robil náš pastor mimoriadnu zbierku. S Lisou sme sa chceli nejako na tej aktivite podieľať. Boh nám povedal: „Dajte 1 000 dolárov.“ Dva roky pred touto udalosťou sme sa rozhodli, že si začneme odkladať nejaké peniaze, lebo sme si chceli nasporiť zálohu na kúpu malého domčeka. Podarilo sa nám usporiť 1 800 dolárov; bolo to všetko, čo sme vlastnili; nemali sme žiadne iné peniaze, ktoré by sme sporili na dôchodok, ktoré

by sme mali ako investičný kapitál, ani žiadne iné úspory, na ktoré by sme mohli siahnuť. Ak by sme dali tú sumu, ostalo by nám už len 800 dolárov. Zdalo sa, že táto zbierka by mohla výrazne zdecimovať tie dva roky sporenia. A bolo jasné, že znova by nám trvalo viacero rokov, kým by sme nasporili dostatok peňazí na zálohu na dom. Napriek tomu sme ten obnos dali do zbierky, pretože sme sa chceli podieľať na aktivite, ktorej cieľom bolo osloviť ďalších ľudí evanjeliom. A tiež sme túžili byť štedrejší. Z Písma sme vedeli, že jediný spôsob, ktorým môžeme navýšiť našu kapacitu dávania, predstavuje znásobovanie toho mála, čo máme.

S postupom rokov sme boli schopní dávať viac takých balíčkov a prispievať do zbierky viac než 1 000 dolárov. Len v tomto roku sme boli schopní dať na misiu päťdesiatkrát viac ako v rámci tej prvej zbierky. Všetkými spôsobmi sa snažíme ovplyvniť čo najviac ľudí. Boh znásobil našu schopnosť dávať a zmocnil nás k štedrosti. Jeden z anglických prekladov Biblie vyjadruje túto pravdu skutočne krásne:

Štedrý Boh, ktorý dáva farmárom hojnosť osiva – ktoré sa neskôr stane potravou na vašich stoloch – je ešte extravagantnejší voči vám. Najprv uspokojí všetky vaše potreby, no tým to nekončí. Potom *znásobí* osivo, ktoré zasadíte, aby *narástla úroda vašej štedrosti*. A potom budete hojne obohatení v každom ohľade, keď budete štedro dávať pri každej príležitosti.

(2. Korinťanom 9,10-11; preklad Passion Translation)

Všimnite si, že Boh je voči nám extravagantný. On *znásobuje* investície, ktoré smerujú do Jeho kráľovstva a robí to so zámerom, aby *rástla naša štedrosť*. Prispievame na svoje nebeské účty, ktoré moľ a hrdza neničí, a do ktorých sa nedokážu vlámať zlodeji ani ich nemôžu ukradnúť, a z týchto účtov môžeme niečo čerpať už počas nášho pozemského života. Áno, čaká nás odmena na večnosti, no existuje aj účet, ktorý sa tvorí so zámerom, aby sme

už v tomto veku boli štedrý. Pavol to veľmi jasne vyjadril, keď napísal veriacim vo Filipách:

Nie že by som túžil [alebo dychtil] po dare [od vás], ale túžim [a dychtím] po ovocí, ktoré sa rozmnožuje vo váš prospech [teda po úrode požehnania, ktorá sa zhromažďuje na vašom účte].

(Filipanom 4,17; slová v zátvorkách pridané autorom)

Presne tak ako niektorí ľudia majú bankové účty, investičné účty alebo skladové účty, všetci veriaci majú nebeský účet. Ten účet nás zmocňuje k znásobovaniu našej efektívnosti pri budovaní Božieho kráľovstva na tejto zemi. Čo by sa stalo, keby všetci veriaci spoznali, pochopili a uverili tomuto duchovnému zákonu? Podstatne rýchlejšie by sme dokázali osloviť evanjeliom tento svet! Je z toho už jasné, prečo sa nepriateľ kráľovstva akýmkoľvek spôsobom pokúša veriacim zabrániť, aby sadili finančné semenka?

S Lisou sme blízkymi priateľmi manželov, ktorí sa volajú Phil a Dana, ktorí sú neskutočnými darcami. Do kráľovstva dávajú približne 50 percent svojho príjmu. Len nedávno darovali jednej misijnej organizácii 100 000 dolárov ako dar na evanjelizáciu. O dva dni neskôr darovali inej misijnej organizácii ďalších 100 000 dolárov na iný typ misijnej práce. Viem o tom preto, lebo Messenger International bol tou druhou organizáciou.

Phil si pred mnohými rokmi založil firmu a darilo sa mu iba priemerne – zďaleka nie výnimočne dobre. Avšak pred dvadsiatimi piatimi rokmi sa Phil a Dana pred Bohom rozhodli, že počas nasledujúcich troch rokov venujú na duchovné dielo 250 000 dolárov. V tom čase sa im to zdalo absolútne nemožné, no chceli Bohu vytvoriť priestor na to, aby zasiahol.

Philova firma začala prevítať, no Phil ani netušil, ako naozaj dobre sa jej darí. O tri mesiace neskôr si uvedomil, že má na účte extra 250 000 dolárov. A tak sa s Danou rozhodli, že svoj záväzok splnia okamžite a že jeho splnenie nerozdelia rovnomerne na najbližšie tri roky. Povedal mi: „John, v tom bode sme sa dostali na úplne absurdné úrovne dávania.“

Podobne ako Mike, ani oni sa nenechali odradiť. Pokračovali ďalej v dávaní aj vtedy, keď mali dobrý dôvod na to, aby sa stiahli; v dôsledku toho sa ich nebeský účet navyšoval do miery, o ktorej by predtým ani nesnívali, že by bola možná. A nie je takéto niečo k dispozícii aj pre vás a pre mňa? Pavol nám dôrazne prízvukuje:

Tomu však, ktorý pôsobením svojej moci v nás a nad to všetko môže urobiť omnoho viac, ako my prosíme alebo rozumieme... (Efežanom 3,20)

A takto to znie v anglickom preklade TPT:

Nikdy nepochybujte o Božej moci, ktorá vo vás koná a toto všetko uskutočňuje. On dokáže spraviť nekonečne viac, než si vy dokážete zapriať; viac ako váš najneuveriteľnejší sen a viac ako vaše najdivokejšie predstavy! On to všetko dokáže prekonať, lebo Jeho zázračná moc vás neustále zmocňuje.

PRIELOM

Počas všetkých tých rokov duchovnej služby som dospel k presvedčeniu, že budeme skúšaní tak v oblasti našej *charizmy*, ako aj v oblasti nášho *finančného dávania*. Možno zažijete obdobie, počas ktorého sa žiadny vydavateľ nebude mať chuť s vami rozprávať o vašej knihe; a to obdobie dokonca možno potrvá niekoľko rokov. Začnete zvažovať, že s tým skončíte, pretože vás to stálo veľa ťažkej práce, kniha sa vôbec nehýbe dopredu a vy nevidíte žiadnu možnosť, ako by ste to mohli zmeniť. V poslušnosti však pokračujete. A zrazu nastane *prielom*.

Alebo dávate a dávate, no nevidíte žiadnu rýchlu úrodu a zdá sa vám, že vaša finančná situácia je príliš napätá na to, aby ste dávali ešte viac. Ale potom k vám Boh prehovorí, ako sa to stalo aj Mikeovi, a vy Ho poslúchnete, hoci sa to zdá byť nemožné. Ste svedkami *prielomu* a vstúpíte do novej úrovne dávania.

Čo je *prielom*? Dictionary.com ho definuje ako „čin alebo udalosť, počas ktorej je odstránená alebo prekonaná nejaká prekážka, alebo obmedzenie“.¹ Predstavte si: Voda je obmedzená nejakou stenou. Aj napriek tomu, že voda rastie, tá stena je pre ňu stále ešte prekážkou. Ale zrazu sa na tej stene objavia trhliny; a o chvíľu voda stenu prelomí. Prekážka je v tom bode odstránená a voda voľne preteká miestom, kde jej v tom predtým bránila prekážka. To je prielom.

Kráľ Dávid vyhlasuje: „Prostredníctvom mňa prelomil Boh šíky mojich nepriateľov, ako keď voda prelomí hrádzu“ (1. Kroník 14,11). Obraz narastajúcej vody je obrazom našej nekončiacej poslušnosti voči pravde. A tá voľne tečúca voda po prielome symbolizuje plodnosť alebo hojnosť.

Čo sa týka našich priateľov, Phila a Dany, keď prvýkrát darovali 100 000 dolárov na duchovnú službu, Phil mi povedal, že ich firma mala rekordný týždeň, a presne v tom istom týždni získala späť celých 100 000 dolárov – a dokonca ešte viac. Tak vyzerá prielom. No tiež to tak u ich nebolo od začiatku; najprv dávali a dávali, a nevideli okamžité úrodu. No po rokoch a rokoch neustáleho sadenia zažili prielom a úroda začala prichádzať späť takmer tak rýchlo ako samotné sadenie.

Je to naplnenie slov proroka Amosa: „Hľa, prichádzajú dni,“ znie výrok Hospodina, „keď oráč dohoní žena a lisovač hrozna rozsievач [keď obilie a hrozno budú rásť rýchlejšie, než sa budú dať obrať/zožať]“ (Amos 9,13). Alebo iný preklad hovorí:

¹ “Breakthrough.” Dictionary.com. Accessed May 5, 2020.
<https://www.dictionary.com/browse/breakthrough>.

Hľa, idú dni, hovorí Hospodín, že oráč bude stíhať ženca a ten, kto šliape hrozná, rozsievača semena, vrchy budú kvapkať sladkým vínom, a všetky brehy sa budú rozplývať hojnosťou.

Ženci budú mať takú hojnú úrodu, že rozsievači ich predbehnú.

Tí, ktorí šliapu hrozná, budú ešte stále drviť úrodu z predošlej sezóny a oráči v tom istom čase už začnú svoju prácu do ďalšieho roka! No pozoruhodný je ten obraz výsledkov. Oráči, ženci a tí, ktorí šliapu hrozná, majú všetci spoločnú túžbu – chcú vyrobiť víno. Počúvajte, ako je popísaný výsledok ich práce: „Vino bude tiecť neustále; nezastaví sa, nebudú žiadne neplodné roky“ (autorova parafráza).

V rámci našej *charizmy* a *finančného dávania* môžeme dospieť do bodu, keď budeme prežívať presne takéto veci. Stalo sa to Mikeovi a rovnako aj Philovi a Dane. V rámci Messenger International máme množstvo svedectiev o zmenených životoch – vďaka materiálom, ktoré sme v priebehu uplynulých rokov rozsievali. Strapce hrozna rástli rýchlejšie, než sme ich dokázali zbierať!

Mnohí skončia tesne pred prielomom. Sú ubití nepriazňou osudu alebo nedostatkom vytúžených výsledkov. S Lisou sme sa mohli začať jednoducho spoliehať na rozum a logiku a ignorovať hlas Božieho Ducha. Potrebovali sme aspoň 5 000 dolárov na prvú splátku na náš vytúžený dom. Väčšina bytov v našom meste sa nachádzala v komunitách, v ktorých bývali iba dospelí ľudia a s deťmi sa tam nedalo bývať. Mohli sme argumentovať: „Najprv si zadovážme dom a potom môžeme našetriť a darovať 1 000 dolárov na misiu.“ Zmeškali by sme ale najdôležitejšiu príležitosť na investovanie do kráľovstva a na rast našich zdrojov.

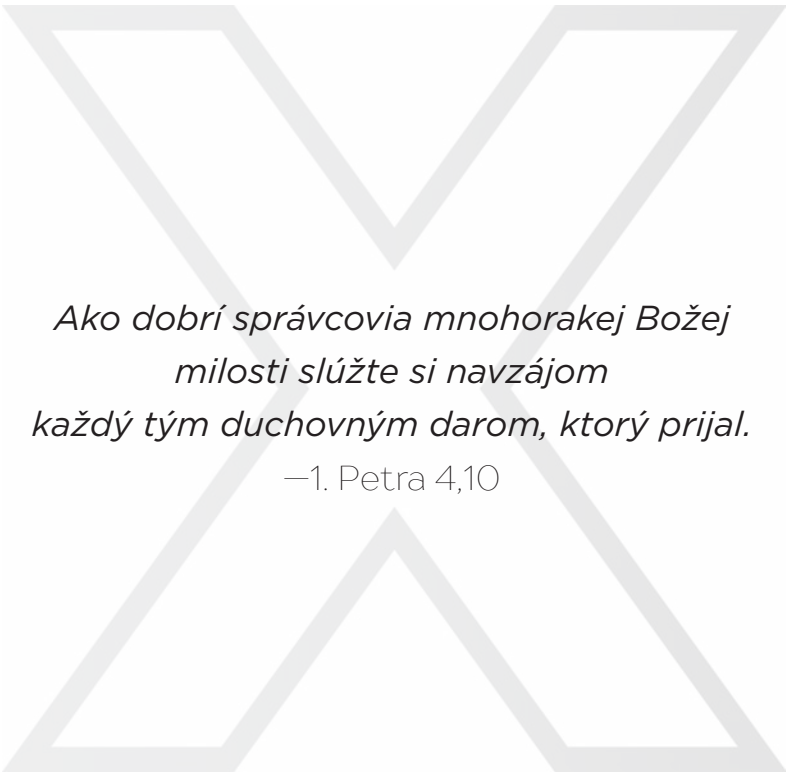
Úžasným aspektom tohto príbehu je skutočnosť, že o šesť mesiacov neskôr sme zázračným spôsobom mali 5 000 dolárov. Lisa dostala nejakú sumu peňazí z účtu, o ktorom sme ani nevedeli, že existuje – založil ho jej otec. A okrem toho nám dvaja jednotlivci, ktorí vôbec nevedeli o našej potrebe, darovali 2 000 dolárov. Ani nie o rok neskôr sme už bývali v našom novom dome. Bolo to zázračné a omnoho lepšie pre našu vieru a vytrvalosť, keď sme videli, ako sa On o nás stará aj vtedy, keď sa nám to zdalo byť „nemožné“. Neverím, že by sa to bývalo stalo, ak by sme sa držali tých 1 000 dolárov, ktoré nám Duch Svätý nariadil, aby sme ich darovali.

V tomto bode tejto témy je múdre priniesť jedno varovanie: Nesmieme sa správať trúfalo. Čo tým myslím? Musíme vyhľadávať radu nášho partnera, Ducha Svätého. On nám hovorí: „Ja som Hospodin, tvoj Boh. Učím ťa, čo ti osoží, vediem ťa po ceste, ktorou máš ísť“ (Izaiáš 48,17). Najpodstatnejšie je, aby sme si dokázali udržať citlivé svedomie (to je miesto, kde nás Duch Svätý poučuje) a aby sme boli poslušní voči tomu, čo nám ukáže – On je totiž tým, ktorý nás vedie k zisku v rámci našich investícií do kráľovstva. My by sme neboli dali tých 1 000 dolárov, keby nám On nebol býval pošepkal do srdca svoje pranie.

Niektorí ľudia nepočúvajú hlas Jeho rady. Iní zase nepočujú Jeho radu, pretože Mu už príliš veľakrát povedali „nie“. Ich svedomie už nie je citlivé a dostatočne jemné. Ak aj vy patríte do tejto kategórie, jednoducho čiňte pokánia a poproste Ho o odpustenie za potláčanie Jeho hlasu. Okamžite sa vám vráti vaša citlivosť; On vám rád hneď odpustí! Potom ale počúvajte Jeho pokyny a nedovoľte hlasu vášho rozumu, aby vám ich vyhovoral.

PREMÝŠLAJTE

1. Boh vám vložil do srdca lásku k ľuďom; to vo vás vytvára vnútornú túžbu nesebecky *dávať* a *slúžiť*. Akým spôsobom v súčasnosti slúžite iným a dávate? Buďte kreatívni – ako by ste mohli porásť v oblasti dávania a služby iným?
2. Múdry darca vníma zbierku nielen ako dar lásky a služby, ale aj ako *investíciu*. Akú návratnosť investícií môžete očakávať zo svojho dávania a služby? Ako sa mení váš postoj voči službe a dávaniu, keď ich vnímate ako investície?
3. Budete skúšaní tak v oblasti vašej *charizmy*, ako aj v oblasti vášho *finančného dávania*. Počas týchto skúšok budete prežívať chvíle, keď sa vám bude zdať, že vaša úroda mešká a vaša práca je neproduktívna. Keď máte pokušenie vzdať sa, aká by mala byť vaša reakcia? Ako si môžete udržať svoju motiváciu?

*Ako dobrí správcovia mnohorakej Božej
milosti slúžte si navzájom
každý tým duchovným darom, ktorý prijal.*

—1. Petra 4,10

10

Katalyzátor

V tejto ústrednej kapitole si spolu rozoberieme *katalyzátor efektívneho prírastku*. Keď používam slovo *efektívny*, myslím tým znásobenie, ktoré pretrvá naveky.

Katalyzátor je kľúčová prísada, ktorá urýchľuje alebo zrýchľuje nejakú udalosť alebo zmenu (toto je autorova definícia zostavená z viacerých slovníkových definícií). Všetci sme dostali dary, no spúšťač ich nekončiaceho potenciálu sa skrýva v slovách apoštola Petra: „*Slúžte si navzájom ako dobrí správcovia*“ alebo „*Používajte ich dobre na službu*.“ Služba je *katalyzátor*, no skutočná služba je vždy motivovaná láskou. Apoštol Pavol píše:

Pripomíname pred Bohom a naším Otcom dielo vašej viery [ako praktizujete svoju vieru], úsilie lásky [ako vás láska motivuje k službe iným] a vytrvalosť nádeje v nášho Pána Ježiša Krista. (1. Tesaloničanom 1,3)

Skutočná služba vychádza zo srdca, ktoré horí láskou. Je to vnútorné nastavenie, ktoré sa nemení pod vplyvom nepriazne osudu, ťažkostí ani žiadnych iných nepriaznivých okolností. Niekedy sa prejavuje slovami, no väčšinou sa prejavuje skutkami.

MORČACIA PANI

Službu vám teraz vykreslím na jednom príbehu. Ten manželský pár, o ktorom budem hovoriť, patrí medzi našich veľmi blízkych priateľov, no požiadali nás, aby sme neprežrádzali ich mená,

aby si pri svojej službe mohli zachovať svoju anonymitu. A tak, v súlade s ich prianím, budem používať fiktívne mená.

Ria a Dávid žijú v predmestskej časti jedného z najväčších miest v Spojených štátoch amerických. Svoje vzájomné stretnutie považujú za takpovediac osudové, keďže ich byty tesne susedili jeden s druhým.

Čoskoro po svadbe začalo Riu udivovať, prečo väčšina cirkevných zborov, prístreškov pre bezdomovcov a iných charitatívnych organizácií zabezpečuje núdznym jedlám a dary počas Vianoc, no iba málokto robí niečo pre núdzných počas sviatku Vďakvyzdania (v USA jeden z najväčších sviatkov v roku, pozn. prekl.). Je presvedčená, že Vďakvyzdanie je dôležitý sviatok, pretože sa sústreďí na rodiny, ktoré sa stretávajú pri spoločnej večeri. Veľa osamelých matiek, postihnutých a bezdomovcov má problém s tým, aby si počas tohto sviatku sami zabezpečili príslušné pohostenie alebo aby sa ho zúčastnili niekde inde. Je presvedčená, že výdajne polievok majú svoje oprávnenie a robia potrebnú prácu, no nedokážu zabezpečiť dostatok intimity a podomácky uvareného jedla pre celé rodiny.

Ria hovorí: „Všetci z nás môžeme mať nejaký vplyv osamote, no pospolu môže náš vplyv byť omnoho väčší.“ Ria veľmi dobre pozná Písmo a vie, že úsilie dvoch ľudí, ktorí spolupracujú v jednote, sa rovná desaťnásobku toho, čo by každý z nich dokázal spraviť osamote (pozri Deuteronomium 32,30). Tiež si veľmi dobre uvedomuje, že výsledky sú o to silnejšie, čím viac veriacich sa zjednotí v úsilí o ich dosiahnutie. Zároveň v jej srdci horí pravda, že skutoční služobníci preferujú byť súčasťou tímu a nezáleží im na tom, či za to budú ocenení ako jednotlivci. Riin postoj je stelesnením týchto dôležitých súčastí znásobovania.

V rámci svojej prvej aktivity počas sviatkov Vďakvyzdania Ria vyzbierala peniaze od rodiny a priateľov, a nakúpila morky. Keďže

aj Ria, aj Dávid žijú s paradigmatom znásobovania, spolu s Dávidom sa rozhodli, že ku každému doláru, ktorý vyzbierajú, pridajú jeden dolár z vlastných zdrojov. V tom roku kúpila jedenásť moriek, anonymne ich dopravila na miesto a odovzdávala ich ľuďom priamo z kufra svojho auta. Druhý rok už počet moriek vzrástol na tridsať jeden.

Tretí rok povedala svojej rodine a priateľom, že by mohli o tej vízii povedať aj svojim priateľom – ak dokážu zabezpečiť, že zostanú v anonymite. Oni to spravili a ich úsilie sa rýchlo znásobilo. V piatom roku už dokázali poslúžiť päťsto rodinám a ku každej morke mohli pridať aj dve konzervy zeleniny a plnky.

V tom bode sa Ria rozhodla, že vytvorí síce formálnu, ale *anonymnú* distribučnú dohodu s Armádou Spásy. Táto charitatívna organizácia je prepojená na úrady sociálnych služieb a dokáže zabezpečiť taký proces registrácie, ktorý identifikuje skutočne núdznych ľudí. Ľudia, ktorí boli vďaka tomuto procesu vybraní, sa nedokázali inak o seba postarať (nemali žiadne stravné lístky, ani sa ich netýkali žiadne sociálne programy vlády atď.). Ria spolu so svojim tímom potom zorganizovala mobilnú výdajňu a distribučný stánok, ktoré umiestnili do objektu Armády Spásy.

Veľa ľudí sa rôznymi spôsobmi snažilo získať jedlo, ktoré tak veľmi potrebovali. Prichádzali s vozíkmi, na bicykloch, tlačili košíky, žiadali susedov, aby ich priviezli a niektorí prichádzali aj pešo, a odnášali si so sebou morku, zeleninu a plnku. Niekedy museli prejsť veľké vzdialenosti, aby si jedlo mohli odniesť späť k svojim maringotkám, do parku, bytu alebo na iné miesta, kde sa práve zdržiavali. Jeden bezdomovec prišiel na to, ako si morku môže uvariť pre seba a pre svojich priateľov bezdomovcov vonku – použil na to vyhodenuú fritézu a nádobu s plynom.

Nakoniec to rozdávanie jedla nadobudlo také rozmery, že bolo potrebné začať jedlo vydávať aj na inom mieste – tak veľa

Ľudí prichádzalo. Susedná YMCA mala prázdne parkovisko, no vzťahy medzi ňou a Armádou Spásy boli napäté. Vďaka tejto potrebe boli obe organizácie nútené čeliť svojim rozdielnostiam. Zmierili sa a odvtedy spolupracujú na Riinom projekte, ako aj na iných komunitných projektoch.

Každý rok si Ria a Dávid stanovovali cieľ, ktorým chceli prekonať počet rozdaných jedál z predošlého roka. Pevne sa rozhodli, že sa postarajú o to, aby žiadny človek z celej tej oblasti nemusel oslavovať Vďakývzdanie bez príslušného slávnostného jedla. Čím viac ale počty núdznych rástli, tým viac bolo rozdávanie jedla komplikovanejšie a ťažšie – obzvlášť preto, lebo ceny rástli a niektorí priatelia ich prestali podporovať alebo sa presťahovali na iné miesto. Ria s Dávidom boli ale medzičasom finančne na tom lepšie a nechceli, aby sa celý ten proces v tom bode zastavil. A tak sa rozhodli, že ku každému vyzbieranému doláru pridajú z vlastných zdrojov dva doláre. (Mimochodom, niet divu, že ich finančná situácia sa počas tých šiestich rokov zlepšila. Boh znásoboval ich dávanie, aby mohli byť ešte efektívnejší.)

Riinými slovami povedané: „Nejako, nejakým spôsobom Boh vždy zabezpečil peniaze z rôznych zdrojov a spôsobil, že tie výsledné čísla neustále rástli a rástli.“ A čo je na tom ešte úžasnejšie – ten pár sa od začiatku rozhodol, že nebude žiadať ani halier od vlády alebo miestnych samospráv, alebo firiem. Všetky peniaze chceli vyzbierať od rodiny, priateľov a od priateľov svojich priateľov.

S rastúcimi číslami prichádzali aj nové výzvy. Začalo byť nemožné všetky morcky rozdistribúovať v priebehu jedného dňa, keďže počet ľudí sa tak navýšil. Ria a Dávid boli nútení pridať ďalší deň na distribúciu jedla. Pri tom však narazili na jednu vážnu prekážku: Kde by mohli uskladniť všetky tie morcky počas noci, aby vydržali do ďalšieho dňa? Ria sa vytrvalo snažila získať odpoveď na túto otázku. Uprostred noci sa im ozval jeden veľký obchod s potravinami, v ktorom nakupovali všetky tie morcky

a oznámil im, že im dá zadarmo k dispozícii nákladné autá s chladiacimi boxmi. Tým pádom mohli peniaze minúť na jedlo a nie na prenájom skladových priestorov.

Stretli sa s množstvom ďalších prekážok a zápasov, ktoré museli prekonať – bolo ich príliš veľa na to, aby sa tu dali všetky vymenovať. Viera tohto manželského páru je silná a ich odhodlanie neoblomné. Uprostred nepriaznivých okolností sa neustále modlili, volali na Boha, prichádzali s Bohom vnuknutými strategickými nápadi a nachádzali priazeň u ľudí, ktorí im dokázali s tým projektom pomôcť.

Tento rok je už ich dvadsiatym šiestym rokom služby a počas toho, ako toto píšem, len v tomto roku zabezpečili slávnostné jedlo pre 10 500 rodín (a ak jedna rodina predstavuje v priemere štyroch ľudí, tak sa tým pádom postarali o 42 000 ľudí). Naozaj sa im podarilo nasýtiť každého núdzneho človeka v celom ich okrese a tiež ľudí z viacerých častí vedľajších dvoch okresov (nezabúdajte na to, že súčasťou ich oblasti je jedno z najväčších miest v Spojených štátoch). Aby to spravili, museli naplniť morkami päť traktorových vlečiek (každá z nich mala dĺžku takmer 15 metrov) a tri traktorové vlečky zeleninou a plnkami. Zmobilizovali viac ako dvesto dobrovoľníkov, pričom mnohí z nich neúnavne pracovali niekoľko dní za sebou. Mnohí z nich na projekte spolupracujú s Riou od začiatku. A úžasné na tom je to, že väčšina dobrovoľníkov doteraz nepozná identitu „Morčacej pani“!

Bolo by nemožné vymenovať všetky zázraky, príbehy a svedectvá životov, ktoré boli zmenené ich znásobovaním. Množstvo ľudí spoznalo Ježiša – vrátane Riinho manžela Dávida a mnohí sa vrátili ku viere. Celé rodiny zažili zmierenie a veľa ľudí bolo inšpirovaných ich službou – vrátane vládnych zamestnancov, zamestnancov potravín, zamestnancov YMCA a Armády spásy, dobrovoľníkov, a v určitom zmysle aj celá ich komunita.

Napriek tomu mi dovoľte, aby som vám rozpovedal niekoľko krátkych príbehov. Jeden z Riiných priateľov je pokladník v miestnom motorkárskom klube. Každý rok žiada členov klubu, aby spravili zbierku pre Morčáciu pani. A členovia klubu potom súťažia v tom, kto z nich dokáže darovať viac. Minulý rok dostala po Vďakyzvdaní SMS správu, že motorkári navýšia svoj príspevok na ďalší rok o 3 000 dolárov.

V jednom roku sa tím Morčacej pani rozhodol, že prebytok svojich zdrojov venuje jednému z miestnych cirkevných zborov. Daný zbor bol tak inšpirovaný Riiným modelom, že založil svoj vlastný program pomoci chudobným počas Vďakyzvdania a počas iných období roka.

Členovia tímu Armády spásy, ktorí boli preložený do iných štátov, veľmi túžia založiť program, ktorý by sa podobal tomu Riinmu. Iní ľudia sa zase presťahovali do mesta, v ktorom žije Ria a Dávid, a veľmi sa chceli dozvedieť o ich službe, pretože počuli iných členov Armády spásy rozprávať Riin príbeh na úplne iných miestach krajiny.

Ria nie je pastor, nepracuje pre cirkev a nie je ani podnikateľka, ani manažérka. Je manželka, mama a oddaná veriaca žena, ktorá verne chodí do cirkvi. Jasne si uvedomuje skutočnosť, že slúži mocnému Bohu, ktorému sa páči jej znásobovanie. Je pre mňa výsadou, že môžem byť priateľom tohto páru.

NAJLEPŠÍ PRÍKLAD VEČNÉHO ZNÁSObOVANIA

Služba motivovaná láskou je katalyzátorom znásobovania. Spomeňte si na niektoré z najúžasnejších príbehov znásobovania v Písme. Samozrejme, že príbeh, ktorý ich všetky predstihuje, je Ježišov príbeh. Hovorí:

Kto sa bude chcieť stať medzi vami veľký, bude váš služobník, a kto chce byť medzi vami prvý, bude sluha všetkých. Lebo ani Syn človeka neprišiel, aby sa dal obsluhovať, ale aby *sám slúžil* a dal svoj život ako výkupné za mnohých. (Marek 10,43-45)

Ježiš tu popisuje cestu ku skutočnej veľkosti – snažiť sa slúžiť a nie nechať sa obsluhovať. Niet divu, že svoj najvyšší prejav služby popisuje týmito slovami: „Veru, veru, hovorím vám: Ak zrno pšeničné, ktoré padlo do zeme, neodumrie, ostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu“ (Ján 12,24). Znova tu počujeme o *sadení* (alebo *investovaní*) a o *zbieraní úrody*. Presne tak ako jedno *investované* pšeničné zrno dokáže vyprodukovať množstvo ďalších zrníčok, Ježišova poslušnosť slúžiť vyprodukovala množstvo Božích synov a dcér. Aký úžasný príklad! On nám vydláždil cestu a nastavil latku – ukázal nám, ako môžeme *efektívne* znásobovať. Ježiš nám hovorí:

Vy ma nazývate Učiteľ a Pán, a dobre hovoríte, lebo to som. Keď som vám teda ja, Pán a Učiteľ, umyl nohy, aj vy si máte navzájom umývať nohy. *Dal som vám príklad, aby ste aj vy robili tak*, ako som urobil ja vám. (Ján 13,13-15)

Ako vedúci a komunikátor poznám dôležitosť *záverečných slov*. Sú to výroky alebo posolstvá, s ktorými chcete nechať odísť svojho čitateľa, poslucháča, študenta, člena tímu, zamestnanca, dieťa alebo kohokoľvek iného. Je to najpodstatnejšia myšlienka, ktorú chcete, aby si vaši poslucháči uchovali a zobrali so sebou.

Čo boli Ježišove posledné slová počas Jeho života na zemi? Je zaujímavé, že to bola kázeň vo forme názornej ukážky, ktorú svojim učeníkom kázal pred svojím ukrižovaním – umývanie ich nôh.

Musím vám úprimne povedať, že ako mladému veriacemu sa mi mimoriadne nepáčilo, keď niekto v rámci malej skupinky navrhol: „Umyme si navzájom nohy.“ Okamžite som začal uvažovať nad nejakým náhlym dôvodom, aby som mohol odtiaľ odísť – jednoducho som neznášal, keď sa iní muži dotýkali mojich nôh!

Teraz, po mnohých rokoch mi prináša úľavu vedomie, že umývanie nôh bola iba tradícia, ktorej sa moji priatelia nechceli vzdať. Podobným príkladom je Mojžiš, ktorý vyzdvihol na stĺpe hada (pozri Numeri 21,8-9) a všetci, ktorí sa na toho hada pozreli, boli uzdravení z uštipnutia hadmi. Bolo to zázračné a mocné. O niekoľko generácií neskôr si však Izraeliti presne z toho hada spravili modlu (pozri 2. Kráľov 18,4). Sústredili sa na objekt namiesto toho, aby pochopili, že pôvodne, pred mnohými rokmi, bola zmyslom toho objektu poslušnosť voči Pánovmu príkazu.

V osemdesiatych rokoch minulého storočia sme v rámci našich skupín biblického štúdia postupovali podobne. Celá tá vec s „umývaním nôh“ sa nám vymkla z rúk. Viac sme sa sústredili na samotnú činnosť ako na to, čo mala reprezentovať. Kedysi dávno, v prvom storočí, cesty neboli vydláždené, zvieratá boli jediným prepravným prostriedkom (okrem chodenia pešo) a neexistovali žiadne Adidas ani Nike tenisky. Ľudia nosili sandále alebo, v mnohých prípadoch, nemali vôbec žiadne topánky, a tak boli ich nohy vystavené množstvu prachu, zvieracím výkalom a inej špiny. Takmer s istotou môžeme povedať, že v takom prostredí dosahovali nohy takú úroveň smradu a zašpinenia, že v našom dnešnom, západnom svete sa s niečím takým vôbec nestretávame.

Keď niekto vošiel do domu bohatého človeka, služobníci alebo otroci mali za úlohu očistiť nohy svojho pána, jeho rodiny a hostí. V typickej domácnosti, ktorá patrila do vyššej spoločenskej vrstvy, mali sluhovia viacero zodpovedností: starali sa o stajne pre zvieratá, pripravovali jedlo, čistili izby a kopy iných. Úloha umývania nôh bola vyhradená pre tých najnižších služobníkov.

V niektorých kruhoch to bolo ešte viac zadefinované; táto nechutná úloha bola výhradne pridelená najnižším ženským slúžkam, pretože ony boli považované za dostatočne „nehodné“ toho, aby robili niečo tak odporné.

Pri poslednej večeri sa dvanásť učeníci nachádzali presne v takom dome – v dome, ktorý bol dostatočne veľký na to, aby v oddelenej miestnosti dokázal pohostiť celý Ježišov tím. Je možné, že to bola tá najzámožnejšia domácnosť v celom meste. Niekoľko hodín predtým boli všetkým dvanástim učeníkom umyté ich nohy tým najnižším služobníkom. Šokujúce však bolo, že v ten istý večer Ježiš nielenže chytil umývadlo a nádobu s vodou, ale zložil si aj vrchný plášť – symbol Jeho pozície Učiteľa a začal im umývať nohy. Oni presne vedeli, čo sa tam deje a čo to reprezentuje. Na druhej strane, keď som ja bol na vysokej škole, bol som zmätený a mal som odpor voči tomuto zvyku, pretože moje nohy boli čisté; tesne pred stretnutím biblickej skupinky som sa totiž osprchoval. Tiež ma vyrušovalo, že *prečo by nejaký muž, ktorého takmer ani nepoznám, mal umývať moje nohy?*

Ak si teraz znova prečítate Ježišove slová, nadobudnú úplne nový, plnší význam. Chcel im zanechať niečo, na čo nikdy nezabudnú; niečo, čo im zostane po zvyšok ich života. *Záverečné slová.*

V skratke povedané, ak máme byť veľkí, musíme dobrovoľne zaujať miesto toho najnižšieho služobníka. Je možné, že preto Ježiš hovorí: „Som tichý a pokorný srdcom“ (Matúš 11,29)?

Trvalo mi nejaký čas, kým som to naozaj dokázal uchopiť. V začiatkoch môjho života ako veriaceho človeka sa mi zdalo, že mnohí z nás vnímajú duchovnú službu presne opačne. Naším nevysloveným presvedčením bolo: *„Človeka považujú iní za dôležitého vtedy, keď začne hovoriť pred veľkými davmi alebo sa stane ich vedúcim“.* Službu v našom zbore konali ľudia na nižších

pozíciách. Ak ste dostatočne usilovne pracovali, nakoniec ste sa stali dôležitým človekom. Ó, aké prekrútené bolo naše vnímanie!

Som naozaj vďačný za trpezlivosť Ducha Svätého v procese môjho dozrievania! On premenil moje myslenie, no to nejaký čas trvalo. Ako som už povedal predtým, prvé štyri roky mojej služby pozostávali prevažne v zabezpečovaní osobných potrieb nášho pastora.

Jedného dňa, keď som znova niečo vybavoval, mi Duch Svätý pošepkal: „Synu, povyšujem ťa. Dostaneš *lepšiu pozíciu služby*. Ak teraz niečo pokaziš, ide iba o zle vyčistenú košeľu. V rámci verejnej služby však nepôjde iba o nejakú vymeniteľnú košeľu; pôjde o životy, o pokazených ľudí, ktorých ja milujem.“ Jeho slová ma úplne fascinovali. Nielenže mi povedal, že súčasťou vyšších pozícií je aj väčšia zodpovednosť v službe, no zároveň mi tým aj zdôraznil dôležitosť toho, aby som vždy bol verný aj v malých veciach. Moja úroveň služby sa nemala zmeniť ani keď mi bude zverené skutočné bohatstvo: ľudia.

Rebeka

Jeden fascinujúci príklad znásobovania nesebeckej služby sa nachádza v Starom zákone v príbehu Rebeky. Pozrime sa v krátkosti na tento príbeh.

Abrahám poslal svojho naj dôveryhodnejšieho služobníka späť do krajiny, z ktorej vyšiel. Jeho úlohou bolo nájsť manželku pre Abrahámovho dediča, Izáka. Služobník okamžite odišiel a na dlhú cestu si zobral desať tiav.

Keď dorazil na miesto, Abrahámov služobník si uvedomil, že je práve tá časť dňa, počas ktorej mladé ženy prichádzajú k dedinskej studni načerpať vodu. Modlil sa: „Nech deva, ktorej poviem: “Nachýľ svoj džbán, aby som sa napil!” a ona povie: “Napi sa a napojím aj tvoje ťavy,” bude tá, ktorú si určil svojmu služobníkovi

Izákovi, a podľa toho poznám, že si preukázal láskavosť môjmu pánovi” (Genezis 24,14).

Ešte sa ani nedomodlil a prišla Rebeka s nádobou na vodu, a tak ju požiadal, aby sa mu dala napiť. To, čo sa odohralo potom, je naozaj dramatické:

„Ona odvetila: „Napi sa, pane!“; rýchlo zložila džbán na ruku a dala sa mu napiť. Keď sa napil, dodala: „Aj tvojim ťavám načerpám vody, aby sa dobre napili.“ Rýchlo z džbána vyliala vodu do napájadla a odbehla k studni znova nabrať, aby napojila všetky jeho ťavy (Genezis 24,18-20).

Služobník ju ticho pozoroval, až pokým všetkým desiatim ťavám nedala dostatok vody. V týchto niekoľkých veršoch môžeme objaviť veľa pozoruhodných črt Rebekinej služby. Vymenujem ich zaradom:

- *Horlivosť.* Nešuchtala sa. Všetko robila rýchlo, dokonca aj keď šla k studni po vodu, tak pobehla. Pomalá alebo pohodlná služba nie je skutočnou službou. Už ste si niekedy všimli nejakých ľudí, ktorí slúžia, no robia to úplne letargicky s postojom: Mám už toho celého dost? Rebeka taká nebola – ani žiadny skutočný služobník taký nie je. Skutoční služobníci majú ochotný a dynamický postoj, ktorý je rozpoznateľný z ich činov.
- *Extra míla.* Služobníci robia veci výnimočne dobre. Rebeka ďaleko prekonala to, o čo bola požiadaná. Keďže väčšina z nás nevlastní ťavy ani nežije na púšti na Strednom Východe, tento faktor môžeme celkom dobre prehliadnuť – práve tento faktor však robí Rebekinu službu o to veľkolepejšou. Po dlhej ceste bežná ťava dokáže vypíť 110 až 150 litrov vody. Abrahámov služobník mal desať tiav! Takže si to spočítajme: Ak každá ťava vypila iba 110 litrov, to znamená, že Rebeka musela preniesť 1 135 litrov

vody zo studne! Ak typická nádoba na vodu mala obsah nejakých 18 litrov, musela k studni a späť zájsť viac ako 60-krát.

Tam to však nekončí! V tej dobe existovali dva typy studní. Jedna bola zostrojená tak, že nádoba s vodou sa hore priviazala na povraz a potom bola spúšťaná zvrchu do diery s vodou. Druhý typ studne bol taký, že človek musel zostúpiť dvadsať alebo tridsať schodov dole na úroveň vody. Vieme, aký typ studne používala Rebeka? Naozaj to vieme – bol to ten druhý typ, pretože neskôr, keď služobník komentoval Rebekino správanie pred jej rodinou, povedal: „Zostúpila k prameňu, aby nabrala vody“ (45. verš). Nielenže viac ako šesťdesiatkrát preniesla na svojich ramenách 18 litrovú nádobu s vodou – ona si pritom navyše musela dávať pozor na schody, po ktorých musela prejsť pri každej otočke. A nezabudnite na to – ona sa sama ponúkla, že to spraví; bez toho, že by ju niekto o to požiadal! A to nás privádza k ďalšiemu bodu.

- *Pohotovosť.* Skutočný služobník nečaká, aby ho niekto požiadal o službu, ak je potreba zrejماً; okamžite sa pohne, aby tú potrebu naplnil. Po všetky tie roky v službe mi je úplne jasné, že keď ľudia neustále čakajú na to, aby im niekto dal nejaký pokyn, znásobujú. Tí, ktorí sú vždy prví a pustia sa do práce, sú tí, ktorí znásobujú.
- *Oddanosť.* Napriek tomu, že tá úloha bola ťažká, Rebeka usilovne slúžila. V priebehu rokov som vypozeroval jeden vzor správania: čím ťažšia je úloha, tým rýchlejšie sa vytráti dobrý postoj k práci – to je ľudská prirodzenosť. My však máme prirodzenosť Ježiša Krista. On sa nikdy nevzdal – aj keď čelil nepredstaviteľnému odporu a ťažkostiam. Žite s Ježišovou prirodzenosťou a nechajte sa inšpirovať Rebekou!
- *Dokončenie.* Rebeka sa nezastavila, kým jej práca nebola ukončená. Nepatrila medzi dezertérov. Práca urobená

na deväťdesiatdeväť percent nie je dokončená práca. Spomeňte si na to, ako to kráľ Saul spravil v boji s Amalékom: Napriek tomu, že zabil desaťtisíce ľudí, nechal jedného pri živote a Boh ho neodmenil za jeho prácu (pozri 1. Samuelova 15). Rebeka všetko spravila bez toho, aby vedela, že za svoju prácu dostane nejakú odmenu. To je skutočné znamenie postoja služobníka: Služobník nepracuje preto, aby dostal odmenu, ale samotnú službu vníma ako svoju odmenu. Služobníci milujú radosť, pocit naplnenia a uspokojenia, ktoré služba prináša. A ak príde nejaká odmena, je to len pridané požehnanie – nie motivácia. Rebekina odmena bola veľkolepá. Neuvedomovala si, že všetkých tých desať tiav bolo obložených pokladmi a darmi pre ňu a že vďaka jej službe sa vydá za zbožného muža. Žiadna z týchto odmien ale nebola tou najpodstatnejšou: Trvalou odmenou bolo, že vstúpila do Božieho sľubu voči Abrahámovi. Stala sa matkou mnohých národov. Všetky národy mali byť skrze ňu požehnané. Rebekino znásobovanie bolo obrovské.

INÉ PRÍKLADY

V Písme je mnoho iných príkladov večného znásobovania, ktoré pramení zo srdca ochotného slúžiť. Tu je niekoľko ďalších, ktoré môžete detailnejšie preskúmať počas vášho osobného štúdia.

Rút

Podobne ako v Rebekinom príbehu, aj Moábčanku Rút trikrát povzbudzovala jej svokra, Noémi, aby sa vrátila do svojej domoviny. Rút však odmietla so slovami:

„Nenúť ma, aby som ťa opustila a odvrátila sa od teba. Kamkoľvek pôjdeš ty, ta pôjdem i ja, a kde budeš bývať ty, budem bývať i ja. Tvoj ľud bude mojím ľudom a tvoj Boh bude mojím Bohom. (Rút 1,16)

Rút, veľmi podobne ako Rebeka, bola ochotná ísť extra míľu, usilovne pracovať, zostať oddaná svojej svokre, aj keď to nie vždy bolo ľahké. Rút mala pred sebou pravdepodobne ťažšiu cestu, ako mala Rebeka. Keďže bola Moábčanka, je veľmi pravdepodobné, že ju občania izraelského mesta prenasledovali kvôli jej rase a kvôli jej pôvodu. Napriek tomu v tých ťažkostiach obstála a verne slúžila svojej svokre.

A aký bol toho výsledok? Stala sa predkom mnohých významných mužov, vrátane kráľa Dávida, kráľa Šalamúna a všetkých judských kráľov. A najdôležitejšie bolo, že sa stala súčasťou Ježišovej línie. Aj ona vstúpila do zmluvy večného znásobovania, ktorá bola sľúbená Abrahámovi.

Elizeus

Elizeus sa pevne rozhodol, že zostane s Eliášom a bude mu slúžiť, aj keď ho Eliáš trikrát povzbudzoval, aby odišiel. Dokonca aj keď ostatní proroci Elizea zosmiešňovali a vysmievali sa mu, že službou Eliášovi iba stráca svoj čas, Elizeus pri ňom zotrval. Analýza tých druhých prorokov znela celkom logicky – oni sa stali prorokmi na plný úväzok a získali si tým určitý status a skúsenosti. Čo zostane Elizeovi, keď tu Eliáš už nebude? Premrhá svoje roky službou Eliášovi a premešká tým príležitosti na vybudovanie vlastnej prorockej služby? To bola logika tých druhých prorokov, no Elizeus ich nepočúval. Namiesto toho ich zakaždým pomerne prísne pokarhal, aby „boli ticho“! (pozri 2. Kráľov 2). Nenechal sa odradiť od služby a dokončil svoje zadanie.

Elizeovo vystupovanie sa podobalo na správanie Rebeky a Rúť. Aké dôsledky to malo? Nakoniec vykonal dvakrát toľko zázrakov ako Eliáš a dokázal urobiť niečo, čo Eliáš nedokázal – ukončil Jezábelinu dynastiu. Znásoboval.

Gechazi

Gechazi mal príležitosť znásobiť Elizeovo dielo, no nemal srdce služobníka. Hľadal svoj vlastný prospech a bol chamtivý, a preto efektívne neznásobil to, čo mu bolo zverené (pozri 2. Kráľov 5).

X

V Novom zákone vidíme mužov, ktorí obsluhovali stoly, pri ktorých jedávali vdovy. Svoju zodpovednosť brali vážne. Vedúci kládli na nich ruky, aby sa uistili, že ich úloha bude vykonaná dobre. Výsledky boli imponantné, keďže v knihe Skutkov čítame tento prekvapujúci výrok:

A slovo Božie rástlo a počet učeníkov v Jeruzaleme sa veľmi rozmnožoval. (Skutky 6,7; SEP)

Čo je na tom výroku také prekvapujúce? Povedzte nahlas tieto slová: „veľmi sa rozmnožoval“. Zamyslite sa nad tým! Tieto slová nie sú použité ako dôsledok Petrovej pôsobivej kázne, vďaka ktorej sa v deň Letníc znovuzrodilo tritisíc ľudí. Nie, tam je použité slovo *pridalo* (pozri Skutky 2,41). Aj pri popisovaní každodenných obrátení znova vidíme slovo *pridával* (pozri Skutky 2,47). A to isté platí aj o piatich tisícoch, ktorí odovzdali svoj život Ježišovi onedlho nato (pozri Skutky 4,4).

Slovo *rozmnožovať/znásobovať* nie je v Skutkoch použité až do šiestej kapitoly, keď sa celá cirkev aktívne pustila do budovania kráľovstva. Dnes k znásobovaniu dochádza vtedy, keď sa ľudia ako Stan, Mike, Phil, Ria a Dávid postavia na svoje miesta služby a začnú používať svoje dary. Vtedy počujeme o *veľkom znásobovaní*.

ROZHODUJÚCA SÚČASŤ

Rozumiete už teraz, čo je rozhodujúcou súčasťou efektívneho znásobovania? Spomeňte si znova na našich priateľov Riu a Dávida – tentokrát vo svetle toho, čo sme vypozerovali z Písma. Tento jeden manželský pár, ktorý implementoval Bohom inšpirované stratégie a kvalitne slúžil, dokázal sám ovplyvniť desaťtisíce ľudí. Podľa Ježišovej definície sa stali veľkými ľuďmi. A to isté platí o Stanovi, Mikeovi, Philovi a Dane. Všetci z nich mali črty skutočných služobníkov.

Nech je to akokoľvek, počujte tieto dôležité slová: *Môžete znásobovať sebecky*, no v tom prípade váš vplyv nebude večný. Iste existujú ľudia, ktorí síce znásobujú, no jedného dňa všetko ich úsilie zhorí v ohni – pretože sú motivovaní osobným ziskom. Ježiš to vykreslil vo svojom podobenstve o mužovi, ktorý si postavil väčšie sýpky. Ten muž sám sebe samolúbo zagratuloval slovami: „Duša, máš veľa majetku na mnoho rokov. Odpočívaj, jedz, pi a vesel sa.“ Tento príbeh však neskončil dobre, pretože všetky výsledky jeho práce sa v momente rozplynuli.

Zámerom kľúčového posolstva tejto knihy nie je to, aby ste nadobudli vieru k znásobovaniu, ktorej cieľom bude hromadenie pokladov pre vás samotných. Skôr vás chcem povzbudiť k tomu, aby ste svoj život venovali službe iným. Ježiš hovorí, že keď to spravíme, tak všetky *veci*, po ktorých neveriaci bažia a za ktorými sa pachtia, nám budú jednoducho pridané (pozri Matúš 6,33). Viem to, pretože som to zažil na vlastnej koži.

Vráťme sa ešte k Lise a k môjmu príbehu o našom prvom zbere. V dôsledku toho, že sme v tomto toxickom prostredí žili šesť rokov, ešte stále vo mne zostávali nezdravé postoje voči znásobovaniu. Čoskoro po našom odchode som jedného rána pri šoférovaní auta zažil jedno z mnohých transformujúcich a oslobodzujúcich stretnutí s Duchom Svätým. Povedal mi: „Synu, nehľadaj ma kvôli požehnaniam, ktoré dávam. Dovoľ mi, aby som ti ich sám daroval.“

Okamžite som si spomenul na Matúša 6,33: „Hľadajte však najprv Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť a toto všetko sa vám pridá.“ Slová Ducha mi dodali tú správnu perspektívu a pomohli mi vykoreniť pretrvávajúce sebecké tendencie.

Ó, aký vďačný som Mu za to. Viem, aké to je, keď je človek sebecký a chamtivý – aké nešťastie, stres a oddelenie od Boha to so sebou prináša. Keď som sa naučil, aké sú Jeho cesty a aké je Jeho srdce – hľadať najprv budovanie Jeho kráľovstva – prinieslo mi to do každodenného života veľa radosti, pokoja a Jeho prítomnosti!

X

Teraz sme sa dostali do bodu, v ktorom by sme si mali položiť otázku: Ako môžeme znásobovať, keď nie sme vedúcimi vlastnej firmy, ale slúžime v tíme niekoho iného? Na túto otázku si odpovieme v ďalšej kapitole a uvidíme, aký veľký úžitok nám to môže priniesť.

PREMÝŠLAJTE

1. Ježiš hovorí o službe ako o ceste ku skutočnej veľkosti. V akom zmysle bol Ježiš príkladom služby? Aké boli výsledky Jeho služby? Ako sa Božia cesta k veľkosti líši od cesty tohto sveta?
2. Spomeňte si na Rebekin príbeh. Aké pozoruhodné črty charakterizovali jej službu?
3. Môžete znásobovať sebecky, no váš vplyv nebude večný. Aký je rozdiel medzi službou s cieľom *získať* a službou s cieľom *dávať*? Prečo je dôležité slúžiť nesebecky?

MessengerX

Vaša aplikácia pre každodenné učenie

Úplne bez poplatkov!

Jednoducho si ju stiahnite do Vášho mobilného zariadenia a môžete ísť! Alebo môžete použiť webovú verziu na:

MessengerX.com

Vo viac ako 110 svetových jazykoch

Okamžitý prístup k obsahu preloženému do viac ako 110 svetových jazykov.

A neprestajne pridávame viac a viac preloženého obsahu.

Sledujte. Čítajte. Počúvajte.

Preskúmajte knižnicu plnú bohatého obsahu vrátane množstva kurzov, e-kníh, audiokníh, krátkych filmov a ďalšieho obsahu, ktorý môžete sledovať, čítať a počúvať

Množstvo skvelých funkcií, ktoré budete milovať!

- Jednoduché a pohodlné nástroje zdieľania obsahu, ktoré Vám pomôžu šíriť ho ďalej.
- Možnosti Chromecast a AirPlay pre Vaše obľúbené smart televízie.
- Zaznamenávajte si svoje pokroky na všetkých Vašich zariadeniach. Ukladajte si svoj obľúbený obsah do Vašej knižnice pre rýchly a pohodlný prístup k nemu.
- Stiahnite si obsah priamo do Vášho zariadenia a majte k nemu prístup aj keď ste offline.
- Efektívne vyhľadávanie a možnosti filtrovania obsahu, ktoré Vám pomôžu nájsť presne to, čo hľadáte.

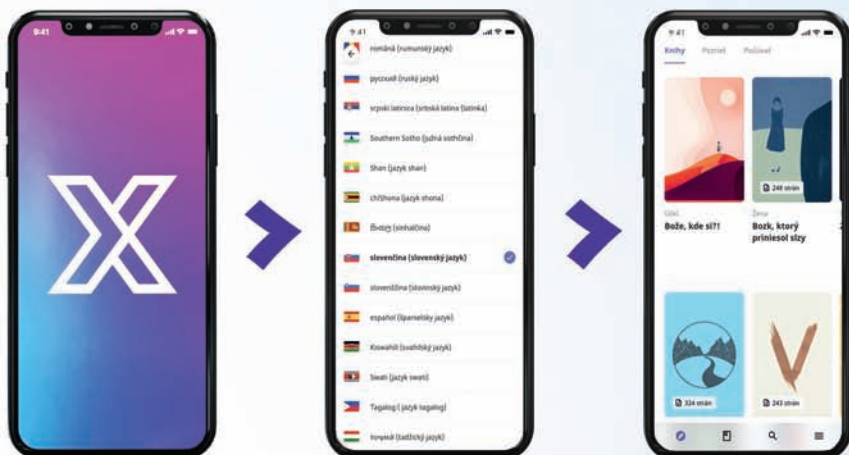

Rozvíjajte sa v tom, na čom najviac záleží

Skúmajte témy, ako sú: rodinná dynamika, zdravé vzťahy, objavenie svojho zámeru, sloboda od pornografie, ako budovať svoju vieru, ako počuť Boží hlas, vodcovstvo v podnikaní a omnoho viac!

Vaša cesta rastu

MessengerX je tu, aby Vám pomohol urobiť ďalší krok, preto sme pre Vás navrhli cestu učenickeho rastu, ktorá Vám vďaka mocným nástrojom pomôže dobehnúť svoj beh do cieľa.

- 1 Stiahnite si aplikáciu MessengerX prostredníctvom služieb Apple Store alebo Google Play
- 2 Vytvorte si svoj účet a zvolte si svoj jazyk
- 3 Prechádzajte, čítajte, sledujte, sťahujte a zdieľajte Vaše obľúbené zdroje

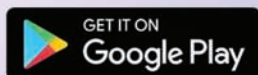
Staňte sa učeníkom, čiňte učeníkov

Ako súčasť **MessengerX** budete pomáhať zabezpečovať preložené zdroje, ktoré budú dostupné pre ľudí z celého sveta.

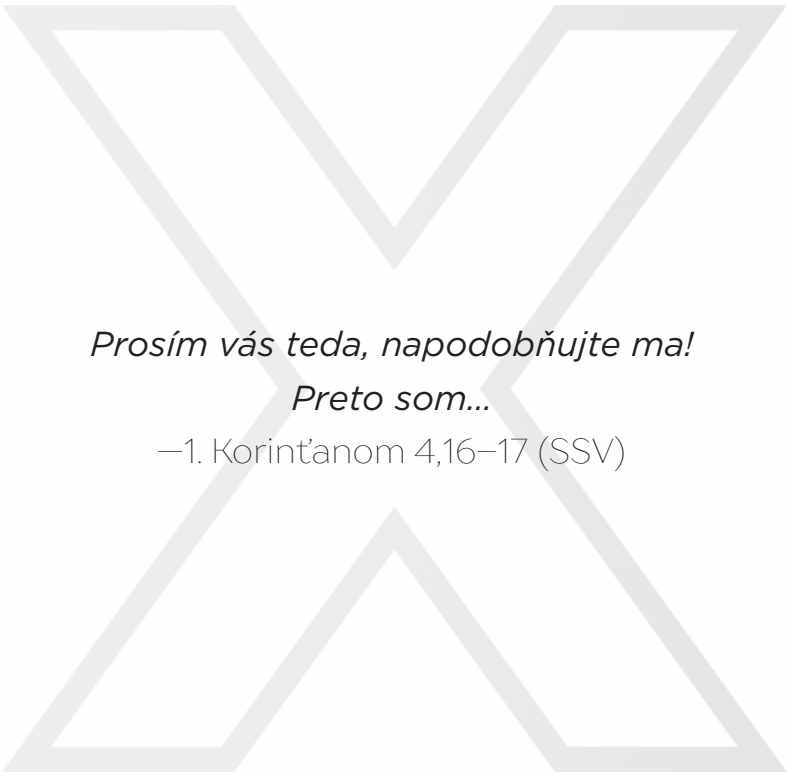
Pretože každý si zaslúži vedieť!

MessengerX

MessengerX.com

Prosím vás teda, napodobňujte ma!

Preto som...

—1. Korint'anom 4,16–17 (SSV)

11

Napodobňujte ma

Predtým než budeme pokračovať v diskusii o tom, aké sú prekážky znásobovania a tiež o tom, čo ho podporuje, musíme prediskutovať ešte jednu dôležitú oblasť. Ako môžeme znásobovať, ak sme zamestnaní u niekoho iného alebo slúžime niekomu inému? A to je presne situácia, v ktorej sa mnohí z nás a väčšinu svojho času nachádzajú.

Našu diskusiu na túto tému začnem tým, že sa zameriam na jednu konkrétnu oblasť duchovnej služby, no tie isté princípy sa týkajú akejkoľvek inej pozície, na ktorej sa možno nachádzate – buď v nejakej nadnárodnej spoločnosti, v obchodných službách, vo vzdelávaní, v zdravotníctve, v orgánoch štátnej správy, v médiách, v športe, v umení a na akomkoľvek inom mieste v dnešnom svete.

Pavol hovorí: „A od správcov sa napokon vyžaduje, aby bol každý uznaný ako verný“ (1. Korinťanom 4,2). Ako sme už videli z Písma, jedna z hlavných charakteristík vernosti je znásobovanie. Pavol vo svojom liste o niekoľko veršov neskôr predkladá kľúčovú súčasť masového znásobovania. Píše:

Veď keby ste mali hoci desaťtisíc vychovávateľov v Kristovi, otcov nemáte *mnoho*, lebo ja som vás splodil v Ježišovi Kristovi skrze evanjelium. (1. Korinťanom 4,15)

Pavol je otcom korintského zboru. Ako hovorí v tomto verši, *otec* je jednoznačne ten, ktorý toho druhého priviedol k viere. Otec však môže byť zafinovaný aj inak. V Písme je otec častejšie

popisovaný ako človek, ktorý nemá priamo účasť na obrátení niekoho iného.

Ten istý Pavol, keď sa prihovára galatskej cirkvi, prichádza s týmto výrokom: „V židovstve som prevýšil mnohých vrstovníkov zo svojho rodu, lebo som viac horlil za podanie svojich otcov“ (Galaťanom 1,14). Pavol tu nehovorí o žiadnom konkrétnom človeku, ale používa množné číslo *otcov*. To je potvrdením výroku, že „nemáte *mnoho otcov*“. Slovo *mnoho* znamená v gréčtine „veľké množstvo“. To znamená, že môžeme mať viac ako jedného duchovného „otca“.

Pavol sa o Timotejovi často vyjadruje ako o svojom „synovi“. Timoteja však neprivedol ku spaseniu, lebo čítame, že Pavol šiel do „Lystry. Tam bol akýsi *učeník* menom Timotej, syn veriacej Židovky, ale otca mal Gréka. V Lystre a Ikóniu o ňom bratia vydali dobré svedectvo“ (Skutky 16,1-2). Je jasné, že Timotej bol už obráteným veriacim človekom, keď ho Pavol prvýkrát stretol.

Ak sa pozrieme do Starého zákona, Dávid o svojom veľmi drsnom a tvrdom vodcovi hovorí ako o „mojom otcovi“ (pozri 1. Samuelova 24,11), a Elizeus tiež o svojom vodcovi hovorí ako „mojom otcovi“ (2. Kráľov 2,12). Eliáš hovorí, že nie je o nič lepší ako jeho „otcovia“ (pozri 1. Kráľov 19,4) a tento dlhý zoznam pokračuje ďalej.

Témou tejto knihy nie je, aby sme sa do hĺbky zaoberali tým, čo znamená *byť ocom*, ale skôr poukázať na to, *koho môže otec reprezentovať*. Otec je niekto, kto je symbolom vodcovstva, starostlivosti a kultúry pre jednotlivca alebo pre organizáciu. V rámci tejto našej diskusie by otec mohol zastávať viacero rôznych pozícií: mohol by byť majiteľom firmy, pre ktorú pracujete, mohol by byť vedúcim vášho oddelenia, vašim pastorom, vedúcim vašej domácej skupinky, supervízorom vášho hnutia, vašim učiteľom, vašim koučom, vašim nadriadeným – a to je iba krátky zoznam

možností. Samozrejme, že ste sa dovtípili, že „otcom“ v týchto roliach by kľudne mohla byť aj žena. A preto, keď tu hovorím o otcoch, nevyklúčujem z toho ani ženy, ktoré zastávajú tieto roly.

ROZLIČNÉ DRUHY ČINNOSTI

Pavol ako otec cirkvi v Korinte dáva veriacim v nasledujúcom verši takýto pokyn: „*Prosím vás teda, napodobňujte ma!*“ (1. Korinťanom 4,16).

Pavol nehovorí: „Napodobňujte ma presne tak, ako aj ja napodobňujem Krista.“ (To hovorí neskôr v jedenástej kapitole.) Na tomto mieste však dáva veriacim pokyn, aby ho jednoducho „napodobňovali“. Má na to dobrý dôvod a ten dôvod odhaľuje vo svojom nasledujúcom výroku:

Preto som vám poslal Timoteja, moje milované a verné dieťa v Pánovi. On vám pripomenie moje cesty v Kristovi Ježišovi, ako učím všade v každej cirkvi. (1. Korinťanom 4,17)

Úvodné slová tohto výroku – „preto“ alebo „z toho dôvodu“ – sú dôležité. Pavol práve svojim čitateľom povedal, aby ho napodobňovali. A aby sa uistil o tom, že nedôjde k žiadnym nedorozumeniam vo vízii, metóde, kultúre a presvedčeniach, posielal svojho *verného* syna. Čo je charakteristickým znakom *verného syna*? *Verný syn alebo dcéra znásobuje cesty, alebo spôsob správania svojho otca!* O chvíľu to ešte detailnejšie rozoberiem, no ako prvé si všimnite toto: Pavol nepíše cirkvi do Korintu nič o zmysle, že Timotej „vám pripomenie Petrove cesty v Kristovi“. Bol Peter autentickým vodcom v cirkvi? Jednoznačne áno. Bol zbožným a pomazaným vedúcim? Znova áno. Napísal dve biblické knihy! Bol Peter apoštolom dlhší čas ako Pavol? Znova áno.

Pavol okrem toho nepíše ani to, že Timotej „vám pripomenie cesty apoštola Jakuba v Kristovi.“ Podobne ako Peter, aj Jakub bol

skutočným otcom prvotnej cirkvi, bol apoštolom dlhšie ako Pavol a bol spoľahlivým vedúcim. Tiež napísal jednu biblickú knihu a slúžil ako hlavný supervízor cirkvi v Jeruzaleme.

Pracovali Peter a Jakub inak ako Pavol? Áno. A znamená to, že Pavlove listy a jeho spôsoby práce oberali Petra a Jakuba o ich právoplatnosť? Absolútne nie! Ich cesty sa však nehodili pre cirkev v Korinte, ktorej bol duchovným otcom Pavol.

Pavol v korintskom zbore pracoval na udomácnení svojej kultúry. Jeho metódy sa líšili od metód ostatných „otcov“, no boli úplne v súlade so základnými Kristovými presvedčeniami a učením. Napriek tomu mal každý z nich svoje jedinečné metódy, cesty a presvedčenia, s ktorými pracovali na realizácii úlohy činiť učeníkov v každom národe.

A tu sa dostáva do popredia pravda, ktorú mnohí veriaci nepoznajú – nevedomujú si niečo, čo je často zdrojom ničivých rozdelení v tele Kristovom. A tá pravda znie takto: V cirkvi existujú rozličné druhy činnosti. Inými slovami povedané, existujú rôzne cesty na dosiahnutie toho istého cieľa, ktorým je budovanie kráľovstva.

Pavol poučuje cirkevný zbor v Korinte:

A rozličné sú aj druhy činnosti [ktorými sa veci realizujú],
ale ten, kto pôsobí všetko vo všetkom, je vždy ten istý Boh.
(1. Korinťanom 12,6; BOT)

Počas uplynulých tridsiatich rokov v duchovnej službe, ktorej súčasťou je veľa cestovania, som bol očitým svedkom mnohých rôznych kultúr, metód a presvedčení v cirkvi po celom svete. No napriek tomu som dokázal cítiť Božiu prítomnosť v každom tom prostredí.

Pavol často pri inštrukciách voči cirkevným zborom používa vojenskú terminológiu. Nie sú to len nejaké obrazy; my sme naozaj súčasťou Božej armády na tejto zemi. Budem nasledovať jeho príklad a podobný obraz použijem na vykreslenie rozličných druhov činnosti rôznych duchovných služieb. Armáda Spojených štátov amerických pozostáva z rôznych zložiek. Máme pešiu armádu, námorníctvo, letectvo, námornú pechotu, pobrežné hliadky a vesmírne sily. Tieto zložky postupujú podľa rozdielnych protokolov a metód pri dosahovaní svojich cieľov a pri napĺňaní svojich zodpovedností. Všetky sú ale úplne zosúladené, keď majú chrániť náš národ a slúžiť mu.

Nováčik v letectve bude špecificky vytrénovaný k tomu, aby dokázal fungovať ako člen letectva Spojených štátov amerických. Veľký dôraz v rámci jeho odborného vzdelávania bude kladený na taktické manévry vo vzduchu, pretože jeho zložka operuje hlavne vo vzduchu. Ak by tohto nováčika náhodou prevelili k námorníctvu, potreboval by prejsť novým tréningom. Samozrejme, že je viacero základných techník, ktoré sú rovnaké pre obe tieto zložky. Ale keďže námorníctvo operuje primárne na mori, tento pôvodný člen letectva by sa musel naučiť veľa nových operačných manévrov a vojenských stratégií.

Podobne je to aj v kráľovstve Božom. Tu je jedna hypotetická situácia. Povedzme, že tvoji hlavní pastori sa volajú Joe a Terri Andersonovci. Spolu s ich tímom vedúcich sa im z Božej milosti podarilo vybudovať zbor, ktorý má tisícosemsto členov. V rámci svojej služby si vytvorili určité spôsoby – metódy a kultúru – ktoré jedinečným spôsobom zodpovedajú ich vodcovskému štýlu. Ovocie vášho cirkevného zboru ohromným spôsobom ovplyvňuje vašu komunitu. Váš zbor je uznávaný vo vašej lokalite – no väčší vplyv veľmi nemá.

Povedzme, že napríklad v nejakej inej lokalite je nejaký veľmi populárny zbor, ktorý navštevujú desaťtisíce ľudí a má celosvetové

uznanie. Hlavnými pastormi toho zboru sú Kevin a Marissa Smithovci. Sú to vedúci, ktorí stanovujú trendy a zbor vedú úplne novými cestami, a tým pádom ovplyvňujú omnoho viac ľudí, než hlavní pastori vášho zboru. Ktoré cesty budete nasledovať vy – cesty Smithovcov alebo cesty vašich vedúcich, Andersonovcov?

Možno budete mať pokušenie nasledovať cesty populárnych celosvetových vedúcich a snažiť sa aj svojich vedúcich primäť k tomu, aby si osvojili ich metódy. Ak sa tomuto pokušeniu poddáte, tak by som povedal, že nie ste vernými služobníkmi Ježiša Krista, ale skôr podporujete nejednotu, rozdelenie alebo dokonca spory. Podobne ako Korintňania, aj vy by ste sa v záujme udržiavania jednoty mali snažiť spoznávať a nasledovať metódy a kultúru vašich vedúcich. Skutočnosť je taká, že Smithovci nie sú vaši vedúci. Ale Andersonovci sú.

Počas tých rokov, čo som cestoval po celom svete a pozoroval Telo Kristovo viac z vtáčej perspektívy, som bol svedkom častých tragédií, ktoré pramenili z nevedomovania si tejto základnej pravdy. Sledoval som, ako ľudia navštevujú školy vodcovstva alebo biblické školy, ktoré majú úplne inú kultúru ako zbory, v ktorých vyrastali. Často sú tie školy napojené na nejaký veľký zbor, ktorého kultúru kopíruje aj tá škola. A študenti sa stretávajú s fungovaním toho zboru jednak v rámci školy, ako aj v rámci víkendových bohoslužieb a aktivít.

Po skončení školy sa tí študenti plní vášne vracajú domov a púšťajú sa do práce v domovskom zbore s úmyslom zmeniť jeho kultúru a metódy. A hoci majú možno pravdu v tom, že nové spôsoby, ktoré si osvojili na škole, sú relevantnejšie a efektívnejšie, ak budú príliš neústupčiví, môžu sa ľahko stať prekážkou celkovej jednoty pri realizácii misie ich miestneho zboru.

Ak odporúčané metódy týchto bývalých študentov organizácia odmietne, bolo by asi pre všetkých zúčastnených najlepšie, keby

sa tí študenti začali modliť a pýtať Boha, či nemajú radšej prejsť do nejakého iného zboru, alebo či sa skôr úprimne podriadia kultúre a metódam svojich vedúcich.

Ak sa presunú inde, mali by to spraviť takým spôsobom, aby nezranili svoj pôvodný zbor. Najlepším riešením často býva dokonca to, ak sa presťahujú do úplne iného regiónu. Boh vždy môže priviesť do danej oblasti iného vedúceho, ktorý môže začať niečo úplne nové, a nebude lákať ľudí z pôvodných zborov a z už existujúcich vzťahov.

VERNÝ SYN

Venujme teraz svoju pozornosť skutočnosti, že apoštol Pavol nazýva Timoteja „verným synom“. Ako som už povedal, verný syn sa bude snažiť znásobovať cesty svojho otca. Je veľmi pravdepodobné, že máte dary, ktoré váš vedúci nemá. A tak stojíte pred otázkou: Znásobujete svoje dary v súlade s jeho srdcom? Naozaj sa vaše hlboké motívy znásobovania zhodujú s jeho presvedčeniami a kultúrou alebo s ním bojujete, lebo chcete presadiť svoje vlastné cesty, ktoré sú v protiklade alebo v rozpore s jeho srdcom?

Ako to môže vyzeráť v praxi? Dvomi spôsobmi – po prvé, snažte sa používať svoje dary tak, aby ste kopírovali výsledky, ktoré by váš vedúci vyprodukoval na vašej pozícii – keby mal vaše jedinečné dary. To neznamená, že by ste mali robiť kompromisy v rámci vášho špecifického poslania a že by ste sa mali stať klonom svojho vedúceho. Myslím tým toto: Predstavte si, že ste mládežnícky pastor. Mladých ľudí vo vašej komunite neoslovíte, ak iba naklonujete nedeľné bohoslužby, ktoré vedie váš pastor.

Je múdre, ak svoju službu prispôbíte tak, aby oslovovala mladých ľudí, no ak to zároveň budete robiť so srdcom vášho otca. A to môžete dokázať iba tak, že sa s ním o tom budete rozprávať.

Musíte mať otvorené diskusie o stratégiách a metódach. Keď budete počúvať jeho reakcie, snažte sa ho pochopiť a porozumieť tomu, ako môžete jeho srdce včleniť do svojich predstáv.

A to môže byť efektívne iba vtedy, ak budete spolu otvorene a úprimne komunikovať. Ak sa prichytíte pri tom, že idete implementovať niečo, čo „dúfate, že si váš vedúci nevšimne alebo čo sa hádam nedopočuje“, tak už viete, že idete nesprávnym a ničivým smerom. Ak máte pochybnosti, prídte s nimi za ním; buďte konkrétni, aby mohol presne počuť, čo vám neseďí. Možno je múdre, aby ste ho požiadali, aby sa zúčastnil aktivity, ktorú vediete vy. Ak sa mu vaše metódy nebudú páčiť, tak mu vysvetlite prečo ich robíte. Ak aj potom nebude mať z toho dobrý pocit, okamžite sa pokúste spolu vymyslieť plán, s ktorým budete súhlasiť obaja.

Druhý spôsob, akým sa to dá realizovať, je prostredníctvom znásobenia samého seba. Predstavme si napríklad, že ste vedúci najväčšej mládežníckej práce v celom meste. To je skvelé; Boh žehná vaše metódy a Jeho dar vo vašom živote je prítlačivý pre ľudí. Darí sa vám ale nachádzať iných ľudí s podobným obdarovaním, ktorým by ste mohli odovzdávať svoju múdrosť a svoje postupy, ktoré sa postupne učíte? Vychovávate niekoľkých potenciálnych mládežníckych pastorov? Keď to robíte – keď ste „otcom“ pre ďalších – tak keď sa zbor rozhodne, že založí novú prácu v inej časti mesta, už bude mať pripravených ľudí, ktorí budú pripravení pustiť sa do tej novej práce. Verím tomu, že jedným z dôvodov, prečo mnohé zbory nedokážu zakladať novú prácu v iných častiach mesta alebo regiónu je to, že ľudia, ktorí zastávajú pozície služobníkov pod hlavným pastorom, neinvestujú do ďalších ľudí.

Možno si ten najlepší zvukár, videoeditor, pastor detskej služby, vedúci chvál, gitarista, komunikátor, uvádzač alebo zastávaš inú z mnohých pozícií v rámci cirkevného zboru, to samotné však nie je známkou skutočného úspechu v kráľovstve. Skutočne

dôležité je to, či dokážete zreprodukovať samých seba. Položte si otázku: *Modlím sa za niekoho, kto má podobné dary ako ja a aktívne takých ľudí vyhľadávam?* A keď ich už poznáte, pomáhate im rozvíjať ich obdarovanie, učíte a trénujete ich, a robíte to s otcovským srdcom?

Toto sú dva spôsoby, ako môžeme byť verní počas toho, keď slúžime vízií niekoho iného. Musíme pamätať na to, že Ježiš veľmi dôrazne hovorí: „A ak ste neboli verní v cudzom, kto vám dá, čo je vaše?“ (Lukáš 16,12).

Zopakujme si Ježišove slová s tým, že použijeme Jeho vlastnú definíciu vernosti: „A ak ste neznásobovali to, čo patrí niekomu inému, kto vám dá, čo je vaše?“ Alebo: „A ak ste neznásobovali spôsob, ktorým váš vedúci pristupoval k práci, jeho kultúru, silu, víziu, zdroje a predovšetkým jeho srdce, kto vám dá, čo je vaše?“ Alebo si to povedzme ešte inak: „Ak ste nevenovali všetku svoju silu, intelekt, energiu a srdce do rozširovania oblasti, za ktorú ste boli zodpovední, kto vám zverí vašu vlastnú službu?“ Malo by to nami zatriať, keď to počujeme povedané takto.

Počas svojich ciest som zistil, že ľudia, ktorí sú úspešní, boli ponajprv verní v spravovaní toho, čo patrí niekomu inému. Často som sa ich pýtal, ako začínali. Nikdy som nenarazil na nikoho, kto by skutočný úspech v súčasnosti zažíval bez toho, aby bol najprv verný v tom, čo patrilo ich otcom.

MÔJ NAJVÄČŠÍ ZÁPAS

Keď som bol ešte iba nováčikom v duchovnej službe, mojím najväčším zápasom bola skrytá neistota, ktorá ma hnala k tomu, aby som bol známy a dôležitý. Musel som dokázať iným – no hlavne samému sebe – že som vedúci, ktorý má úplne originálne nápady. Medzičasom som zistil, že veľa potenciálnych vedúcich zápasí s touto neistotou a ak sa s tým nevysporiadajú na úrovni srdca, neskôr ich presne táto vec môže priviesť k pádu.

Bol som mládežníckym pastorom v jednom veľkom meste a pracoval som v jednom z najrýchlejšie rastúcich zborov v celej krajine a náš tím vymyslel spôsob, ktorým by sme mohli osloviť všetkých stredoškóľákov v našom meste. Bol to jedinečný a veľmi dobrý plán. Celá budúcnosť našej mládežníckej skupiny by sa točila okolo tejto iniciatívy, ktorej stratégiu sme spolu s mojimi pomocníkmi rozvíjali osem mesiacov. Víziu tejto novej služby som potom zdieľal aj so všetkými mladými ľuďmi a oni ju prijali.

Krátko pred spustením nášho plánu som ale zistil, že je v rozpore so srdcom nášho pastora. Požiadal ma, aby sme ten program nezrealizovali. Hádal som sa s ním približne dvadsať minút, no on od svojho názoru neupustil. Keďže som už nevedel, čo mám povedať, prestal som rozprávať – bol som ale rozhnevaný. Osem mesiacov práce malo vyjsť nazmar a skvelý plán sme mohli zahodiť do koša. Čo však bolo najhoršie – okolo tohto nového programu bola vybudovaná celá naša vízia. Museli sme začať úplne odznova. Ako som to mal oznámiť našim dvadsiatim štyrom vedúcim a celej mládeži, keď tak usilovne pracovali na tom novom programe?

Úplne zničený som prišiel k Lise a chcel som, aby ma potešila. Keď si vypočula moje frustrácie, jemne poznamenala: „John, vyzerá to tak, že Boh Ťa chce niečo naučiť.“ A v tom bode som sa nehneval už iba na svojho pastora, ale aj na svoju manželku!

Rozhodol som sa teda, že sa začnem vyhýbať Lise, lebo sa mi zdalo, že ma prestala podporovať. Myslel som si, že to bol ten najlepší plán, aký sme kedy mali a že vďaka nemu by sme mohli osloviť množstvo stratených stredoškóľákov. *Môj pastor a moja manželka musia byť totálne slepí*; minimálne to som si myslel! Cítil som sa osamelý a frustrovaný a nič ma nedokázalo utešiť. V určitom bode mi to všetko začalo pripadať ako jeden zlý sen, z ktorého sa čoskoro zobudím a všetko sa znova vráti späť do normálu. *Naozaj sa niečo takéto deje?*

A v tom bode Boh jasne prehovoril k môjmu srdcu. Povedal: „Synu, keď budem posudzovať tvoje pôsobenie v role mládežníckeho pastora, nebudem v prvom rade posudzovať, koľko mladých ľudí si získal pre Mňa. V prvom rade budem posudzovať, ako verne si slúžil človeku, ktorého som postavil nad teba.“

Tie slová ma fascinovali, no zďaleka nie do takej miery ako Jeho ďalší výrok. Presvedčivo prehovoril k môjmu srdcu: „Môžeš síce získať všetkých stredoškolákov v celom meste pre Mňa, no zároveň môžeš stratiť všetok kredit a odmenu za svoju prácu, pretože si bol *neverný* voči svojmu pastorovi.“

Zrazu ma prenikol svätý strach a začal som sa triasť. Okamžite som činil pokánie, prosil o odpustenie a zavolať som nášmu pastorovi, a to isté spravil vo vzťahu k nemu. Keď som ukončil hovor a uvažoval nad tým, čo sa práve stalo, Pán mi zrazu dal videnie. Videl som samého seba, ako sklúčene vchádzam na stretnutie s našimi dvadsiatimi štyrmi vedúcimi. Bol som zronený a smutný a znechutene som im oznámil: „Ludia, veď viete, že sme na tomto pracovali celé mesiace; je to vízia našej mládeže, no náš pastor práve celý ten program potopil. Všetko, na čom sme spolu pracovali, už neexistuje.“

Videl som, ako znechutene sklonili svoje hlavy; niektorí neveriacky doširoka otvorili svoje oči a ústa. Všetci boli šokovaní a nahnevaní. V tom videní som vnímal, že všetci boli našťvaní na nášho hlavného pastora a považovali nás všetkých za obeť jeho neschopnosti byť kreatívny.

Boh sa ma spýtal, či to zamýšľam spraviť. Odpovedal som: „Nie, pane! Nie, pane! Nie, pane!“ Vedel som, že hovorí o mojom postoji a nastavení môjho srdca. Toto videnie, ktoré mi dal, mi ukázalo, že ešte stále nemám srdce môjho otca. Okamžite som činil pokánie ešte na hlbšej úrovni.

Pamätám si, ako som o niekoľko dní neskôr prišiel na stretnutie s našimi vedúcimi. Keďže mi už v srdci horela svätá bázeň, vošiel som tam s ľahkosťou, úsmevom a s dobrou náladou. S veľkým nadšením som povedal: „Ludia, mám pre vás skvelú správu! Naš hlavný pastor nám pomohol, aby sme nezrodili Izmaela. Oznamoval mi, že to, na čom sme doteraz pracovali, nie je smerovanie, ktorým si praje, aby sa náš zbor uberal, a preto náš plánovaný program rušíme!“

Všetci zúčastnení okamžite zareagovali pozitívne. Niektorí sa usmievali, iní si navzájom tleskli dlaňami a zvyšok ľudí iba súhlasne prikyvovalo. Všetci vnímali, kde je moje srdce, pretože konečne som aj ja dokázal vnímať, kde je srdce nášho pastora.

O rok neskôr som znova prechádzal touto skúškou v rámci iného významného projektu, na ktorom sme tiež pracovali niekoľko mesiacov. Tentokrát som nášho pastora informoval o celom procese a on súhlasil s našim smerovaním. Po troch mesiacoch však zmenil názor. Bola to znova dosť drastická zmena smerovania a veľmi sa za to ospravedlňoval. Tentokrát som to ale riešil s úplne iným postojom ako predtým. Zrušil som to, nebránil som sa, nehádaval som sa, ani som nevyjadril svoj nesúhlas. Presne si pamätám, ako inak som sa cítil; uspokojil som sa v tom, že s ním môžem súhlasiť aj napriek tomu, že keby bolo na mne, držali by sme sa pôvodného plánu.

A opäť som svojim vedúcim vysvetľoval, že celý projekt je zrušený a robil som to tak, ako keby to bol môj vlastný nápad. Boh našu mládežnícku skupinu požehnal. Počet ľudí v skupine sa strojnásobil v priebehu dvoch rokov, čo som viedol tú službu.

Som presvedčený, že by som dnes nebol tam, kde som, ak by som v tých skúškach zlyhal. Môžem vám povedať, čo by sa stalo v opačnom prípade, pretože Duch Svätý mi to ukázal. V konečnom dôsledku by som ten program aj tak musel zrušiť, pretože by som

aj tak nemal na výber. No spravil by som to s postojom, ktorým by som nakazil aj ostatných mojich vedúcich – otrávil by som ich všetkých. Nakoniec by som z toho zboru bol býval odišiel a kvôli obdarovaniu v mojom živote by som ovplyvnil iba malú skupinu ľudí. No nikdy by som nemohol mať službu, ktorú mám teraz, v rámci ktorej kážem a píšem a oslovujem milióny ľudí po celom svete. Prečo? Lebo by som nebol verný v tom, čo patrí niekomu inému, a tak by mi nebolo zverené vlastné Božie povolanie.

Naučiť sa túto lekciu nebolo ľahké. Keďže som vedúci s osobnosťou typu A, mojou prirodzenou tendenciou je bojovať za to, čo sám považujem za najlepšie. No naučil som sa, že Bohu viac záleží na mojom charaktere ako na výsledkoch. On chcel položiť v mojom živote pevné základy ešte predtým, než Lise a mne zverí našu vlastnú službu.

Milí priatelia, aj vy ste vedúci. Boh zaslúbil všetkým Jeho deťom príležitosti k vodcovstvu – ak budú chodiť po Jeho cestách. Sme „hlavou a nie chvostom“ a „vystupujeme čoraz vyššie a neupadáme“ (pozri Deuteronomium 28,13). Nevzpierajte sa tomu, ako to má byť, ako som tom robil ja. Poučte sa odo mňa, aby ste aj vy mohli znásobiť svoje zodpovednosti v kráľovstve.

DÔLEŽITOSŤ JEDNOTY

Na to, aby organizácia mohla rásť, musí byť najprv jednotná. Jedna z najprekvapivejších častí Biblie sa nachádza v knihe Genezis. Skupina bezbožných ľudí si povedala, že sa pokúsi urobiť niečo, čo bolo pre ľudí vtedajšej doby takmer neuskutočniteľné – postaviť vežu, ktorá bude siahať do nebies. Počujte však, čo hovorí Všemocný Boh:

„Sú jeden národ a všetci hovoria jednou rečou. Toto je iba začiatok ich výčinov; teraz im už nič nezabráni uskutočniť všetko, čo si zaumienia.“ (Genezis 11,6)

Nezabúdajte na to, kto je autorom týchto slov: sám Boh. Počúvajte Jeho slová: „Teraz im už nič nezabráni uskutočniť všetko, čo si zaumienia“. Prečo by Boh niečo takéto vyslovil? Pretože boli „jeden“ národ a mali „jednu“ reč. Boli zjednotení. Robili veci v jednote a súhlasili jeden s druhým.

Ak Boh takéto niečo prehlásil o neveriacich ľuďoch, čo by potom povedal ľuďom, ktorí sú súčasťou Jeho zmluvy? Je to ešte lepšie, pretože keď sa zjednotí Jeho ľud, tak „tam udeľuje Hospodin požehnanie a život naveky“ (Žalm 133,3). To slovo *udeľuje* znamená tiež „prikazuje, nariaďuje, ustanovuje“.¹ Je to úplne jednoznačné – jednota priťahuje požehnanie, ktorého súčasťou je aj znásobovanie.

Toto platí pre Jeho novozákonné deti ešte omnoho viac! Niet divu, že opätovne vidíme výroky ako:

Dovíšte moju radosť: *zmýšľajte rovnako*, majte tú istú lásku, buďte *jedna duša a jedna myseľ!* (Filipanom 2,2)

Napokon, bratia, radujte sa, zdokonaľujte sa, napomínajte sa, *rovnako zmýšľajte*, nažívajte v pokoji a Boh lásky a pokoja bude s vami. (2. Korintňanom 13:11)

Len žite tak, ako to zodpovedá Kristovmu evanjeliu, aby som, či už prídem a uvidím vás, alebo neprídem, počul o vás to, že pevne stojíte *v jednom duchu* a svorne bojujete za vieru v evanjelium. (Filipanom 1,27)

Tieto prosby a nariadenia pochádzajú od *otca* týchto zborov. Pavol používa slovné spojenia ako „*zmýšľajte rovnako*“, „*jedna myseľ*“, „*v jednom duchu*“. Chce tieto zbory nastaviť tak, aby sa stali prijímateľmi Božieho požehnania, ktoré majú zaslúbené. Vie, že iba vtedy sa budú vo všetkých ohľadoch skutočne znásobovať.

¹ Baker, Warren, and Eugene E. Carpenter. *The Complete Word Study Dictionary: Old Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2003.

Tu je jeden výborný príklad takéhoto nariadeného požehnania, ktoré bolo rezervované pre zjednotených ľudí: Ježišovi verní nasledovníci poslúchli Jeho príkaz a pretrvávali v hornej miestnosti (pozri Skutky 1,4). Počas štyridsiatic dní po Jeho vzkriesení sa Ježiš zjavil minimálne 500 mužom a ženám (pozri 1. Korinťanom 15,6); avšak desať dní po Ježišovom nanebovstúpení ich v Jeruzaleme zostalo iba 120. Kde boli ostatní? Ja tomu rozumiem tak, že 75 percent z nich neuposlúchlo Ježišove slová. Možno nevieme, kde sa nachádzali, no vieme, že Jeho túžba nebola ich prioritou.

Tí muži a ženy, ktorí zostali v hornej miestnosti, boli zjednotení pod autoritou Božieho Slova. Otázkou potom bolo, ako zareagujú na Petra, na jeho delegovanú autoritu cirkevného otca, ktorou ho poveril Ježiš?

V evanjeliách vidíme Petra často ako impulzívneho človeka, ktorý nie je úplne zosúladený s Božou vôľou. Keď smelo prehlásil, že Ježiš je Kristus, Syn živého Boha, Ježiš o ňom povedal, že je blahoslavený. O chvíľu nato sa však Ježiš „obrátil a povedal Petrovi: „Chod' za mňa, satan! Si mi na pohoršenie, lebo nemyslíš na Božie veci, ale na ľudské.“ (Matúš 16,23).

Pri inej príležitosti Peter chodil po vode, zatiaľ čo ostatní učeníci sa len prizerali. Znova sa chopil vedenia. No o chvíľu nato sa začal topiť. Ježiš smutne poznamenal: „Maloverný, prečo si pochyboval?“ (Matúš 14,31).

Zase pri inej príležitosti pozval Ježiš Petra, spolu s Jánom a Jakubom, na horu premenenia. Tam boli svedkami toho, ako sa Ježišova tvár rozžiarila ako slnko, a dokonca aj Jeho šaty sa zmenili. Zjavil sa tam aj Mojžiš a Eliáš a rozprávali sa s Ježišom. To bola ale výsada! Avšak ešte predtým, než Ježiš a tí traja učeníci z tej hory zostúpili, z Petra vyhrklo, že by tam mali postaviť stánky – dva z nich pre Eliáša a Mojžiša (pozri Matúš 17). Znova nebol zosynchronizovaný s Božími plánmi a zámermi.

S týmto vedomím teraz pozorne preskúmame jedno z prvých Petrových rozhodnutí v pozícii vedúceho prvotnej cirkvi. No ešte predtým, než to spravíme, musíme si pripomenúť ešte jednu dôležitú skutočnosť: V danej chvíli uplynulo ešte len niekoľko dní odvtedy, keď Peter poprel, že Ježiša vôbec pozná. Bolo by úplne normálne, keby si mnohí muži a ženy mysleli, že kvôli tomu sa nemusia podriaďovať Petrovmu vedeniu – obzvlášť v tom prípade, ak nesúhlasia s jeho vedením a rozhodnutiami.

Pozrime sa teda, o akej situácii hovoríme. Od Ježišovho nanebovstúpenia prešlo niekoľko dní a Peter našiel v knihe Žalmov jedno prorocké slovo, ktoré sa priamo týkalo udalostí súvisiacich s Judášovou zradou. Peter ho prečítal tej malej skupine ľudí, ktorí zotrvali v hornej miestnosti: „Veď aj v knihe Žalmov je napísané: ... Jeho úrad nech prevezme iný“ (Skutky 1,20). Peter znova videl niečo, čo iní nevideli, no otázkou bolo, či sa s tým bude vedieť správne vysporiadať.

To, čo budete čítať v nasledujúcich riadkoch, sa iste dá považovať za špekuláciu, no dúfam, že budem schopný dostatočne tieto myšlienky podporiť Písmom, a tak dodať týmto slovám váhu. Myslím si, že Peter pri tomto rozhodnutí znova nebol zosynchronizovaný s Bohom, lebo navrhol, nech zhromaždia všetkých mužov, ktorí s nimi boli od počiatku, aby z nich potom mohli „vylosovať“ jedného, ktorého si Boh vyberie ako náhradníka na uvoľnenú Judášovu pozíciu.

Nikde v Novom zákone nenájdete, že by Boh vyberal apoštola prostredníctvom losovania! Ježiš týmto mužom ukázal Božie spôsoby tak, že im zanechal príklad: Celú noc sa modlil, aby počul od Boha, koho si má následne vybrať medzi svojich pôvodných dvanásť apoštolov (pozri Lukáš 6,12-13). Bolo by najlepšie, keby sa Peter snažil ďalšieho apoštola získať spôsobom, ktorý sa viac podobal tomu Ježišovmu.

Spomeňte si tiež na to, že o niekoľko rokov neskôr sa proroci a učitelia v cirkevnom zbore v Antiochii rozhodli postupovať podľa Ježišovho vzoru. Najprv sa postili a modlili, a následne uvoľnili Barnabáša a Saula do úradu apoštola (pozri Skutky 13,1-4). To je hneď ďalším potvrdením pochybenia pri tomto unáhlenom Petrovom rozhodnutí.

Tých 120 ľudí v hornej miestnosti našlo dvoch kandidátov: Mateja a Justusa. Na Mateja potom padol lós a bol pripočítaný medzi apoštolov (pozri Skutky 1,23-26); Matejovo meno sa však už v rámci Nového zákona nikde inde nespomína. Prečo? Pretože Písmo poukazuje na to, že Pavol bol Božou voľbou pri náhrade Judáša, nie Matej. Preto Pavol napísal:

Potom sa [Ježiš] zjavil Jakubovi a ďalej všetkým apoštolom.
Nakoniec zo všetkých, ako nedonosnému, sa zjavil aj mne.
Veď ja som najmenší z apoštolov. (1. Korinťanom 15,7-9)

Pavol tu o sebe hovorí ako o niekom, kto sa narodil v nesprávny čas; inými slovami, bol pravdepodobne príliš mladý na to, aby bol súčasťou pôvodnej dvanástky. V rámci svojho výskumu som našiel rôzne názory na Pavlov dátum narodenia; odhady z rôznych zdrojov sa pohybujú až v rozmedzí štrnástich rokov. Jedna vec je ale istá; nikto nevie, kedy presne sa Pavol narodil. Pozrime sa teda na časovú líniu Nového zákona, aby sme aspoň trochu poodhalili, koľko mal rokov.

Podľa väčšiny záznamov sa zdá, že Štefan zomrel ako mučeník štyri roky po Ježišovom zmŕtvychvstaní, čo znamená, že Ježiš si vybral svoju pôvodnú skupinu učeníkov sedem rokov predtým. Počas Štefanovho kameňovania Písmo hovorí o Saulovi (Pavlovi) ako o „mládencovi“ (mladom mužovi; pozri Skutky 7,58). Grécko-Anglický slovník hovorí, že grécke slovo, ktoré je tu prekladané ako „mládenec“ sa týka človeka, ktorý len nedávno prešiel pubertou. Keď teda odpočítame tých sedem rokov, je

pomerne bezpečné predpokladať, že Pavol bol príliš mladý na to, aby mohol byť medzi pôvodnými učeníkmi.

Pevne verím, že Boh by si vybral Pavla. Jeho život bol plný ovocia, mal autoritu apoštola – omnoho viac ako Matej. Mojou hlavnou myšlienkou je ale toto: Myslím si, že Peter spravil impulzívne vodcovské rozhodnutie, ktoré nebolo súčasťou Božieho plánu. Keby niečo takéto spravil v dnešnej, modernej cirkvi, veľmi pravdepodobne by došlo k trojitému rozdeleniu cirkvi: jedna skupina by reprezentovala „anti-losovací prístup k výberu apoštola“; druhá skupina by reprezentovala postoj „nepotrebujeme nového apoštola“ a tretia skupina by bola za „výber apoštola losovaním“ (tá by sa nakoniec presadila). No počúvajte, ako znejú nasledujúce slová, ktoré Písmo zaznamenáva tesne po tejto udalosti:

A keď sa už doplňoval päťdesiaty deň po Veľkej noci, totiž deň Letníc, boli všetci jednomyselne spolu. (Skutky 2,1)

Slovo *jednomyselne* je preklad gréckeho slova *homothumadon*. Toto slovo je definované ako „byť jednej mysle, jednohlasne súhlasiť, byť v zhode, byť v súlade“.*² V tejto definícii nie je žiadny priestor pre rozdelenie – ani intelektuálne, ani fyzické. Boli zjednotení v zámere, v mysli, v srdci a v duchu. A aký to malo dopad? Písmo hovorí, že v ten deň sa k nim *pridalo* tritisíc ľudí! Ak toto číslo vydelite číslom 120, tak vám vyjde dvadsaťpäťnásobné *znásobenie*.

Zamyslite sa nad tým – cirkev porástla dvadsaťpäťnásobne v priebehu iba jednej bohoslužby. Boh udelil svoje požehnanie, lebo boli jednotní! To je duchovná zákonitosť.

Som si istý, že v tej hornej miestnosti bolo niekoľko veriacich, ktorí by veci spravili inak ako Peter. Niet pochyb o tom, že lepšou

² Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.

voľbou by bolo postupovať podľa Ježišovho príkladu a najprv hľadať nejaký čas Boha, a až potom spraviť to rozhodnutie.

Ale aj napriek tomu, že existoval aj lepší spôsob, ako sa daná situácia dala vyriešiť, ľudia v tej miestnosti považovali za vyššiu prioritu to, aby zostali *jednotní* a prisvojili si stratégiu svojho vedúceho. Všetci sa do toho zapojili tak, ako keby to bol ich vlastný nápad. Ako často sa dokážeme rozdeliť kvôli najhlúpejším alebo najmenším nezhodám týkajúcim sa našich metód práce? (Dovoľte mi, aby som sem v tomto bode vsunul jednu dôležitú pravdu: Ak tvoj vedúci spraví rozhodnutie, ktoré Písmo označuje ako *hriech*, tak to je jediný prípad, keď sa od toho potrebujeme oddeliť. Ku väčšine rozkolov však dochádza kvôli metódam, nie kvôli hriechu.)

SPODNÉ PRÚDY

Nesmieme zabúdať na to, že rozkoly sa netýkajú iba slov a činov; ide to hlbšie – zasahujú našu myseľ, srdce a ducha. Na osvieženie pamäte sa znova pozrite na tie tri citáty z Písma, ktoré som uviedol predtým. Môžeme byť zjednotení navonok, no na úrovni motívov a myšlienok môžeme byť rozdelení.

Moja mama býva v meste Vero Beach na Floride. Približne trinásť kilometrov na sever od jej domu sa nachádza miesto, ktoré sa volá Sebastianova zátoka. Miestni ho poznajú preto, lebo vedia, že sú tam silné spodné prúdy. Spodný prúd je fenomén, ktorý nie je rozpoznateľný voľným okom. Vyzerá to tak, že voda na vonkajšej, povrchovej časti oceánu tečie jedným smerom a jednotne prúdi smerom ku pláži. Avšak pod povrchom voda rýchlo prúdi opačným smerom. Tento protichodný prúd schmatne svoje obete a ťahá ich na otvorené more, a niekedy ich to stojí aj život.

Existujú v našich zboroch, firmách, školách, vládach, atletických tímoch a kluboch spodné prúdy, ktoré deštruktívnym spôsobom bránia, aby dochádzalo k znásobovaniu? Jednoznačne áno. Prečo je to tak? Je to tak preto, lebo sa Božie kráľovstvo pokúšame budovať s demokratickým postojom a nie s postojom kráľovstva? Sme občania skutočného kráľovstva a delegovanú autoritu nášho Kráľa nemôžeme prehliadať. Jeho požehnanie sa prejavuje vtedy, keď sme zo srdca podriadení našim vedúcim.

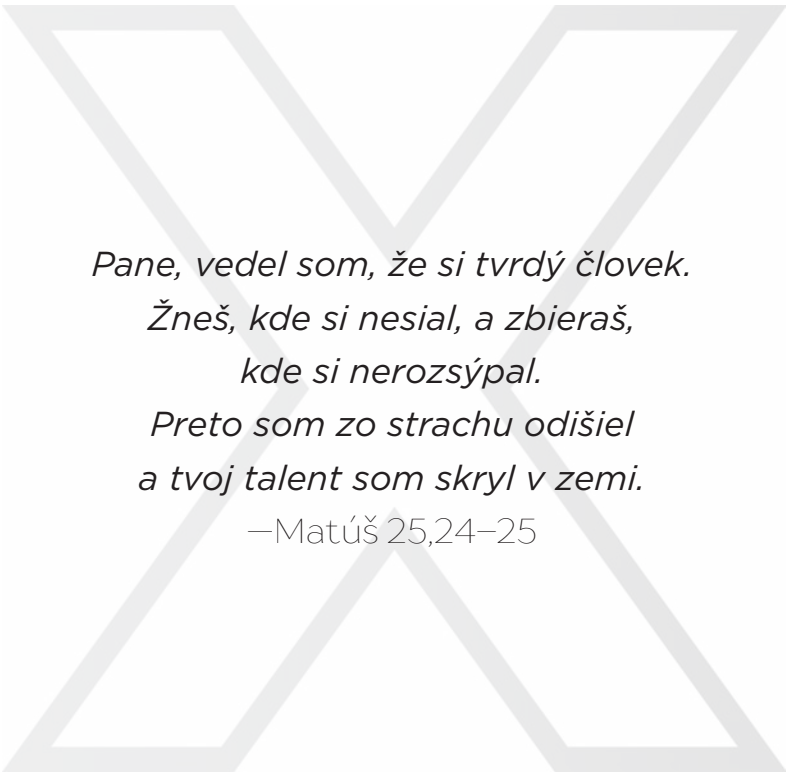
Musíme si klásť otázku: *Je dôležitejšie, aby sme mali pravdu alebo aby sme boli jednotní?* Môžete mať 100 percentnú pravdu, no zároveň sa môžete 100 percentne myliť. Ak by existovala nejaká koalícia, ktorá by vytvorila petíciu na zabránenie Petrovho losovacieho systému volieb a jeho nahradenia pôstom a modlitbou (podľa vzoru, ktorý sme videli na iných miestach Písma), tá koalícia by mala 100 percentnú pravdu. Avšak kvôli nejednote, ku ktorej by to viedlo, by sa zastavilo prúdenie Božieho požehnanie.

Možno si spomínate, že úplne prvé *výnimočné znásobovanie* prvotnej cirkvi zaznamenané v Písme sa udialo vtedy, keď otcovia prišli s jasným rozhodnutím o ďalšom postupe. Neskôr čítame: „Táto reč sa zapáčila celému zhromaždeniu“ (Skutky 6,5). A aký výsledok to prinieslo? „Počet učeníkov ... *mimoriadne rástol*“ (Skutky 6,7). Všetci v tej organizácii sa s daným rozhodnutím stotožnili, ako keby to bola ich vlastná stratégia. A znova som si istý, že ľudia mohli namietajú, no oni objavili pravdu: *Je lepšie byť požehnaným, ako mať pravdu.* A preto prijali tú metódu, ako keby to bol ich vlastný nápad.

Musíme si teraz položiť tú najťažšiu otázku: Kolkí z nás budú stáť pred Ježišom a Jeho súdnou stolicou šokovaní a zmätení kvôli tomu, čo nám zjaví? Ukáže nám so slzami v očiach, ako naša podpora spodných prúdov bránila požehnanie, ktoré nám On chcel dať? Budeme vidieť životy, ktoré by mohli byť ovplyvnené pre večnosť a budeme s Ním plakať, keď budeme vidieť zmeškané príležitosti, ktoré sme mohli využiť na znásobovanie? Kolkí z nás si budú priať, aby sme sa mohli vrátiť a snažiť sa o jednotu viac než o to, aby sme mali pravdu? Na to však už bude neskoro.

PREMÝŠLAJTE

1. Otec je niekto, kto je symbolom vodcovstva, starostlivosti a kultúry pre jednotlivca alebo pre organizáciu – a môže mať rôzne pozície: generálny riaditeľ, pastor, vedúci skupinky, vedúci oddelenia, šéf, učiteľ, kouč (to je len niekoľko príkladov). Kto je takouto otcovskou postavou vo vašom živote? V akom zmysle sa ten človek stal pre vás otcom?
2. Verný syn alebo dcéra bude znásobovať spôsoby svojho otca. Prečo je dôležité imitovať spôsoby vášho vedúceho? Ako tým môžete zabezpečiť, aby nedošlo k nesúladam vo vašich víziách, metódach práce a kultúre?
3. Ak máte znásobovať niečo, čo patrí niekomu inému, musíte sa sami reprodukovať. Dará sa vám nachádzať iných ľudí s podobným obdarovaním a odovzdávať im múdrosť a spôsoby práce, ktoré ste sa vy naučili? Budujete iných, ktorí budú v budúcnosti robiť to, čo vy robíte teraz? Ak nie, ako by ste s tým mohli začať?

Pane, vedel som, že si tvrdý človek.

*Žneš, kde si nesial, a zbieraš,
kde si nerozsýpal.*

*Preto som zo strachu odišiel
a tvoj talent som skryl v zemi.*

—Matúš 25,24–25

12

Prekážky znásobovania I

Teraz sa ponoríme do motívov a myšlienok lenivého služobníka z Ježišovho podobenstva. Prečo tí dvaja ďalší sluhovia znásobili to, čo dostali a on si to len udržal v stave, v akom to dostal? Prečo boli prví dvaja sluhovia označení ako „dobrý a verný“, zatiaľ čo on bol prehlásený za „zlého a lenivého“?

Predtým než budeme pokračovať, venujme chvíľu času vysvetleniu nasledujúcej pravdy: *Keď niekto stojí v Ježišovej prítomnosti, nemôže klamať.* Prečo to na tomto mieste spomínam? Dovoľte mi objasniť to na jednom triviálnom príklade. Už ste niekedy pozerali špionážny film a v jednom bode počas vyšetrovania dostane vypočúvaný „sérum pravdy“, aby sa vyšetrovatelia dostali k nejakým skrytým skutočnostiam? A ten špión alebo dvojité agent potom odhalí, čo sa zaviazal skrývať; pravda je odhalená.

Vráťme sa teraz do reálneho života. Počas našich prvých rokov manželstva som bol nezrelý a neistý. Boli prípady, keď som sa správal tak, že mi to v danom momente pripadalo akceptovateľné – až pokým ma s tým Lisa nekonfrontovala. Počas našich diskusií som silne obhajoval svoje činy a motívy. Často som v tých diskusiách smelo obraňoval presnosť mojich výrokov! Potom som si neskôr na modlitbách a v Božej prítomnosti zvykol uvedomiť, že má úplnú pravdu. A tak som za ňou zašiel a pokorne som si svoju chybu priznal.

Očo tu ide: Podvádzanie, nečestnosť, švindľovanie, dvojtvárnosť a iné podobné vzory správania nemôžu koexistovať v kráľovskej prítomnosti svätého Boha. Ježiš hovorí:

Ved' nič nie je také zahalené, aby nebolo odhalené, a nič nie je natoľko skryté, aby nevyšlo najavo. Lebo čo ste povedali v tme, budú počuť na svetle. Čo ste v komôrkach pošepli do ucha, budú rozhlasovať zo striech. (Lukáš 12,2-3)

Ježiš tu hovorí konkrétne o súde, keď už nebude možné uvažovať alebo hovoriť klamlivým spôsobom, lebo pravda prenikne celú atmosféru v tom priestore a žiadny podvod alebo klamlivé slovo nebude môcť byť vyslovené. Samotná skutočnosť, že naše podobenstvo o správcovstve reprezentuje súd znamená, že si môžeme byť istí, že odpoveď, s ktorou prišiel lenivý služobník, bola presná. Odhaľuje sám seba – aj napriek tomu, že jeho výpoveď ho usvedčuje.

Existujú dva hlavné faktory, ktoré spôsobili, že neznásoboval z perspektívy *večnosti*:

- Nepoznal charakter svojho majstra.
- Bál sa.

Tieto dva dôvody sú tu uvedené v správnom poradí. Ten druhý často, no nie vždy nasleduje po tom prvom, pretože neznalosť Božieho charakteru ľahko vedie k strachu. To sa nám ešte vyjasní počas ďalšieho rozoberania oboch týchto chýb.

„ČO SI MYSLÍM“

Poviem vám príbeh, ktorý nám pomôže rozobrať tú prvú chybu. Práve som absolvoval osemhodinový let na Havajské ostrovy, kam som šiel na jednu konferenciu. Ešte oblečený v šatách, v ktorých som cestoval, som si popri čakaní na hotelovú

izbu našiel miestečko pod dáždnikom pri bazéne, sadol som si tam a oddychoval. Úplne náhodou tam rovnako čakala aj jedna podnikateľka, ktorá tam bola kvôli celkom inej konferencii. Dali sme sa do reči, a keď zistila, že som kresťanský spisovateľ a duchovný služobník, začala obsírne hovoriť o svojom vzťahu s Bohom.

Trvalo mi asi iba jednu alebo dve minúty, aby som zistil, že ona Boha nepozná. Sebaisto opakovane vyjadrovala, čomu verí, no iba máločo zodpovedalo tomu, čo je zjavené v Písme. Počas počúvania výkladu jej presvedčení som požiadal Ducha Svätého o múdrosť a On mi ukázal, čo jej mám povedať.

Keď skončila svoj prejav, spýtal som sa jej: „Vidíte tam toho muža, ktorý sedí na opačnej strane bazéna?“

„Prečo? Vidím,“ odpovedala.

„Dovoľte mi, aby som vám o ňom niečo povedal,“ povedal som. „Je to striktný vegán – nezje nič, čo pochádza z nejakého zvieratá, ani len med. Sníva o tom, že sa dostane do plaveckého tímu Spojených štátov amerických, ktorý bude našu krajinu reprezentovať na olympiáde. Cvičí a trénuje tri hodiny denne. K jeho koníčkum patrí squash, tenis, paragliding a maľovanie. Je ženatý s tou ženou, ktorá sedí tamto pri tej vírivke a ona je od neho o desať rokov mladšia.“

Tú ženu to celkom zaujalo, no zároveň ju trošku zmiatlo, prečo som tak náhle zmenil tému nášho rozhovoru. Práve mi vyrozprávala svoje hlboké presvedčenia o Bohu a ja som jej na oplátku zrazu začal popisovať nejakého muža, ktorý sedí na opačnej strane bazéna. Jej zvedavosť jej ale nedala, a tak sa ma spýtala: „Zúčastňuje sa ten muž tej istej konferencie ako vy?“

„Nie.“

„Tak potom, ako je možné, že ho poznáte?“ spýtala sa s ešte väčšou zvedavosťou.

„Nikdy predtým som sa s ním nestretol.“

So zjavne zmäteným a znepokojeným výrazom tváre sa ma spýtala, ako je možné, že o ňom viem tak veľa vecí. Nie som si úplne istý, že to tak naozaj bolo, ale podľa výrazu na jej tvári som usúdil, že si myslí, že som nejaký tajný agent pracujúci pre CIA alebo FBI, alebo nejaký detektív. Jej zvedavosť sa tým pádom ešte znásobila.

Odmlčal som sa a potom som jej povedal: „To sú veci, ktoré si o ňom myslím.“

Na chvíľu stratila reč.

„Vy ste práve s takou sebaistotou rozprávali o tom, čo si myslíte o tom, kto je Boh,“ pokračoval som. „Ale takmer všetko, čo ste mi práve teraz o ňom povedali, nie je pravda. Viem to, lebo Ho poznám.“

Potom som sa otočil, pozrel som sa jej priamo do očí a povedal som: „To, čo som práve spravil s tým mužom, ktorého som nikdy predtým nestretol, sa nijako nelíši od toho, čo ste vy práve spravili s Bohom. Povedal som vám, čo si *myslím* o tom mužovi na opačnej strane bazéna a znel som pomerne presvedčivo. Je však veľmi pravdepodobné, že väčšina z toho, čo som povedal, nie je pravda, a to z toho dôvodu, že som ešte ani chvíľu nevenoval tomu, aby som ho spoznal.“

Tá žena ma počúvala, no vyzerala mierne otrasená.

„Boh nám daroval svoje Slovo, ktoré je zaznamenané na stránkach Biblie a ktoré zjavuje, kým On je,“ povedal som

pokojne. „A tiež poslal svojho Ducha, ktorý nám zjavuje Ježiša, ktorý nám potom zase ukazuje na Všemocného Boha, pretože On je Bohom, ktorý sa zjavil v tele.“

Odmlčal som sa a potom som sa jej jemne spýtal: „Nevytvorili ste si vy náhodou vo svojej mysli nejakého vymysleného Boha, ktorý vlastne vôbec neexistuje?“

Žiaľ, buď nebola pripravená na to, aby konfrontovala svoju neznalosť Boha, alebo sa zľakla, že by mohla čeliť reálnemu stretnutiu s Ním. Ešte chvíľu sme sa potom spolu bavili a čoskoro nato sme každý šli vlastným smerom.

Možno ste sa pri čítaní tohto príbehu usmievali, lebo si tiež myslíte: *Ja Boha poznám. Chodím na bohoslužby a čítam si Bibliu.* Avšak ešte predtým, než sa uspokojíte s takými myšlienkami, musíme si pripomenúť pliaгу farizejov. Oni boli dokonalými návštevníkmi bohoslužieb, pravidelne sa modlili a postili, a nasпамäť vedeli citovať prvých päť biblických kníh. (Ja sa takýmto niečím jednoznačne pochváliť nemôžem!) No napriek tomu tí ľudia nedokázali rozoznať Boha zjaveného v tele – Ježiša, ktorý stál priamo pred nimi.

POZNANIE BOHA

Kto má výsadu poznať Boha? Všetci sú pozvaní, no treba splniť určité stanovené parametre. Dvere sú otvorené pre autentický vzťah, ak sa z hĺbky našej bytosti rozhodneme, že sa Mu úplne odovzdáme. Nie iba naoko, ale tak, že to je sprevádzané aj zodpovedajúcimi činmi. Ježiš hovorí: „Kto by stratil svoj život pre mňa, nájde ho“ (Matúš 16,25). Čo myslí tým, že ho „nájde“ (alebo „zachráni“)? Je to jednoduché; skutočný život sa dá nájsť iba v *poznání Boha*.

Boha nespoznávame tak, že chodíme na bohoslužby, že sa obklopujeme kresťanskými priateľmi, čítame knihy, počúvame kresťanskú hudbu, opakujeme „modlitbu spasenia“, a dokonca ani tým, že robíme dobré skutky. Písmo o Ježišovi často hovorí ako o Ženíchovi a o nás ako o neveste. Keď sa ženích a nevesta zjednotia, tí dvaja sa stanú jedným. Pavol píše: „Toto tajomstvo je veľké, no hovorím to vzhľadom na Krista a Cirkev“ alebo inak povedané: „Je to obrazom toho, ako Kristus a cirkev sú jedno“ (Efežanom 5,32). Boh nám dal *názornú ukážku*; takú, ktorá je v rámci ľudstva tým najbežnejším zjavom. Na každodennej báze môžeme sledovať jasné zobrazenie vzťahu s Ním – tou názornou ukážkou je manželstvo. *Svätý manželský zväzok*.

Keď žena kráča uličkou v kostole v bielych šatách a v pozadí znie svadobný pochod, vyhlasuje tým niečo veľmi dôležité. Lúči sa s približne 3 930 000 ďalšími mužmi, ktorí žijú na svete! Celé svoje srdce, dušu, telo a život dáva tomu jednému mužovi, ktorý ju čaká pri oltári. Je zaujímavé, že jej rozhodnutie reprezentuje skutočné „pokánie“. Odchádza preč od všetkých príležitostí k vytvoreniu manželského zväzku so zvyškom mužov na zemi. Spolu s manželom, ktorého si zvolila, vstupujú do zmluvného vzťahu – on patrí úplne jej a ona patrí úplne jemu. Tí dvaja sa spolu vydávajú na cestu, ktorá môže viesť k prehĺbeniu ich vzťahu a k tomu, aby sa navzájom spoznávali viac, než budú môcť kedykoľvek spoznať kohokoľvek iného.

Teraz chcem povedať niečo, čo možno bude znieť kontroverzne, no vypočujte si to aj tak! Osobne si myslím, že jednou z veľkých prekážok, ktorú sme vytvorili na ceste k *poznávaniu* Boha, je tzv. „modlitba hriešnika“. Naša tradícia zvyčajne vyzerá takto: Vzťah s Bohom predávame takmer úplne rovnako, ako keby sme predávali nejaký produkt zákazníkovi. Po nejakej kázni alebo rozhovore povieme: „Chceš spoznať Boha? Chceš mať vzťah so svojím Stvoriteľom? Tak sa jednoducho pomodli túto modlitbu: „Ježišu, vstúp do môjho života. Činím pokánie zo svojich hriechov.

Prijímam Ťa za svojho Spasiteľa. Ďakujem, že si mi odpustil a že si ma spravil Božím dieťaťom.“

A potom všetkým prítomným oznámime tú radostnú správu, oslavujeme istotu spasenia nových obrátených a pozývame ich do nášho spoločenstva. Nepovedali sme im však nič o pokání – o tom, že sa potrebujú natrvalo odvrátiť od sebeckého životného štýlu a dať Mu k dispozícii svoj život. Počúvajte však celý Ježišov výrok:

Ak ma naozaj chcete nasledovať, tak sa musíte raz a prevždy vzdať svojho života a zaprieť sami seba. Potom musíte byť ochotní niesť môj kríž a považovať ho ako keby za svoj vlastný, a tak sa neustále podriaďovať mojim cestám. Lebo ak si zvolíte seba-obetovanie a svoje životy stratíte pre moju slávu, budete neustále objavovať skutočný život. Ale ak sa rozhodnete, že si svoj život necháte sami pre seba, stratíte aj to, čo sa snažíte si udržať.

(Matúš 16,24-25; preklad anglického prekladu TPT)

Boha môžeme skutočne spoznať iba tak, že vstúpime do autentického vzťahu s Ním, a to je presne to, čo Ježiš v týchto veršoch zrekapituloval. Poznávanie Boha nie je nejaká jednorazová udalosť, ale pevné rozhodnutie podriaďiť sa Jeho cestám viac ako tomu, čo si vy myslíte, že je pre vás najlepšie. Je to rozhodnutie, ktoré je pred nami každý deň a každú chvíľu. Ak je nejaká vec jasne zjavená v Jeho Slove, niet o čom debatovať alebo sa snažiť vykrútiť z poslušnosti. Nasledovanie Ježiša znamená, že hlboko vo svojom srdci ste spravili rozhodnutie, že sa odvrátite opačným smerom od vecí, ktoré Ho urážajú a že Mu budete neustále slúžiť.

Apoštol Jakub píše: „Budte uskutočňovateľmi slova, nielen poslucháčmi, ktorí klamú sami seba“ (Jakub 1,22). Osoba, ktorá počuje Božie Slovo, no nijako naň nereaguje v myšlienkach, slovách a činoch, iba klame samu seba. Jeden anglický preklad

Bible, *The Passion Translation*, to nazýva „sebaklamom“ a ja si myslím, že to je presná charakteristika toho tretieho služobníka, farizejov, tej ženy pri bazéne na Havajských ostrovoch a mnohých iných, ktorých som stretol, ktorí sú totálne presvedčení o tom, že majú vzťah s Bohom, pretože navštevujú bohoslužby a citujú Písmo, no pravidelne hovoria a žijú v rozpore s Jeho Slovom. Žiaľ, sú pomýlení. Je to *sebaklam*.

Dovoľte, aby som sem rýchlo vsunul ešte niečo dôležité. Lisa by iste priznala, že v našom manželstve spravila veľa chýb (ja som ich spravil viac, no teraz sa tu sústredím na nevestu!), no nikdy zámerne nepresadzovala svoje vlastné túžby na úkor našej manželskej zmluvy. Jej správanie nebolo úplne dokonalé, no jej srdce sa nikdy nevzdalo neochvejnej lojálnosti.

Podobne je to aj v našom vzťahu s Bohom – ak pravidelne neposlúchame, On nám odpúšťa. Nijako sa to nelíši od manžela a manželky, ktorí nenarúšajú svoj zmluvný vzťah zakaždým, keď niekto z nich spraví nejakú chybu. Vzťah s naším Stvoriteľom je skutočnou lojálnosťou zo srdca – nielen neúprimnými slovami, ktoré nie sú kryté autentickými, korešpondujúcimi činmi.

Ježiš raz prišiel s takýmto pozoruhodným výrokom: „Ak niekto chce činiť jeho vôľu, ten bude *vedieť*...“ (Ján 7,17; ROH). Začína to v jadre našej bytosti; keď hlboko túžime po tom, aby sme niečo spravili, nielen počúvali. Sme ochotní urobiť *čokoľvek*, čo nám povie a potom *vieme*. Spoznávame tak Boha a Jeho slovo. *The Passion Translation* krásne prekladá text Ján 7,17: „Ponajprv vy zo srdca čiňte Božiu vôľu a potom budete schopní rozoznať, či moje učenie pochádza z Božieho srdca.“

V podobenstve o talentoch dostali všetci traja služobníci pred odchodom svojho pána presne tie isté pokyny. Dvaja podľa jeho pokynov začali postupovať a jeden nespravil nič. Nie je náhoda, že ten tretí služobník naozaj *nepoznal* svojho pána a to ho potom

viedlo aj k podceneniu dôležitosti jeho inštrukcií. Ten služobník žil v sebaklame.

SVÄTÝ STRACH

Slovné spojenie, ktoré Biblia používa na popísanie toho, o čom sme doteraz hovorili, znie takto: *strach alebo bázeň pred Hospodinom*. Keďže strachu je všade okolo nás až priveľa, obzvlášť v našich dňoch a časoch, snažíme sa tomuto slovnému spojeniu vyhýbať. Existujú však *dva strachy*, ktoré sa od seba totálne odlišujú. Jeden z nich je „*duch strachu*“ alebo „*postoj ustráchanosti*“ a ten druhý je „*strach alebo bázeň pred Hospodinom*“. Písmo robí medzi týmito strachmi rozdiel. Tesne po tom, ako sa Boží ľud utiahol spred Božej prítomnosti, Mojžiš mu povedal:

„Nebojte sa, veď Boh vás prišiel skúšať, *aby ste sa ho báli* [aby vám dodal bázeň pred sebou] a [aby ste] nehrešili.“
 Ľud *zostal stáť obďaleč* a Mojžiš *sa priblížil* k oblaku, v ktorom bol Boh. (Exodus 20,20-21)

Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že Mojžiš si protirečí. Dovoľte mi preformulovať jeho výrok do trošku zrozumiteľnejšieho tvaru: „*Nebojte sa*, pretože Boh sa prišiel pozrieť na to, či je vo vás Jeho *strach* (alebo bázeň).“ Toto prehlásenie nie je protirečivé; skôr sa snaží odlíšiť, či Boh človeku „*naháňa strach*“, alebo či má „*bázeň pred Hospodinom*“ – v tom je ten rozdiel. Človek, ktorému Boh *naháňa strach*, pravdepodobne niečo skrýva. Spomeňte si na to, ako sa Adam skryl pred Božou prítomnosťou, keď proti Nemu zhrešil (pozri Genезis 3,8). Na druhej strane človek, ktorý má *bázeň pred Hospodinom*, nemá čo skrývať. Skôr sa bojí toho, že by nemal byť v Jeho prítomnosti.

Dovoľte mi preto už teraz hneď jasne prehlásiť: *Bázeň pred Hospodinom neznamená, že žijeme v strachu pred Bohom*. Ako môžeme mať intímny vzťah s Niekým, koho sa bojíme? Ako

sme si už vyjasnili, skutočná, svätá bázeň znamená, že sa bojíme byť od Boha oddelení. Keď máte bázeň pred Hospodinom, tak nechcete byť nikde inde než v Jeho prítomnosti, obklopení Jeho starostlivosťou a láskou. Ste nepohnutelní – bez ohľadu na okolnosti a bez ohľadu na to, ako pochmúrne veci vyzerajú; viete, že neexistuje žiadne iné miesto, ktoré by bolo lepšie, než byť v Jeho blízkosti. A navonok sa to prejavuje tak, že Ho poslúchate.

Žiť v bázni pred Hospodinom znamená, že Ho obdivujete, ctíte, rešpektujete a vážite si Ho viac než kohokoľvek iného alebo čokoľvek iné. Znamená to, že Mu pripisujete najvyššiu úctu a že sa otvárate pre túžby Jeho srdca, a považujete ich za vzácnejšie a hodnotnejšie než svoje vlastné. Milujeme to, čo On miluje a nenávidíme to, čo On nenávidí. To, čo je dôležité pre Neho, sa stáva dôležitým aj pre nás; to, čo nie je až také dôležité pre Neho, nie je až také dôležité ani pre nás.

Tento postoj nás stavia medzi tých, ktorých Boh víta vo svojej blízkosti. Ak by ste sa bližšie pozreli na Izraelský národ, tak by ste videli, že ich láska k Bohu bola podmienená. Keď boli okolnosti priaznivé, vtedy Boha uctievali, poslúchali Ho a milovali Ho. Keď okolnosti priaznivé neboli, sťažovali sa. Bezvýhradne Mu nedôverovali; skôr sa sústredili na vlastné prežitie. A tým, že sa snažili zachrániť si svoje vlastné životy, robili presný opak toho, o čom Ježiš hovoril v evanjeliu – vzdali sa slávnej výsady skutočného vzťahu s Ním. Mojžiš mal bázeň pred Bohom; oni nemali.

Ich motívy sa aj príslušným spôsobom prejavili navonok – ľud *zostal stáť obďaleč*, no Mojžiš sa *priblížil* do Božej prítomnosti. Kvôli svojej slepote prepásli to najlepšie, čo mohli mať. Mojžiš naopak videl všetko jasne. Mojžiš poznal Boha – Jeho Slovo, Jeho cesty, Jeho múdrosť. Oni poznali Boha iba z toho, ako odpovedal na ich modlitby.

V bázni pred Bohom žijeme skutočne vtedy, keď Ho okamžite poslúchame; aj keď to nedáva zmysel, keď z toho nemáme žiadny bezprostredný zisk a možno dokonca aj vtedy, keď sa zdá, že tým narušíme svoje pohodlie. Poznáme Jeho charakter a to nám stačí. Aj napriek tomu, že niektoré veci nám môžu pripadať ako neprospešné, ak poslúchame Boha, nikdy také nebudú.

A nakoniec, chodenie v bázni pred Hospodinom sa prejavuje tým, že Ho dokonale poslúchame. Abrahám spravil presne to, keď mu Boh povedal, aby sa vzdal toho najdôležitejšieho, čo mal – toho, na čo čakal dvadsaťpäť rokov – aby sa vzdal človeka, ktorého miloval viac ako ktoréhokoľvek iného človeka alebo ako čokoľvek iné, čo vlastnil – svojho syna Izáka. Zavčasu ráno sa vybral na cestu a potom šiel tri dni – len aby splnil to, o čo ho Boh požiadal. Boh mu nedal odpoveď na otázku „prečo“ a zdalo sa, že táto obeť zničí úplne všetko, kvôli čomu Abrahám žil. Zdalo sa to úplne neprospešné. On však bezvýhradne dôveroval *Božiemu charakteru* (čo je presný opak toho, čo spravil lenivý služobník).

Keď Abrahám zdvihol nôž, aby zabil Izáka, anjel Pánov ho zastavil a vyhlásil: „Nedotýkaj sa chlapca, neublíž mu! Teraz viem, že sa *bojíš Boha*, lebo si mi neodoprel ani svojho jediného syna“ (Genezis 22,12). Človek, ktorý má skutočnú bázeň pred Bohom, zo srdca takto miluje, dôveruje a verí.

Je napísané: „Bázeň pred Hospodinom je začiatkom poznania“ (Príslovia 1,7). Akého poznania? Odpoveď je uvedená o niekoľko veršov neskôr, no pozrime sa aj na to, čo je uvedené ešte pred samotnou odpoveďou – povýšenie Jeho Slova nado všetko; a to sa nijako nelíši od toho, čo spravil Abrahám:

Syn môj, ak prijmeš moje výroky, ak budeš zachovávať moje prikázania a napínať ucho za múdrosťou, prikláňať svoje srdce za rozumnosťou, keď budeš prosiť o rozum, hlasne sa dovolávať rozumnosti, ak ju budeš hľadať ako striebro

a slediť za ňou ako za skrytými pokladmi, potom porozumieš bázni pred Hospodinom a *nájdeš Božie poznanie*. (Príslovia 2,1-5)

Odpoveď je celkom jasná; bázeň pred Hospodinom je *začiatkom poznania Boha*. Dnes by sme to asi povedali trošku inak. Možno by sme skôr povedali: „Keď pochopíte bázeň pred Hospodinom, začnete Boha dôverne spoznávať.“ Teraz už rozumieme základnej chybe, ktorú spravil lenivý služobník. Chýbala mu svätá bázeň a to sa navonok prejavilo v nedostatku jeho aktivity a v spôsobe, akým svojmu pánovi odpovedal. Izrael vnímal Boha v určitých chvíľach ako tyrana a presne tak aj tento služobník vnímal svojho pána. Nedokázal vidieť Jeho skutočný charakter.

Svätá bázeň je východiskovým bodom pre *poznávanie Boha*. Žalmista to potvrdzuje nasledujúcim vyhlásením: „Hospodin je priateľ tých, čo sa ho boja“ (Žalm 25,14). Priatelia sú ľudia, ktorých *dôverne* poznáme. Ježiš raz prekvapujúco povedal: „Vy ste moji priatelia, ak robíte, čo vám prikazujem“ (Ján 15,14).

Mnohí z nás často hovoria, že „milujú“ Ježiša a hovoria to tak isto, ako keď hovoria o nejakej filmovej celebritke, o športovcovi alebo o nejakej verejne známej postave. Začiatkom roka 2020, keď Kobe Bryant a jeho dcéra Gianna zomreli v rámci tragickej havárie helikoptéry, celý americký národ smútil a mnohí aj plakali. Ľudia priniesli množstvo balónikov, smútočných pozdravov a kvetov k Staples Center v Los Angeles, kde Kobe hrával basketbal. Aj mňa tá tragédia zaskočila, smútil som za ním a pomerne dosť ma to zamestnávalo.

No väčšina z nás, čo sme smútili, sme Kobeho nepoznali tak ako jeho manželka, rodina a blízki priatelia. Ak by nás stretol na ulici, nemal by ani poňatia o tom, kto sme. Nikdy som sa s ním ani na chvíľu nestretol, no napriek tomu som smútil nad jeho smrťou,

ako keby som s ním mal nejaký vzťah. A presne tak, ako by Kobe počas svojho života nespoznal mňa, tak bude množstvo mužov a žien tvrdiť, že poznajú Ježiša, pretože chodili na bohoslužby, hovorili o Ňom na sociálnych médiách, počúvali o Ňom hudbu, robili veci v Jeho mene a dokonca vyznávali Jeho panstvo; no Ježiš im na to odpovie: „Nikdy som vás nepoznal.“ A potom vysvetľuje prečo:

Nie každý, kto mi hovorí: ‚Pane, Pane!‘ vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: ‚Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov?‘ Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odíďte odo mňa, páchatelia neprávostí!
(Matúš 7,21-23)

Nechceme, aby nám niekedy náš Pán povedal niečo takéto. Ak sa pozorne pozriete na tento text, tak zistíte, že títo ľudia si boli istí svojim vzťahom s Ježišom a zdá sa, že sa do toho aj emocionálne vložili. Kobe by mi bol býval povedal: „Kto si? Odkiaľ si? Ako sa voláš?“ A takto isto Ježiš povie mnohým, ktorí budú tvrdiť, že Ho poznajú: „Nepoznám vás. Odkiaľ ste?“ (Lukáš 13,25).

TRÁVTE S NÍM ČAS

Bázeň pred Hospodinom je počiatočným bodom dôverného poznania Boha. No, prečo by sme sa mali zaseknúť v počiatočnom bode? Prehlbujte svoj vzťah s Bohom, pretože On vás volá, aby ste sa k Nemu priblížili. Je napísané: „Priblížte sa k Bohu a on sa priblíži k vám“ (Jakub 4,8). Je úžasné, že my môžeme určovať úroveň nášho vzťahu s Ním.

Prekvapuje ma, ako je možné, že toľko ľudí, ktorí sa verejne považujú za veriacich, sa vôbec nelíši od tej ženy, ktorú som stretol

pri tom bazéne na Havajských ostrovoch. Svoje „poznanie Boha“ preberajú zo sociálnych médií, z kresťanskej hudby, z blogov, z rozhovorov s priateľmi a od svojho pastora, ktorý im o Bohu rozpráva raz do týždňa. Netrávia s Ním však žiadny osobný čas.

Najnovšie štatistiky hovoria, že (v USA) ľudia vo veku od pätnásť do dvadsaťpäť rokov trávia 53,7 hodín týždenne pred obrazovkami – svojich telefónov, tabletov, počítačov a televízie.*¹ Zaujímalo by ma, koľko času trávia v Slove Božom? A tá otázka sa netýka iba mladých ľudí!

Ja čítam Bibliu už viac ako štyridsať rokov a ešte stále je to jedna z mojich najobľúbenejších činností. Pred čítaním vždy prosím Ducha Svätého, aby mi čerstvým spôsobom zjavil Ježiša. Celé roky života som už strávil tým, že som skoro ráno vstal a prechádzal sa po svojej pracovni alebo po vonku na nejakom osamelom mieste, alebo v nejakej hotelovej izbe – a len si čítam, modlím sa a počúvam. Nechcem byť jedným z tých, ktorí kážu evanjelium po celom svete a spoliehajú sa pri tom iba na svoje obdarovanie, no nevenujú dostatok času tomu, aby spoznali Darcu toho obdarovania.

Boh chce mať s vami dôverný, intímny vzťah. Jeho dokonalá láska vyháňa strach. Príliš často sa prichytávame pri tom, že sa správame ako ten služobník, ktorý nedokázal vidieť dobrotu svojho pána. A preto vás povzbudzujem, aby ste sa modlili, aby vás Boh naplnil svojou svätou bázňou. A potom s Ním strávte kvalitný čas a objavte, kým On naozaj je: Láska.

Boh nás našiel, miloval a zomrel za nás dávno predtým, než sme my spoznali Jeho. On je iniciátorom tohto veľkolepého vzťahu. On je na našej strane. On nás túži dôverne spoznať. Miluje nás však tak hlboko, že nám odmieta takýto vzťah nanútiť.

Rozhodnite sa teda teraz! Vyberte si život! Rozhodnite sa spoznávať Ho ... dôverne.

¹ <https://www.barna.com/research/digital-babylon/>. Accessed January 10, 2020.

PREMÝŠLAJTE

1. Pôvodom strachu je vždy neznalosť Božieho charakteru. Ak by ste mali zhodnotiť spôsob, akým ste spravovali a spravujete svoje obdarovanie a povolanie, v akom zmysle bol ovplyvnený nesprávnym vnímaním Božieho charakteru?
2. Autentický vzťah s Bohom je možný iba vtedy, keď sa Mu naplno odovzdáte a žijete v poslušnosti voči Jeho Slovu. Viete o nejakom postoji alebo nejakom správaní, ktoré narúša váš vzťah s Bohom?
3. Existuje veľký rozdiel medzi *ustráchanosťou pred Bohom* a *v bázni pred Hospodinom*. Aký je v tom rozdiel? Prečo je bázeň pred Hospodinom kľúčová pre dôverné spoznávanie Boha?

*Pán môj, viem,
že si prísny a záleží ti na zisku,
ale ja som sa bál.*

—Matúš 25,24–25; NPK

13

Prekážky znásobovania II

Teraz sme pripravení k tomu, aby sme si rozobrali druhý výrok lenivého služobníka: „Ja som sa bál.“ Paralyzoval ho strach. Páči sa mi, ako anglický preklad *The Message* parafrázuje slová tohto služobníka: „Viem, že máš vysoké nároky... že vyžaduješ iba to najlepšie a nemáš pochopenie pre chyby.“

To mi pripomína jeden príbeh. Kedysi som hrával klubový basketbal a mal som dvoch rôznych trénerov. V oboch tímoch som hral na pozícii krídla (alebo strieľajúceho rozohrávača), pretože hádzanie na kôš z väčšej vzdialenosti (a skórovanie trojbodových košov) bola jedna z mála vecí, ktoré som v tom športe zvládal dobre.

Môj prvý tréner bol muž, ktorý z nás chcel vytiahnuť to najlepšie, a preto nás povzbudzoval alebo konštruktívne usmerňoval. Vedel som, že je na mojej strane a že nie je proti mne. Vďaka tomu som s istotou strieľal na kôš z rôznych pozícií na hracom poli. Jeho dôvera vo mňa túto moju istotu ešte znásobovala.

Môj druhý tréner bol iný. Sám o sebe hovorieval, že je „človek, ktorý má vysoké nároky a nemá pochopenie pre chyby“. Keď som sa rozhodol strieľať a netrafil som, tréner ma počas najbližšieho oddychového času prísne skorigoval a veľmi často ma potom odvolal na lavičku. Pod jeho vedením sa mi v strieľaní veľmi nedarilo. Počas vlastného tréningu, keď tréner nebol nikde

nabližku, som dokázal streliť koše z rôznych pozícií na kurte. Bol som ten istý hráč s tým istým talentom, no keď som bol pri ňom, nešlo mi to.

Ak sa v predtým uvedenom texte pozriete na odpoveď toho služobníka, tak zistíte, že on svojho pána *vnímal* presne tak isto, ako som ja vnímal toho kritického trénera. Je tam však aj jeden veľký rozdiel: Pán toho služobníka bol v *skutočnosti* úplne iný ako môj druhý tréner.

V nadväznosti na predošlú kapitolu je potrebné povedať, že práve preto je pre nás rozhodujúce, aby sme venovali čas poznávaniu Boha. On sa vôbec nepodobá na človeka, za ktorého ho *pokladal* ten lenivý služobník. Boh je za nás; On v nás verí a dôveruje nám. Ak Ho takto *nevnímame*, jednoducho môžeme podľahnúť strachu a zakopať naše obdarovanie.

Keď už sme si toto všetko povedali, preskúmajme spolu ešte jednu úplne inú príčinu neplodnosti. Ako som už spomínal v predchádzajúcej kapitole, existujú ľudia, ktorí síce poznajú Boha, no napriek tomu zápasia so strachom alebo sa ním niekedy dokonca nechávajú premôcť. Sú na to dôvody, o ktorých hovorí aj Písmo a vo zvyšku tejto kapitoly sa tým dôvodom budeme obšírnejšie venovať. Predtým si však pozrite týchto niekoľko zaujímavých myšlienok o strachu a o témach, ktoré s ním súvisia:

Nie smrti by sa mal človek báť; mal by sa skôr báť toho, že nikdy nezačne žiť.

—Marcus Aurelius

Nikdy sa nebojte pokúsiť sa o niečo nové. Pamätajte na to, že amatéri postavili koráb; profesionáli postavili *Titanic*.

—Autor neznámy

Najväčšia chyba, ktorú v živote robíme, je neustály strach, že spravíme chybu.

—John C. Maxwell

Jeden z najväčších objavov, aké môže človek spraviť, jedno z najväčších prekvapení je, keď človek zistí, že dokáže spraviť niečo, čoho sa bál, že to nedokáže.

—Henry Ford

Našu ďalšiu diskusiu začnime s nasledujúcim, neotrasiteľne pravdivým výrokom: *Protikladom nezdravého strachu je Božia láska*. Keď bezpodmienečne milujeme Boha a ľudí, strach je zničený. Ako píše apoštol Ján: „Dokonalá láska vyháňa všetok strach“ (1. Jána 4,18).

V súvislosti s touto pravdou nikdy nezabudnem na jedno poučné stretnutie, ktoré som mal s Duchom Svätým v San Diegu. Práve som doslúžil na bohoslužbách a bol som sám vo svojej izbe. Zrazu som sa prichytil pri tom, ako zápasím so strachom, ktorý sa týkal našich synov. Počul som o deťoch duchovných služobníkov, ktoré tragicky zomreli: niektoré elektrickým prúdom, mnohé iné pri dopravných nehodách, niektoré kvôli predávkovaniu drogami, iné utopením alebo z nejakých iných príčin. A práve som sa dopyčul o nejakej ďalšej tragédii a snažil som sa zbaviť obáv, ktoré na mňa začali doliehať. Zrazu som vo svojom srdci počul tieto slová: „Synu, strach je kontrolka. Iba poukazuje na nejakú oblasť tvojho života, ktorú si Mi ešte neodovzdal; tú oblasť svojho života ešte stále držíš vo svojich rukách.“

Jeho slová ma fascinovali. Uvedomil som si, že som si na seba vzal niečo, čo som nedokázal uniesť. Zakrátko po tomto zjavení som už vo svojej izbe volal: „Otče, títo synovia nie sú moji. Som iba správcom niečoho, čo je Tvoje. A preto čokoľvek, čo si Ty praješ pre nich, si aj ja prajem pre ich životy – nech je to čokoľvek. Môžeš ich premiestniť na úplne iné miesto na tejto zemi alebo si

ich zobrať do neba, ak to uznáš za vhodné, no smelo Ťa prosím o to, aby mohli naplniť všetko, kvôli čomu si ich stvoril na tento svet.“

A potom som zvolal ešte silnejšie: „Ale diabol, v mene Ježiš, ty sa ich nesmieš dotknúť! Vyhlasujem, že sú Boží a zakazujem ti, aby si zabil, ukradol alebo zničil to, čo je Božie!“

Srdce mi ovládol úžasný pokoj a odvtedy som sa už nikdy o našich štyroch synov nebál. A ak sa ma znova snažia zmocniť starosti, prísne poviem: „Starosť o našich synov som v San Diegu prenechal Bohu a nemienim to meniť.“ Zakaždým ten strach okamžite opadne a vráti sa pokoj.

Vláda strachu je hrozná. Strach je vtieravý, chce nás ovládnuť, a keď nás premôže, je zaplavujúci. Ak sa s ním príslušne nevysporiadame, zmení náš osud. Tu je ale dobrá správa: Strach je poraziteľný; musíme ho však správne konfrontovať.

VENUJTE POZORNOSŤ SVOJMU DARU

Pavol napísal dva listy svojmu „duchovnému synovi“ Timotejovi. V oboch listoch sa vyjadruje ku skutočnosti, že Timotejov dar (*charizma*) je zanedbávaný a nepoužívaný. Ešte predtým, než pôjdeme ďalej, si ale povedzme, že Timotej bol zbožný muž. Pavol sa v iných epištolách chválil jeho osvedčeným charakterom a skutočnou vierou. Timotej jednoznačne nezapadá do kategórie ľudí, ktorí sú paralyzovaní strachom kvôli nepoznaniu Božieho charakteru. Vo svojom prvom liste Pavol hovorí: „*Nezanedbávaj dar milosti, ktorý máš v sebe*“ (1. Timotejovi 4,14).

Slovo *zanedbávať* je preklad gréckeho slova *ameleō*. Súčasťou jeho definície je aj „prehliadať alebo považovať za nie až také dôležité“.¹ Iný zdroj toto slovo definuje ako „nevažovať nad

¹ Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga,

niečím, a tým pádom nereagovať vhodne na niečo; nevenovať niečomu pozornosť“.²

Prečo by Timotej – alebo ktokoľvek z nás – prehliadal alebo nevenoval pozornosť daru, ktorý dostal od Boha a v extrémnom prípade by dokonca ani nad ním neuvažoval? Jednou z príčin by mohlo byť, že:

*Nefunguje alebo neprináša výsledky,
ktoré sú v súlade s našimi očakávaniami.*

Myslenie s tým spojené znie takto: *Skúsil som a nefungovalo to. Ako dvadsiatnik a skorý tridsiatnik som mal často pokušenie uvažovať takýmto spôsobom. Ako som už popísal predtým, jedným z tých prípadov bola aj situácia, keď Lisa a jej priateľka počas mojej kázne zaspali. Pomyslel som si: *Prečo by ma vôbec niekto chcel počúvať, keď ani moji najbližší nedokážu zostať bdieť?**

Približne v tom istom čase sa stala ďalšia vec, ktorá posilnila môj zápas s myšlienkami o zlyhaní – jeden môj priateľ a ja sme každý viedli triedu nedelného vzdelávania. Na jeho seminár chodilo dvesto ľudí – niektorí už mohli iba stáť. V tom istom čase bola návštevnosť môjho seminára približne iba dvadsať ľudí. A dokonca sa mi stalo, že počas toho obdobia prišiel na môj seminár iba jeden človek!

Mal som veľa iných príležitostí – príliš veľa na to, aby som ich tu všetky vymenoval – keď som mal pokušenie spochybňovať svoje obdarovanie. Teraz si uvedomujem, že keby som sa bol tým myšlienkam o nesplnených očakávaníach a zdanlivých zlyhaniach poddal, už by som odišiel z duchovnej služby a šiel by som iným smerom – a v konečnom dôsledku by som bol nešťastný, lebo by som opustil svoje životné povolanie.

TN: AMG Publishers, 2000.

2 Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996.

Ďalšou príčinou prehliadania alebo nevenovania pozornosti obdarovaniu, ktoré sme dostali od Boha, môže byť:

Kritika iných.

Niet pochýb o tom, že som mal vážne pokušenie prestať písať po tom, čo môj prvý manuskript bol odignorovaný, skritizovaný a odmietnutý prvým editorom a potom aj vydavateľmi. Neskôr, tesne potom, ako som svoju knihu vydal svojpomocne, sa jeden môj priateľ opovržlivo vyjadril k môjmu štýlu písania. V ten večer, keď som si vypočul jeho poznámky, som ležal na dlážke v našej obývačke a nevedel som sa dvadsať alebo tridsať minút pohnúť, cival som na plafón a cítil som sa neskutočne deprimovaný. Uvažoval som nad tým, či som na tú knihu nepremárnil celý jeden rok svojho života a veľa peňazí. Pomyslel som si: *Prvý editor, potom vydavatelia a teraz ju kritizujú ešte aj moji priatelia. Zobuď sa, John! Prečo si nedokážeš priznať, že tá kniha nie je dobrá a že si zlyhal?*

Ak by som sa bol tým myšlienkam a ostatným komentárom podvolil, nenapísal by som svoju druhú knihu, ktorá tiež vyzerala ako zlyhanie. Spomínam si, ako som ju poslal jednej z mojich bývalých učiteliek na biblickej škole a ona ju tiež ostro skritizovala – bol som dokonca ešte viac zdevastovaný! V tom čase prešlo už dva a pol roka od vydania prvej knihy a ani jedna z tých kníh sa nezačala predávať.

Ak by som v ktoromkoľvek bode počúval kritiku iných a moje vlastné myšlienky sklúčenosti, bolo by pre mňa veľmi ľahké jednoducho sa vzdať. A nikdy by som nebol býval napísal tretiu knihu, ktorá sa samozrejme volala *Satanova návnada*.

Ďalšou príčinou prehliadania alebo nevenovania pozornosti obdarovaniu, ktoré sme dostali od Boha, môže byť:

Strach pred zlyhaním.

Ironická realita tohto strachu je takáto: Ešte predtým, než sa vôbec do niečoho pustíme, očakávame, že zlyháme, a tak sa pred zlyhaním chránime tak, že sa o nič ani nepokúsime! Sprievodnou myšlienkou je: *Načo sa pokúšať, keď to aj tak nebude fungovať?* Koľko snov a vízií bolo prekazených kvôli strachu pred zlyhaním? Aké tragické je, keď Bohom-dané obdarovanie vyjde nazmar veľmi podobným spôsobom ako v prípade toho lenivého služobníka.

O tom, k čomu vedie strach pred zlyhaním, napísal môj priateľ Myles Munroe vo svojej knihe *Maximalizovanie svojho potenciálu (Maximizing Your Potential)* toto:

Cintorín je najbohatšie miesto na zemi, pretože sa tam nachádzajú všetky tie nádeje a sny, ktoré neboli nikdy naplnené, tie knihy, ktoré neboli nikdy napísané, tie piesne, ktoré neboli nikdy zaspievané, tie vynálezy, ktoré neboli nikdy publikované, tie lieky, ktoré neboli nikdy objavené – a to všetko preto, lebo niekto sa príliš obával *spraviť prvý krok*.³

V súlade s Mylesovými slovami prichádza odo mňa táto silná výzva: Nedovoľte, aby niekto alebo niečo zabránilo tomu, aby sa dary, ktoré vám Boh daroval, nejako prejavili počas vášho života.

Moje ďalšie slová vás možno prekvapia, keďže všetci si Timoteja naozaj vážime. Z Pavlových listoch sa ale dozvedáme, že Timotej sa uberal tým istým smerom ako ten lenivý služobník! Jeho nadprirodzené obdarovanie nebolo využité a on tomu nevenoval pozornosť. Našťastie mal dobrého otca vo viere, ktorý mu nedovolil zotrvať v jeho vtedajšom stave.

3 Myles Munroe, *Maximizing Your Potential Expanded Edition*, Kindle. Shippensburg, PA: Destiny Image, 2013, 145.

V druhom liste, ktorý Pavol napísal svojmu „synovi“, Pavol nestráca čas a hneď sa vyjadruje k tejto téme: „Preto ti pripomínam, aby si *roznecoval* oheň Božieho daru, ktorý si dostal“ (2. Timotejovi 1,6). Slovo *roznecoval* zodpovedá gréckemu slovu *anazōpureō*, ktoré je definované ako „rozdúchavanie ohňa“.⁴ Grécko-Anglický slovník však významu tohto slova dodáva ešte väčšiu šírku. Toto slovo definuje ako „spôsobiť, aby sa niečo znova začalo – re-aktivovať“.⁵ Boží dar v Timotejovi nebol aktívny a musel byť znova naštartovaný. Ako ale došlo k tomu latentnému stavu? Pavol jeho príčinu vysvetľuje hneď v nasledujúcom verši:

Boh nám totiž nedal ducha *bojazlivosti*, ale Ducha sily, lásky a rozvahy. (2. Timotejovi 1,7)

Grécke slovo pre strach je *deilia*, no jeho najpresnejším prekladom je slovo „bojazlivosť“. Pavol teda hovorí: „Timotej, tvoj dar od Boha nie je používaný kvôli tomu, že si *bojazlivý*.“ Alebo ak by sme to mali vyjadriť ešte nezaobalenejšie: „Timotej, tvoj dar od Boha nie je funkčný, lebo si *bojazlivý*.“

To je slovo, s ktorým sa vieme stotožniť. Byť bojazlivým znamená „kvôli strachu byť odradeným od činov“. Avšak ešte dôležitejším aspektom je to, že skutočným pôvodcom bojazlivosti je *duch*. Je to duchovná mocnosť a ak strach neoslovíme na duchovnej úrovni, jeho korene nebudú nikdy úplne odrezané.

MÔJ ZÁPAS S BOJAZLIVOSŤOU

Viem o tom naozaj veľa, pretože som s týmto duchom bojoval mnoho rokov. Pôvodne som si myslel, že to je slabosť mojej osobnosti. Ale počas série stretnutí začiatkom 90-tych rokov som

⁴ Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.

⁵ Arndt, William, Frederick W. Danker, Walter Bauer, and F. Wilbur Gingrich. *A Greek—English Lexicon of the New Testament and Other Early Christian Literature*. Chicago: University of Chicago Press, 2000.

zistil, že moje hodnotenie je úplne nesprávne. Tie stretnutia boli pôvodne naplánované tak, že mali trvať iba štyri dni a mali sa odohrávať v cirkevnom zbere v jednom malom meste. Nakoniec sme tam spolu zažili trojtýždňové Božie konanie. Každý večer bola tá budova naplnená až po okraj a mnoho ľudí bolo spasených, uzdravených a oslobodených. Boží dar v mojom živote, ktorým je kázanie, bol plne funkčný. Bolo to pozoruhodné. Niektorí ľudia cestovali až 120 kilometrov, aby sa tých večerných bohoslužieb mohli zúčastniť. Presne si pamätám, ako som počas dňa vošiel do prázdnej budovy a pripadalo mi to ako keby sa na tom mieste usídlila Božia prítomnosť.

V jeden večer posledného týždňa sa to všetko ale zmenilo. Niektorí vedúci chvál skritizovali moju službu z predošlého dňa. Ich slová sa ku mne dostali tesne pred bohoslužbami prostredníctvom jedného z vedúcich toho zboru. Ich názory mi pripadali príliš dogmatické, no neškodné. Napriek tomu som sa v myšlienkach ich slov nedokázal zbaviť. Namiesto toho, aby som sa sústredil na nadchádzajúce bohoslužby, začal som sa zaoberať kritikou svojej kázne z predošlého večera. Pastor ich poznámky ale zamietol; pomodlili sme sa a vošli sme do hlavnej miestnosti – tak, ako sme to spravili pri všetkých bohoslužbách predtým.

V ten večer sa všetko zdalo byť suché. Snažil som sa slúžiť tak, ako som to robil predchádzajúce dva týždne, no bol som zmätený, nedokázal som sa sústrediť a absolútne ma nebavilo byť na pódiu. Chcel som utiecť zadnými dverami! Cítil som sa bezmocný ako nejaký tínedžer počas nevydareného prejavu vo svojej triede pred vlastnými spolužiakmi. Chýbalo tam pomazanie; vôbec som necítil Božiu prítomnosť. Bolo to hrozné. Bohoslužby som ukončil predčasne a vrátil som sa na miesto, kde som býval.

Prichytil som sa pri tom, že sa hnevám na Boha. *Prečo mi nepomohol? Prečo boli tie bohoslužby také iné? Prečo som sa cítil opustený?* Myslel som si: *Tá kázeň a následná služba boli úplne*

smiešne. Zajtra večer tam už iste nikto nepríde. Vlastne, ani ja by som tam zajtra už najradšej nešiel.

Do postele som si líhal s nádejou, že nasledujúci deň to bude iné.

Nasledujúce ráno som sa zobudil s ťažobou, deprimovaný a znechutený. Snažil som sa modliť, no nešlo to. Začal som sa vážne trápiť nad tým, čo nie je v poriadku. V to poobedie som strávil tri hodiny na modlitbách. Celý čas som zápasil s myšlienkami o zlyhaní. Nakoniec som sa donútil tú ťažobu prekonať a psychicky som sa pripravil na nasledujúce bohoslužby.

V ten večer na bohoslužbách mi uctievanie pripadalo rovnako suché ako večer predtým a osobne som mal pocit, že nemám čo dať. Znova som mal chuť utiecť zadnými dverami. Po úvodnom predstavení som vstal a horko-ťažko som niekoľko minút niečo rozprával. Znova som sa vôbec nedokázal sústrediť. V jednom bode som počul, ako mi nejaký hlas v mojej hlave hovorí: „A to si prečo povedal? Kam smeruješ s touto kázňou? Je to trápne!“

V tom bode som mal toho plné zuby. Zrazu zo mňa pred šesťsto ľuďmi vyhrklo: „Neviem, čo nie je v poriadku, ale tieto posledné dva večery tu niečo nesedí. Mohli by ste sa, prosím, postaviť a modliť sa so mnou?“ Počas toho, ako sme sa všetci modlili, Boh ku mne prehovoril – po prvýkrát za posledných dvadsaťštyri hodín som vtedy počul Jeho hlas. Pripomenul mi, čo Pavol napísal v 2. Timotejovi 1,7 a povedal: „Synu, ten chváliaci tím, ktorý stojí na pódiu za tebou, ti naháňa strach. Zlom *ducha bojzlivosti* a hovor, čo ti dávam.“

Spravil som, čo mi povedal a hneď za tým nasledovalo smelé posolstvo z Písma. Boli to najmocnejšie bohoslužby z celej série dvadsaťjeden bohoslužieb. Sedemdesiat päť percent ľudí prišlo dopredu a priznalo sa, že tiež zápasia s bojzlivosťou. Uličky boli preplnené ľuďmi, ktorí túžili po modlitbe za slobodu.

Pastor sa mi o niekoľko týždňov ozval, lebo mi chcel povedať, aké efektívne boli tie konkrétne bohoslužby. Zistilo sa, že vedúci, ktorí kriticky komentovali moju službu, žili v otvorenom hriechu – v cudzoložstve, smilstve a opilstve. Všetko to vyšlo na svetlo v priebehu ďalších dvoch týždňov a všetci okrem jedného aj z toho zboru odišli. Pastor mi zvestoval, že odvtedy je jeho chváliaci tím taký zjednotený a efektívny ako nikdy predtým. Bola to skúsenosť, ktorá priniesla zmenu nielen do osobných životov, ale aj do celej služby toho zboru.

Pre mňa sa tým skončili roky zápasov s depresiou a pokusov o to, aby som na nejakých bohoslužbách kázal bez toho, aby môj Bohom-daný dar bol funkčný. Najdôležitejším objavom bolo zistenie, že duch bojzlivosti musí byť priamo oslovený – presne tak, ako keď Ježiš počas pokúšania na púšti hovoril satanovi priamo Slovo Božie. Ježiš neprosil *Boha*, aby odvrátil satanove útoky; On sám oslovil diabla priamo, jasne a bez obalu.

ELIÁŠOV NÁSTUPCA

Povzbudzujem vás, aby ste si prečítali 1. Kráľov 17-19. Budete tam svedkami príbehu o zastrašovaní a bojzlivosti, ktorý sa podobá tomu môjmu – je tam popísaná Eliášova skúsenosť s izraelskou kráľovnou Izebel.

Tento veľký prorok smelo konfrontoval izraelský národ na vrchu Karmel – proti sebe mal 850 falošných prorokov, kráľa Achaba a kráľovských úradníkov. Pred celým národom Boh mocne skrze oheň odpovedal na Eliášovu modlitbu. Eliáš dokonca nariadil, aby všetkých falošných prorokov pozabíjali. Eliáš mocne pôsobil vo svojom obdarovaní! Potom sa modlil a skončilo sa tri a pol ročné obdobie sucha. Nakoniec dokonca predbehol aj kráľovský voz! A to všetko sa stalo v priebehu jedného dňa! To bol ale deň v službe!

Avšak ešte predtým, než zapadlo slnko, sa Izebel dopyčovala o tom, čo sa tam odohralo a začala sa skutočná vojna:

Izebel poslala Eliášovi odkaz: „Nech ma bohovia čo najprísnejšie potrescú, ak zajtra o tomto čase nenaložím s tvojím životom, ako si ty naložil s hociktorým z nich.“
(1. Kráľov 19,2)

Ešte predtým, než sa vyjadrím k Izebelinej hrozbe, dovoľte mi povedať, že duchovia sa podobajú surferom. Surferi potrebujú vlny, na ktorých by mohli jazdiť; duchovia potrebujú slová, na ktorých by mohli jazdiť. Je napísané: „Nijaká zbraň vyrobená proti tebe sa nevydarí a každý jazyk, ktorý povstane proti tebe, *usvedčíš na súde* [umlčíš, zatratíš]. Toto je dedičstvo služobníkov Hospodina a dobrodenie odo mňa“ (Izaiáš 54,17). Všimnite si, že máme umlčať každý jazyk, ktorý povstane proti nám. To je naša úloha, nie Božia. Ježiš na púšti neprosil Boha, aby utišil satana. Ani my to nemáme robiť, keď na nás útočí.

Je zrejmé, že Izebeline slová niesli v sebe silného ducha bojzlivosti. Keď sa o jej slovách dopyčul Eliáš, všimnite si, ako zareagoval: „Eliáš sa naľakal a utiekol, aby si zachránil život“ (1. Kráľov 19,3; BOT).

Tento muž, ktorý konfrontoval celý národ, falošných prorokov a kráľa, zrazu uteká preč. Odcestoval na opačný koniec krajiny a potom šiel ešte celý deň ďalej až do púšte, tam si sadol pod strom a *modlil sa, aby zomrel*.

Wow, naozaj to je ten istý človek? Čo sa stalo? Je jasné, že je zmätený, deprimovaný, beznádejný a že stratil víziu. To sú symptómy ducha bojzlivosti. Smutnou realitou je, že väčšina ľudí zápasí so symptómami namiesto toho, aby oslovili ducha, ktorý sa skrýva za nimi.

Kvôli nevedomosti som proti týmto symptómom tiež dlhé roky bojoval – až do toho večera, keď mi Boh odhalil, ako ten zlý duch funguje. Nevedel som sfunkčniť svoje obdarovanie a nevedel som ani prísť na to, prečo je to tak.

Eliáš sa vzdal, a tak Boh tohoto zničeného proroka vyslal na cestu. Zjavil sa mu anjel a dal mu jedlo na dlhú štyridsaťdňovú cestu na vrch Sinai. Keď dorazil do cieľa, tak ako prvé sa ho Boh spýtal: „Čo tu robíš Eliáš?“ (1. Kráľov 19,9).

Čože? Moment! Boh nariadil anjelovi, aby mu dal jedlo na cestu, a tak sa Eliáš vydal na cestu. Po príchode do cieľového bodu sa ho Boh spýtal, prečo je tam? Je Boh schizofrenický?

Nie – musíme si uvedomiť nasledujúcu vec. Ak sme premožení bojzivosťou alebo zastrášaním, Boh nás často pošle na nejaké neutrálne miesto, kde nám bude slúžiť, pretože nás miluje. Ja som si nevedomoval, čo sa počas tých stretnutí odohrávalo, no nemyslím si, že to bol aj Eliášov prípad. On vedel, ako má smelo konfrontovať opozíciu, no kráľovnej sa bál.

Skutočná otázka teraz znie takto: Čo sa skrývalo za touto Božou otázkou? Boh sa spýtal Eliáša, prečo Eliáš nekonfrontoval kráľovnú, pretože ona bola priekopníčkou všetkého toho zlého. Nieкто ju potreboval zastaviť, no Eliáš namiesto toho pred ňou zutekal.

Namiesto toho, aby Eliáš odpovedal na otázku, ktorá bola skrytá za vyslovenou otázkou, radšej zmenil tému a začal sa sťažovať, že je jediný, ktorý skutočne slúži Bohu. Bol to klasický srdcervúci príbeh:

Príliš som horlil za Hospodina, Boha zástupov, lebo Izraeliti opustili tvoju zmluvu, zrúcali tvoje oltáre a tvojich prorokov pozabíjali mečom, takže som zostal iba sám. Snažia sa však i mňa pripraviť o život. (1. Kráľov 19,10)

Boh jeho odpoveď úplne odignoroval a znova mu položil tú istú otázku: „Čo tu robíš, Eliáš?“ (1. Kráľov 19,13). A Eliáš znova prišiel s tým istým srdcervúcim príbehom (pozri verš 14). vzdal sa a nechcel sa venovať tomu zlu, ktoré podnecovalo iné zlo. Boh znova kompletne a totálne odignoroval jeho srdcervúci príbeh, a potom mu dal ten najšokujúcejší príkaz:

Vydaj sa na spiatočnú cestu smerom k Damaskej púšti. Keď ta prídeš, pomazeš Chazaela za sýrskeho kráľa, Nimšiho syna Jehua pomazeš za kráľa nad Izraelom a Šafátovho syna Elizea z Abél-Mecholy pomazeš *za proroka ako svojho nástupcu*. (1. Kráľov 19,15-16)

Všimli ste si tie posledné slová: „za proroka ako svojho nástupcu“? Boh nahrádzal Eliáša, pretože podľahol bojzlivosti a zastrašovaniu a nechal sa nimi premôcť. Ak budete pokračovať v čítaní 2. Kráľov, zistíte, že Eliáš strávil väčšinu svojich nasledujúcich štyroch rokov tréningom svojho nástupcu. A nájdete tam ešte jednu šokujúcu informáciu: „Nepomazal Chazaela, ani Jehua. Musel to spraviť jeho nástupca, Elizeus.

Elizeus nebol bojzlivý v žiadnom ohľade. Bol smelý a neutiahol sa pred žiadnou zlobou. Boh o ňom povedal: „Kto by unikol meču Jehuovmu, toho usmrtil Elizeus!“ (1. Kráľov 19,17). V čase Jehua a Elizea bola skazená dynastia Achaba a Izebel zvrhnutá. Osobne si myslím, že pôvodne túto úlohu mal zrealizovať Eliáš, no kvôli bojzlivosti sa do dejín zapísal niekto iný.

Priznávame, že Eliáš, na rozdiel od lenivého služobníka, poznal Boží charakter. Jeho zápas však jasne poukazuje na to, čo dokáže strach a bojzlivosť spôsobiť vo vzťahu k povolaniu a obdarovaniu človeka.

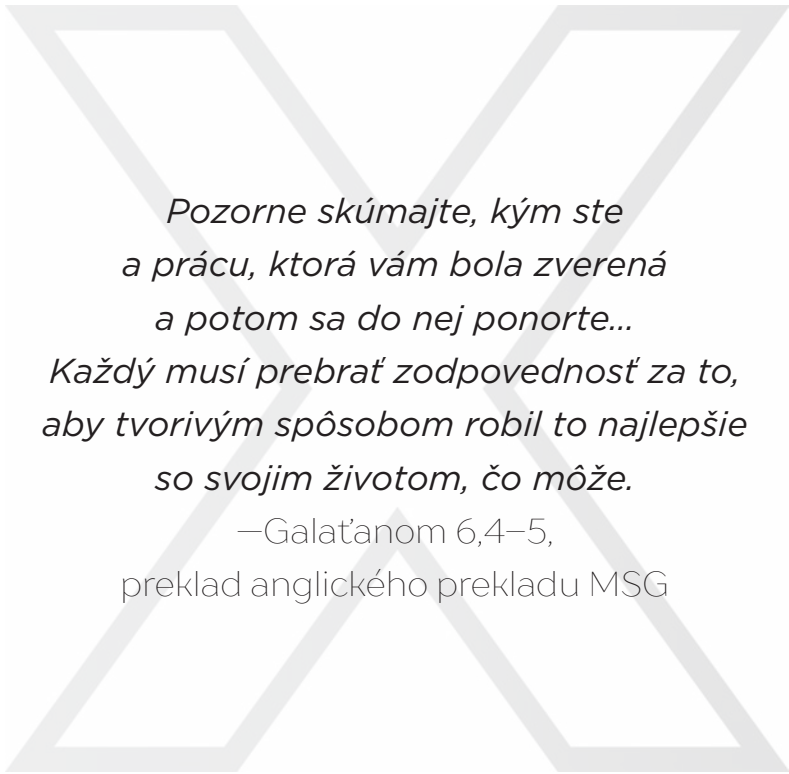
Je nesmierne dôležité, aby sme sa pevne rozhodli, že keď budeme čeliť strachu a zastrašovaniu, neustúpime ani o krok.

Boh sa za nás postaví, keď budeme musieť tejto moci čeliť. Je poraziteľná, no musíme jej čeliť tvárou v tvár s Božím Slovom a Jeho sľubmi.

Opakujem: Boh je na vašej strane. On vo vás verí. Chce, aby ste prosperovali v tom obdarovaní, ktoré On vložil do vášho života. Neutekajte z boja. Nedovoľte nikomu a ničomu, aby vás odradil od vášho poslania a dedičstva.

PREMÝŠLAJTE

1. Strach je zlodejom mnohých snov. Je vtieravý, chce nás ovládnuť a ak sa s ním príslušne nevysporiadame, zmení náš osud. V akom zmysle sa strach pokúsil zmeniť váš osud?
2. Pavol Timoteja varoval, aby nezanedbával svoj dar. Prečo je nebezpečné ignorovať svoj dar? Ktoré príčiny v rámci predtým vymenovaných príkladov zanedbávania obdarovania vo vás najviac zarezonovali? Prečo?
3. Bojazlivosť/zastrašovanie je duch. V akom zmysle ste sa už s týmto duchom stretli? Ako musíte tohto ducha prekonať a poraziť?

*Pozorne skúmajte, kým ste
a prácu, ktorá vám bola zverená
a potom sa do nej ponorte...*

*Každý musí prebrať zodpovednosť za to,
aby tvorivým spôsobom robil to najlepšie
so svojim životom, čo môže.*

*—Galat'anom 6,4–5,
preklad anglického prekladu MSG*

14

Objavujte a rozvíjajte svoje dary

Teraz sa začneme venovať téme objavovania a rozvíjania obdarovania, ktoré sme dostali od Boha. Ako som už predtým povedal, mojím zámerom nie je diskutovať o rozvíjaní prirodzených talentov a schopností. Ak človek dostatočne cvičí, tak takmer každý sa môže stať odborníkom na takmer všetko.

Moja rodina by síce v tomto bode v oblasti spievania so mnou nesúhlasila a pravdepodobne by mali pravdu. Tak tu skúsím menovať nejaký realistickejší príklad: Ak by som nácviku hry na nejaký hudobný nástroj venoval desaťtisíc hodín, tak by som sa posunul z pozície hrozného hudobníka na pozíciu priemerného hudobníka. Ten čas a úsilie, ktoré som do toho vložil, by možno viedli k tomu, že by sa moja hra na klavír alebo na gitaru už dala počúvať, no dokonca aj po všetkom tom sústredenom cvičení by to stále ešte nebola *charizma*, ktorá by bola hnacou silou môjho povolania budovať Božie kráľovstvo.

BOŽIA ZAANGAŽOVANOSŤ

V prvej časti tejto kapitoly sa sústredíme na Pavlove slová: „Pozorne skúmajte, kým ste a prácu, ktorá vám bola zverená.“ Na objavenie nášho povolania a jemu zodpovedajúcich darov neexistujú žiadne formulky. A hoci existujú rôzne materiály a zdroje, ktoré vám môžu pomôcť pri objavovaní toho, v čom ste dobrí, ak chcete mať vplyv, ktorý pretrvá aj vo večnosti, budete

pri objavovaní svojho povolania a charizmy potrebovať pomoc Stvoriteľa.

Niekedy je Božia zaangažovanosť pri objavovaní darov ľahko vnímateľná – tak to bolo napríklad u mňa, keď ma Boh vyzval, aby som začal písať. Ja by som sa nikdy nepokúšal písať, ak by som v to nedeľné ráno v roku 1991 na modlitbe nebol býval dostal slovo. Žiadna kniha ani kurz by ma nepresvedčili, aby som začal písať a iste by som nezačal písať len tak z pasie. Ďalším príkladom je kráľ Dávid, ktorý by nikdy nevedel, že je bojovník, keby svoje ovce nebol býval ochránil pred medveďom a levom. Po týchto jeho skúsenostiach vznikla potreba, aby niekto vyslobodil Izrael od Filištíncov. Pre Dávida boli títo predošlí, hroziví predátori odrazovým mostíkom pre boj s Goliášom, zatiaľ čo zvyšok Izraela sa skrýval. Uprostred aktuálnych potrieb, ktorým Dávid čelil, mu Boh umožnil objaviť jeho obdarovanie.

Ak sa pozriete na Gideona, ten sa viac podobal na mňa. Boh ho prostredníctvom niekoľkých rún musel presvedčiť, že je povolaný k tomu, aby sa stal bojovníkom.

Začnime úplne od začiatku. Pri objavovaní *charizmy* je rozhodujúcim faktorom Božia zaangažovanosť v rámci celého procesu. Písmo hovorí, že Boh odmeňuje tých, ktorí Ho úprimne, vo viere hľadajú. Nehovorí, že Boh odmeňuje tých, ktorí Ho z času na čas, nezáväzne a s pochybnosťami hľadajú (autorova parafráza textu zo Židom 11,6). Ježiš hovorí niečo veľmi podobné:

Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopte a otvorí sa vám.
Veď každý, kto prosí, dostáva, kto hľadá, nachádza, a tomu,
kto klope, sa otvorí. (Matúš 7,7-8)

Musíme mať vášnivú túžbu spoznať svoju *charizmu*. Dúfam, že táto kniha rozdúchava vo vás horlivú túžbu po objavovaní a používaní vášho obdarovania. Táto hlboká túžba vás ochráni

pred ľahostajným prosením, hľadaním a klopaním; namiesto toho budete vytrvalí, ako to Ježiš popisuje vyššie. Nie je to tak, že by sa vám Boh niečo snažil zatajiť. On chce, aby vo vás rástla vášeň a túžba po tom, o čo Ho prosíte.

Na strednej škole som chcel vysoko výkonný teleskop, pretože som miloval astronómiu a chcel som študovať nočnú oblohu. Dobrý teleskop bol úplne mimo mojich cenových možností, no napriek tomu som neprestal čítať knihy a časopisy o astronómii. Zvyčajne som si z knižnice zvykol požičať štyri alebo päť publikácií a vo voľnom čase som ich prechádzal – niekedy aj opakovane. Potom som ich vrátil a požičal si ďalšie. A to čítanie vo mne vyprodukovalo takmer zúfalú túžbu po teleskope.

Nakoniec ma moja vášeň dohnala k tomu, že som dostal neobyčajný nápad na vyzbieranie peňazí na môj vysnívaný teleskop. Bol som tenisový inštruktor v rámci plaveckého a squashového klubu, no lekcie som dával iba počas letných prázdnin. A tak som spravil niečo, čo v našom klube ešte nikto predtým nespravil. So zvolením vedenia klubu som vypracoval plán, v rámci ktorého by som počas jesenných mesiacov začal ponúkať súkromné hodiny tenisu po škole. Ak by to zafungovalo, vedel by som získať dostatok peňazí na kúpu teleskopu. A ono to naozaj zafungovalo! Verte mi – ten teleskop som nikdy nepovažoval za samozrejmy. Ak by mi ho bol býval niekto len tak daroval ešte predtým, než sa moja túžba stala takou intenzívnou, možno by som ho prestal používať hneď, ako by opadlo moje prvotné nadšenie.

Boh nie je nedoslýchavý. Nesnaží sa nám nič zatajiť. Túži po tom, aby sme dary, ktoré nám On dáva na budovanie svojho ľudu, nepovažovali za samozrejmé. Vaša vášeň musí byť silnejšia než protivenstvo, ktorému čelíte na ceste za dosahovaním svojich cieľov. Dovoľte teda tej túžbe rásť a tá spontánnosť vás povedie k tomu, aby ste sa horlivo snažili spoznať svoju *charizmu* a obdarovanie.

V ďalšom si musíme uvedomiť, že neexistuje žiadny zaručený spôsob, akým nám Boh odpovedá; každému dieťaťu odpovedá inak. Niekedy som zmätený z toho, ako neustále hovoríme o tom, že máme „osobný vzťah“ s Ježišom, no keď príde téma na počúvanie Boha – v tomto prípade v oblasti objavovania našej *charizmy* alebo *darov* – chceme nejakú formulku. Boh chce, aby to bolo niečo osobné. Chce, aby to bolo niečo špeciálne – medzi Ním a nami. On neodpovedá na modlitby každého z Jeho vzácných detí presne tým istým spôsobom. Preto nám Ježiš odporúča, aby sme prosili, hľadali a kloпали. „Pátranie“ po Jeho vôli je vlastne pre nás niečím veľmi dobrým.

A pri našom pátraní by sme mali klásť otázky sebe samým, aj iným ľuďom. To všetko je súčasťou procesu hľadania. Nehľadáme ľudskú múdrosť, no v hlasoch ľudí, s ktorými budeme hovoriť, túžime počuť Boží hlas.

Je dôležité, aby sme vedeli, s kým sa máme rozprávať. Musíme nájsť tých, ktorí sú povzbudzujúci, no napriek tomu sa neboja hovoriť pravdu. Najradšej by som povedal, že takých ľudí je neúrekom, no nie je to tak. Poznám ľudí, ku ktorým môžem ísť, ktorí mi vždy povedia to, čo chcem počuť. A potom sú aj ľudia, ktorí sú pesimistickí, kritickí a zdanlivo voči všetkému negatívne naladení – chýba im vízia. Obom takýmto typom ľudí sa vyhýbajte. Nájdite ľudí, ktorí majú vieru a ktorí sú zrelí a múdri. Nájdite otca alebo matku vo viere, alebo múdreho človeka, ktorý je na ceste o trošku dlhšie ako vy sami a ktorý porobil chyby, no aj sa z nich poučil.

Je dôležité, aby ľudia, ktorým sa budete zverovať, neboli prepracovaní alebo cynickí, pretože tieto opovržlivé a podozrievavé postoje obyčajne pestujú ľudia, ktorí sú zahorknutí. Hľadajte človeka, ktorý dokáže rýchlo odpúšťať, niekoho, kto sa nezasekol v nejakom rutinnom náboženstve, ale skôr napreduje a ide s dobou a s čerstvým hnutím Božieho Ducha.

A najdôležitejšie je, aby to bol niekto, kto vníma veci z perspektívy večnosti. Keď takého človeka nájdete, spravte všetko, čo bude vo vašich silách, aby ste si ten vzťah udržali a cenili si ho.

Existuje veľa ľudí, ktorí sú múdri v očiach tohto sveta, no chýba im perspektíva večnosti. Ich radám môžete dôverovať iba do určitej úrovne. Počúvajte ich veľmi opatrne a vždy ich rady filtrujte cez Božie Slovo a modlitbu.

Rodičia, partner/partnerka a pastori by vždy mali mať na srdci to, čo je najlepšie pre vás a obyčajne vám budú vedieť dať múdru radu, hoci aj v týchto vzťahoch existujú výnimky. Ako mladý muž som svojmu otcovi rozprával o svojich snoch stať sa duchovným služobníkom. Jeho generácia bola horlivým zástancom postoja k životu s mottom „hlavne neriskovať“ (čo vo vzťahu k životu vo viere je skôr slabosťou). Môj otec povedal: „Synu, táto cesta nemá žiadne záruky.“ A odporučil mi strojnictvo, pretože som bol dobrý v matematike a v prírodných vedách a on bol tiež štyridsať rokov strojárskym inžinierom. Bola to bezpečnejšia kariérna voľba. Neuvedomil som si, že sa tým pádom rozhodujem pre šesť rokov trápenia na vysokej škole! A hoci som bol v tých predmetoch obdarovaný, bol som nešťastný, pretože to nebolo Božie povolanie na mojom živote.

Moje prvé zamestnanie na inžinierskej pozícii bolo v rámci IBM. Jedného dňa si ma do svojej kancelárie zavolať môj šéf a povedal mi: „Bevere, čo robíte v tejto firme? Vy ste človek, ktorý vie pracovať s ľuďmi; vy by ste mali pracovať v nejakom odbore, v ktorom sa budete môcť priamo stretávať s ľuďmi.“ Viacerí populárni duchovní služobníci si ma tiež na rôznych stretnutiach zobrali na slovíčko a povedali mi: „Synu, vidíme na tebe Božie povolanie ku kázaniu evanjelia.“

Počas mojich osobných chvíľ na modlitbách Boh neustále viedol moje srdce k duchovnej službe – aj keď som s tým nechcel

mať nič spoločné. Všetci duchovní služobníci, ktorých som kedy stretol, mi pripadali čudní. Moje srdce bolo ale aj napriek tomu citlivé voči môjmu Stvoriteľovi. Predtým než som bol spasený, som týždeň chodil na katolícku školu a mal som pocit, že Boh ma povoláva do duchovnej služby. Báľ som sa však, že ako katolícky kňaz by som sa nikdy nemohol oženiť.

Znova a znova som dostával potvrdenia o smerovaní k duchovnej službe a to mi nakoniec pomohlo odmietnuť radu môjho otca. Veľmi som si ho vážil, čo sa iste páčilo Bohu, no zároveň som počas svojho štúdia a neskôr v mojom zamestnaní v IBM vedel, že niečo tu vážne neseďí. A keďže som Boha opakovane prosil a pátral po Jeho vedení, nedovolil mi, aby som šiel nesprávnym smerom (dokonca ani kvôli môjmu vlastnému dobre-to-mysliacemu otcovi) a veľmi jasne mi dal vedieť svoju vôľu.

Keď sa mi to celé vyjasnilo, začala v mojom vnútri horieť vášeň, ktorá ma viedla k roku a pol hľadania a pátrania. V tom čase som mal za sebou tri štvrtiny inžinierskeho štúdia. Rozhodol som sa, že štúdium ukončím a do duchovnej služby sa pustím hneď po skončení školy. Bolo to dobré rozhodnutie, pretože som sa zoznámil so stratégiami, ktorým by ma na biblickej škole nenaučili. *Boh si vie použiť všetky skúsenosti na to, aby nás vycvičil!*

Ďalším veľmi dôležitým aspektom objavovania vášho obdarovania je to, aby ste boli zasadení v zdravom miestnom zbore. Písmo hovorí: „Tí, čo sú *zasadení* v dome Hospodina, budú *prekvitať*“ (Žalm 92,14). Ak zasadíte semienko bavlny, nevyrastie vám zo zeme tekvica. Tou pôdou je zdravý miestny zbor, a keď máte voči nemu záväzok, vaše Bohom dané dary sa v tom zbore prejavajú. Nezáleží na tom, či ste povolaní do podnikania, vzdelávania, vládnych inštitúcií, športu alebo do akejkoľvek inej oblasti – budete prekvitať. Boh to tak zariadil.

OTÁZKY, KTORÉ POLOŽTE SEBE SAMÝM A MÚDRYM PRIATEĽOM

Venujme teraz svoju pozornosť kladeniu otázok – tým, ktoré položíte sami sebe a tým, ktoré položíte svojim múdram priateľom. Správne otázky položené správnym ľuďom vám môžu pomôcť pri rozoznávaní toho, v čom ste obdarovaní. Tu je niekoľko príkladov:

V čom ste prirodzene dobrí?

Toto je dobrý východzí bod. Možno je vašim darom to, že rozumiete číslam, zložito vystavaným vetám, ako sa stavajú veci, ako sa vytvárajú videopříbehy, ako sa navrhuje oblečenie alebo organizujú podujatia. Možno máte prirodzené športové schopnosti, nos na rôzne vône alebo si dokážete všimnúť aj detaily. Nech už je to čokoľvek, identifikujte svoje silné stránky.

Ak ste schopní udržať tón a máte túžbu uvádzať ľudí do Božej prítomnosti, mohlo by to byť dobrým ukazovateľom toho, že ste povolání k uctievaniu alebo sa máte zapojiť do nejakého iného typu služby hudbou. To isté platí, ak sa zaujímate o ľudské telo a fascinuje vás medicína. Jednoznačne by ste sa mali Boha pýtať, či ste povolání do zdravotníctva. Ten zoznam je nekonečný.

Tieto indikátory by však nemali mať posledné slovo. Ja som bol veľmi dobrý tenista. Hrať som začínal v tíme na škole, ktorá patrila do 1. Divízie v rámci NCAA (Národná športová asociácia vysokých škôl, pozn. prekl.) a hral som za USTA (Tenisová asociácia USA, pozn. prekl.), a tiež v rámci juniorského Davis Cup-u. Ako som už predtým povedal, tri roky som sa profesionálne venoval trénovaniu tenisu a tiež som vyhral celoštátny stredoškolský tenisový turnaj v Západnej Virgínii. No na modlitbe som vedel, že profesionálny tenis nie je mojím povoláním.

Mám však jedného priateľa, volá sa Aaron Baddeley, ktorý je vynikajúcim hráčom golfu a je aj súčasťou turnajov PGA (súťaž profesionálov v golfe, pozn. prekl.). V roku 2004 – teda počas jeho

druhého roka v tejto súťaži – sa mu nedarilo. (Iba tesne sa mu podarilo kvalifikovať sa znova aj na nasledujúci rok 2005, pretože skončil na 124. mieste.) Krátko pred koncom toho ťažkého roka býval u nás doma – počas jedného z turnajov v tom roku – a, žiaľ, keďže sa mu nepodarilo vyrovnáť skóre svojich súperov, bol vyradený z posledných dvoch kôl celého turnaja. A tak sme spolu nasadli na lietadlo a šli sme do Las Vegas, lebo ja som tam mal kázať na jednej konferencii. Počas bohoslužieb mu Boh štyrikrát povedal: „Nepovolal som ťa do duchovnej služby; povolal som ťa hrať golf.“

Aaron sa stále bránil tomu, aby sa úplne naplno venoval golfu, pretože chcel robiť to, čo som robil ja. Chcel na polovičný úväzok cestovať a hovoriť na konferenciách a v zboroch, a druhú polovicu svojho úväzku chcel venovať golfu. V ten večer sa mu to v srdci vyjasnilo a rozhodol sa, že sa naplno bude venovať svojmu povolaniu a obdarovaniu. V priebehu dvoch rokov sa vypracoval na šestnástu priečku v celosvetových golfových rebríčkoch, a nakoniec aj vyhral štyri PGA turnaje, a tiež súťaž Australian Masters. Golf hrá už viac ako pätnásť rokov a ešte stále sa mu darí. Jeho vplyv porástol, a v priebehu rokov mal množstvo príležitostí slúžiť iným a hovoriť s mnohými ľuďmi, ktorí by nikdy nevčkročili do cirkevnej budovy.

Mám jedného priateľa, pastora, volá sa Al, ktorý kedysi dávno mal vo svojom zbore jedného muža, ktorý veľmi rád vyučoval Bibliu a bol v tom naozaj dobrý. Chcel byť jedným z kazateľov a učiteľov v zbore. Mal tiež jedinečné obdarovanie v oblasti opravovania áut. V jednom veľkom zbore na opačnej strane mesta mu prisľúbili pozíciu kazateľa so zameraním na vyučovanie. Pastora Ala pozval na obed, počas ktorého mu to chcel oznámiť. Al je múdry človek, a tak tomu mužovi povedal: „Keď sa za teba modlím, nemám pocit, že by si bol povolaný vyučovať Bibliu na plný úväzok. Máš mimoriadne nadanie opravovať autá.“

Ten muž nepočúval radu svojho pastora a odišiel do toho druhého zboru.

O rok neskôr bol ale úplne nešťastný. Pozícia vyučujúceho kazateľa mu ešte stále nebola oficiálne ponúknutá, jeho manželstvo sa rozpadalo a problémy mal aj vo finančnej oblasti. V jednu nedeľu k nemu Boh prehovoril uprostred bohoslužieb: „Nikdy som ťa nepovolal k tomu, aby si bol pastor, ale aby si bol automechanik, ktorý vyučuje Bibliu vo svojom miestnom zbere.“

Ten muž sa vrátil k pastorovi Alovi, činil pokánie z toho, že nedal na jeho radu a vrátil sa späť do svojho domovského zboru. A znova sa začal venovať svojmu podnikaniu v opravovni áut.

Jednu noc dal Boh tomu mužovi sen, v ktorom napojil na auto počítač, a tak diagnostikoval problémy v motore. Mal jedného priateľa, ktorý sa rozumel do počítačov a potom spolu s ním vytvoril počítačový diagnostický prístroj. Zistili, že tento diagnostický prístroj dokáže identifikovať chyby v autách za štvrtinu času v porovnaní s normálnymi metódami. Postupom času ten muž otvoril opravovne áut po celej Severnej Karolíne a využil pri tom tento svoj jedinečný vynález. Neskôr ten muž prišiel k pastorovi Alovi, usmial sa na neho a povedal mu: „Som povolaný opravovať autá!“

Čo vám dodáva energiu?

Jedného dňa ma moja asistentka požiadala, aby som si zaznamenával „úroveň svojej energie“ počas bežných prác môjho normálneho týždňa. Vytvorila mi takúto hodnotiacu škálu: Tie úlohy, ktoré ma úplne vyšŕavia, mám ohodnotiť číslom -2; tie úlohy, ktoré ma oberú iba o nejakú časť energie, mám ohodnotiť číslom -1; tie veci, ktoré mi dodajú trošku energie, číslom +1; a nakoniec tie veci, ktoré ma dokážu úplne nabudiť, mám ohodnotiť číslom +2.

Bolo niekoľko úloh ako napríklad stretnutia v rámci jednotlivých oddelení našej organizácie, cestovanie, administratívne práce, balenie na cesty a tak ďalej – takéto úlohy som obyčajne hodnotil číslami -2 a -1. Niektoré z nich som ohodnotil aj na +1, no jediné dve veci, ktoré som úprimne dokázal ohodnotiť číslom +2, boli kázanie a písanie. Tie výsledky ma prekvapili.

Keď som nad týmito zisteniami uvažoval, uvedomil som si, že počas písania často úplne strácam pojem o čase. Sú chvíle, keď začínam písať skoro ráno a ani si neuvedomím, že už je poobedie. Obyčajne som po toľkom písaní mentálne unavený, no zároveň mi to dodáva energiu.

To isté sa deje, keď kážem. Kedysi dávno, keď sme ešte nemali žiadne časové obmedzenia, som sa často prichytil pri tom, že kážem viac ako dve hodiny. Mne to síce pripadalo iba ako tridsať minút, no neviem, čo si o tom myslelo moje publikum!

Veľakrát som sledoval nášho tvorivého syna, Aleca, ako úplne stratený v čase pracoval na inovatívnych projektoch aj štyri hodiny. V našom tvorivom oddelení úplne vyniká. Veľakrát som sledoval Lisu, ako sa po skončení ženských stretnutí celé hodiny venovala ženám a ako úplne strácala pojem o čase. Stimulujúce rozhovory jej dodávajú energiu.

Albert Einstein zvykol celé hodiny pracovať bez prestávky. Keď bol fyzicky vyčerpaný, vzal do rúk kovovú tácku, sadol si na stoličku a tácku, ktorú mal v rukách, mal položenú na svojich kolenách. Tesne predtým, ako upadol do hlbokého spánku, sa mu tácka obyčajne vyšmykla z rúk a spadla na zem. Silný úder tácky na zem ho obyčajne zobudil a potom sa vrátil do práce.

Toto je pomerne jednoduchý spôsob určenia vášho povolania: Vaše skutočné obdarovanie vám naozaj bude dodávať energiu – aj keď ste po nejakom dlhom nasadení mentálne alebo fyzicky úplne

unavení. Tým, ktorí objavili svoje skutočné obdarovanie, dokážu hodiny cvičenia, súťaženia alebo práce pripadať ako minúty. A preto si položte otázku: „Čo sú tie veci, ktoré mi dodávajú energiu a pravidelne pri nich strácam pojem o čase?“

Vaša odpoveď je dobrým indikátorom toho, v čom ste obdarovaní.

K čomu ste priťahovaní?

Čo vás dokáže fascinovať? Pri ktorých veciach dokážete úplne ožiť? Keď spievate, je vaše srdce plné? Prichytávate sa pri tom, že spievate aj vtedy, keď nikto iný nespieva? O sebe viem, že keď spievam, je to pre mňa ťažká práca a rýchlo sa pri tom dokážem vyčerpať. Nie je to moje obdarovanie. Nemohol by som sedieť v nejakej miestnosti, v ktorej by som vytváral harmónie alebo písal s niekým hudbu. Niečo také ma absolútne nezaujíma, no poznám ľudí, ktorí to úplne milujú.

Aké časopisy vás zaujímajú? Aké YouTube videá vás dokážu nadchnúť? Pri čom sa pozastavíte, keď prechádzate cez Pinterest? Ktoré predmety boli v škole vašimi obľúbenými? K akým knihám máte tendenciu ísť, keď vojdete do nejakého kníhkupectva?

Tu je jedna dôležitá otázka: K čomu by ste boli priťahovaní, keby ste za to neboli platení? Väčšina profesionálnych športovcov by pôsobila vo svojej disciplíne aj keby za to neboli platení. Môj otec si zvykol ku mne sadnúť v sobotu ráno a rozprávať mi o tom, ako funguje parný stroj alebo nejaký iný typ stroja. Spomínam si, že v jedno sobotné ráno strávil celú hodinu kreslením a vysvetľovaním, ako vyzerá a ako funguje bojler. Mňa to neskutočne nudilo a už vtedy som si mal uvedomiť, že mojím povoláním nie je byť strojným inžinierom! Svojho otca som mal tak veľmi rád, že som nikdy nemal to srdce povedať mu, že tie lekcie nenávidím. Spravil som obrovskú chybu, že som sa na inžiniersku dráhu vydal len kvôli finančným istotám – prosím, nespravte tú istú chybu.

Kolko ľudí je nešťastných vo svojej práci, pretože ju robia iba z jedného dôvodu – aby dostali výplatu?

Ako som už predtým spomínal, kedysi dávno, keď mi pastorova manželka povedala, že si ma nemôžu dovoliť, odpovedal som jej: „Ó, áno, môžete si ma dovoliť!“ Bol som ochotný pracovať za nižšiu mzdu, pretože som bol k tomu typu služby priťahovaný. A keď ma zamestnali, tak mi každý týždeň tých sedemdesiat hodín služby nášmu pastorovi a jeho hosťom pripadalo ako nič. Často som hovoril Lise, že ja by som mal platiť našim pastorom za to, že mi dovoľia slúžiť im – a nie aby oni platili nám.

Trochu váham, či mám toto napísať, pretože riskujem, že si budete myslieť, že sa vystatujem, no dúfam, že sa rozhodnete uveriť, že mojím motívom je pomôcť vám. Keď sme začali vlastnú misijnú organizáciu, spolu s Lisou sme sa rozhodli, že moje autorské odmeny za písanie pôjdu na účet Messenger International. Dodnes som už napísal viac ako dvadsať kníh a každej z nich som venoval 400 až 450 hodín práce a rôznych úprav. To znamená, že do písania som investoval už takmer deväťtisíc hodín. To je viac ako tri roky písania osem hodín denne, vrátane víkendov. Za tie tri roky som v podstate nebol zaplatený. Robím to preto, lebo to je moje obdarovanie, ktoré obohacuje moje povolanie.

Úprimne môžem povedať, že keby som sa mal rozhodnúť medzi tým, čo teraz robím a inžinierskym platom 200 000 dolárov ročne, okamžite by som si vybral to, čo robím teraz. Preto apoštol Pavol píše:

Bolo mi zverené správcovstvo evanjelia – bez ohľadu na to, či som za to zaplatený alebo nie som. V čom teda spočíva moja odmena? V tom, že neustále prinášam dobrú správu k ľudským srdciam, bez povinnosti, úplne zadarmo a netrvám na svojom práve, aby som bol za to finančne odmenený.

(1. Korintanom 9,17-18; preklad anglického prekladu TPT)

Ku komu ste priťahovaní?

Uvedomenie si ku komu ste priťahovaní, tiež odhalí veľa o vašom povolaní a obdarovaní. Niektorí ľudia vo vás obdarovanie prebúdzajú a odomykajú. Nájdite si svoj kmeň – ľudí, ktorí majú podobné obdarovanie a povolanie ako vy. Stanú sa kľúčovými v pochopení toho, kým ste a ako vás Boh obdaroval. Váš kmeň by mali tvoriť ľudia, ktorí vás prijímajú a ktorí vám rozumejú.

Veľmi rád sedím s inými duchovnými služobníkmi a diskutujem o dobrodružstvách a výzvach služby a, samozrejme, o Božom Slove. A tiež veľmi rád sedím s podnikateľmi a vodcami. To sú všetko oblasti, ktoré patria medzi moje silné stránky.

Vedenie misijnej organizácie sa v mnohom podobá na vedenie súkromnej firmy. S Lisou sme sa museli stať podnikateľmi. Keď sme boli mladí, neexistovali žiadne misijné organizácie, ktoré by veci robili presne tak, ako sme to chceli robiť my; žiadne, podľa ktorých by sme mohli nastaviť tú našu. Museli sme ísť vlastnou cestou. A preto vo mne podnikatelia zo sekulárneho sektora vždy prebúdzali veci, ktoré mi pomáhajú robiť profesionálnejšie to, k čomu sme povolaní.

Ak milujete interiérový dizajn, tak sa budete cítiť pohodlne v spoločenstve iných dizajnérov. Ak ste lekár, tak budete stimulovaní rozhovormi s inými lekármi. Ak ste hudobník, vaše obdarovanie budú vo vás rozdúchávať iní hudobníci. A tak by som mohol pokračovať donekonečna; keď si nájdete svoj kmeň, pomôže vám to identifikovať a dokonca vydolovať z vás vaše obdarovanie.

Znova je dôležité pamätať na to, že žiadna z odpovedí na tieto otázky nemôže zostať osamotená, ani nesmie byť oddelená od vášho osobného času s Bohom, počas ktorého hľadáte, k čomu vás špecificky povoláva. Keby som počúval väčšinu duchovných služobníkov, ktorí sa ku mne prihovárali v období, keď sa moje

povolanie ešte len formovalo, tak by som si bol vybral nejaké mesto, založil by som zbor a stal sa jeho pastorom. Iba veľmi málo z nich dokázalo rozoznať tie jedinečné a odlišné povolania a obdarovania, ktoré sú v mojom a Lisinom živote. Na druhej strane, stretli sme sa aj s niekoľkými múdrymi ľuďmi, ktorí nám pomohli ísť za smerovaním, pre ktoré sme mali srdce.

ROZVÍJAJTE SVOJ DAR

Venujme teraz pozornosť druhej polovici nášho úvodného verša: „Každý musí prebrať zodpovednosť za to, aby tvorivým spôsobom robil to najlepšie so svojim životom, čo môže“ (Galatánom 6,5). Boh dal každému z nás potenciál k budovaniu nášho života, ktorým pomáha budovať Jeho kráľovstvo. Skôr či neskôr však musíme všetci čeliť skutočnosti, že nestačí mať iba potenciál – ten potenciál musíme aktivovať.

Aké smutné by pre vás alebo pre mňa bolo, keby sme dorazili na koniec svojho života s vedomím, že sme mohli byť väčším prínosom? Pred súdnou stolicou by bola ľútosť a bolesť z nej prameniaca neznesiteľné; tam sa totiž dozvieme, čím sme mohli byť. No ešte horšie je to, že tam sa dozvieme o životoch, ktoré sme neovplyvnili kvôli tomu, že sme z nedbanlivosti nerozvíjali to, čo nám Boh zveril.

Vysporiadajte si to teraz – že zomriete prázdni, že dáte do toho všetko. Všetko, čo máte, odovzdáte iným, a preto skončíte úplne prázdni. Svet potrebuje to, čo vy máte – vaše Bohom dané dary.

Zaujímavý pohľad na realitu darov, ktoré sme dostali od Boha, sa nachádza v Prísloviach 18,16:

Dar kliesni cestu človeku, privádza ho k mocným.

Váš dar vám „kliesni cestu“ a privádza vás k „dôležitým ľuďom“. „Kliesniť cestu“ znamená „vytvárať priestor“. „Priestor“, o ktorom tu hovoríme, je dvojaký. Po prvé, ten dar vytvára pre vás priestor, aby ste mohli naplniť váš potenciál a tým pádom premostuje medzeru medzi tým, *kde ste teraz* a tým, *kde by ste mohli byť*. Po druhé, váš dar vytvára pre vás priestor, aby ste boli povýšení na vyššie úrovne svojho osudu. Majte na mysli, že po každom povýšení musíte začať používať vyšší štandard svojich schopností. A Šalamún o tom znova píše:

Videl si muža zručného v práci? Bude stáť pred kráľmi,
nebude slúžiť obyčajným ľuďom. (Príslovia 22,29).

Zamyslite sa nad Dávidom. V 1. Samuelovej 16 čítame príbeh o kráľovi Saulovi, ktorého trýznil zlý duch, pretože od neho odišiel Duch Pánov. Zúfalo túžil po nejakom uvoľnení, a tak prikázal svojim služobníkom, aby vyhládali nejakého zručného hudobníka a priviedli ho k nemu.

Jeden z jeho mladých služobníkov odpovedal: „Videl som ktoréhosi syna Betlehemčana Izaja; ten vie hrať“ (1. Samuelova 16,18). Dávid nebol iba *obdarovaný* hudobník; bol aj *vycvičený*. A prečo bol *vycvičený*? Lebo svoj dar rozvíjal; preto sa mu vytvoril priestor na to, aby mohol svoje povolanie rozvíjať aj ďalej.

Je možné, že mnohí vo svojom povolaní nenapredujú len preto, že ich obdarovanie nie je dostatočne rozvinuté? Je možné, že stupeň rozvoja nášho obdarovania určuje mieru, do akej môžeme *byť* povýšení? Vráťme sa k Pavlovým slovám Timotejovi, ktoré sme citovali v predchádzajúcej kapitole. Tentokrát však budeme pokračovať k lieku, ktorý Pavol odporúča svojmu duchovnému synovi:

Nezanedbávaj dar milosti, ktorý máš v sebe, ktorý si dostal prostredníctvom prorocstva, keď na teba starší vkladali ruky.

O toto sa staraj a tomu sa venuj, aby tvoje napredovanie bolo všetkým zjavné. (1. Timotejovi 4,14-15)

Z týchto múdrych slov sa toho môžeme veľa naučiť. Keď pozorujeme mužov a ženy, ktorí vynikajú vo svojich oblastiach, je niekedy jednoduché ich úspech trošku zľahčiť slovami: „Oni sa s tým špeciálnym darom asi narodili.“ Realita je ale taká, že oni sa, presne tak ako aj vy, naozaj s tým darom narodili, no oni sa rozhodli, že ho rozvinú. Inými slovami, len preto, že my ich nevidíme ich dar rozvíjať, neznamená to ešte, že oni usilovne na jeho rozvoji nepracovali.

Ako som spomenul v predchádzajúcej kapitole, Pavol začína varovaním Timoteja, aby *nezanedbával* svoj dar, ktorý dostal od Boha. Svoj dar zanedbávame tak, že mu nevenujeme dostatočnú pozornosť. Timotejovi hovorí, že jeho napredovanie sa stane všetkým zjavné vtedy, keď bude všetko investovať do rozvoja svojho daru a to sa dá dosiahnuť tak, že ho bude *používať v praxi*, bude ho *kultivovať* a nad ním *meditovať*. V krátkosti sa bližšie pozrime na každú z týchto vecí.

Praktizovanie

Praktizovať alebo cvičiť podľa slovníka Merriam-Webster znamená „opakovane niečo vykonávať alebo na niečom pracovať s cieľom získania zručnosti“. Osobná prax rozhoduje o našom verejnom výkone, pretože na verejnosti budeme vždy podávať taký výkon, ktorý zodpovedá úrovni nášho cvičenia. Ľahko nás dokáže nadchnúť nejaký veľkolepý verejný výkon, no obyčajne pri ňom strácame zo zreteľa týždne, mesiace a roky tréningu a usilovnej práce, ktoré tejto úrovni stáleho výkonu predchádzali.

Podľa odborníkov z vedných odborov študujúcich ľudské správanie a výkon, trvá človeku približne desaťtisíc hodín cvičenia, aby sa stal odborníkom v nejakej oblasti alebo aby zvládol nejakú konkrétnu zručnosť. Profesor K. Anders Ericsson z Floridskej

štátnej univerzity však spochybňuje tradičné presvedčenia, že „cvičenie človeka zdokonaľuje“. Ten profesor to posúva ešte o krok ďalej, keď hovorí, že nestačí niečo iba desaťtisíc hodín cvičiť alebo praktizovať. Tých desaťtisíc hodín praxe musí byť venovaných zámernému zlepšovaniu sa a nielen opakovaniu vecí, ktoré už vieme. Tento typ tréningu pomenoval „zámerný nácvik“. Napísal:

Ak by sme to mali zhrnúť, zámerný nácvik vyzerá takto: Vykročte mimo svoju zónu pohodlia, no spravte to zámerným spôsobom, s jasnými cieľmi, s plánom dosiahnutia vašich cieľov a so spôsobom, ktorým budete svoj progres monitorovať.¹

Pokým sa sami neprinútime vykročiť za hranicu nášho pohodlia a zručností, nikdy neporastieme. Ak nie sme „zámerní“, tak nám hrozí nebezpečenstvo, že keď dosiahneme úroveň „dost dobrého“, ľahko zľahostajnieme. A potom je to už len otázka času, že naše praktizovanie začneme flákať, čo nakoniec negatívne ovplyvní náš výkon a bude nám brániť v ďalšom znásobovaní.

Rozvíjanie našich silných stránok je oslobodzujúce a nie limitujúce. Zvyšuje sa tým náš potenciál k znásobovaniu. To neznamená, že nepracujeme na našich slabých stránkach alebo že nenadobúdame nové zručnosti; znamená to, že sa sústredíme a venujeme oblastiam, ktoré majú najvyššiu návratnosť investícií vzhľadom na náš potenciál.

Odporúčam vám, aby ste nadobúdali aj nové zručnosti, no nikdy nie na úkor zanedbávania vášho povolania.

Ak by som to mal zhrnúť, tak poviem: Rast nie je automatický; vyžaduje si zámernosť. Pokým dôsledne nepracujeme na tom, aby sme sa stali „zručnými“ vo svojom obdarovaní, nikdy nenaplníme

¹ Anders Ericsson, *Peak: Secrets from the New Science of Expertise*. New York: Houghton Mifflin Harcourt, 2016, 22.

svoj plný potenciál. Preto sa musíme osobnému rastu venovať oddane. Väčšina ľudí chce vo svojom živote robiť veľké veci, no nie všetci sú ochotní dať do toho aj všetku tu nevyhnutnú prácu. Praktizovanie znamená, že sme ochotní zaplatiť cenu za dosahovanie veľkých výsledkov.

Kultivovanie

Praktizovanie sa týka praxe, zatiaľ čo kultivovanie sa viac týka vzdelávania. „Kultivovať“ znamená „rozvíjať alebo vylepšovať prostredníctvom vzdelávania alebo tréningu; podporovať rast a rozvoj niečoho“.²

Keď uvažujete nad slovom *kultivovať*, tak myslite na „koučing“. Koučing je rozhodujúci pre váš osobný rast a rozvoj, pretože poskytuje konštruktívnu kritiku a vedenie, ktoré by človek nemohol získať osamote. Ktokoľvek vyniká vo svojom obdarovaní, sa na svojej ceste nechá koučovať a viesť inými ľuďmi. Krásnym aspektom koučov je to, že vidia váš potenciál a sú pevne rozhodnutí, že ho z vás nejako vytiahnu – aj keby to malo znamenať, že budú na vás prísni!

Koučing môžete zakúsiť v podobe mentorského vzťahu, otcovského vzťahu, materského vzťahu, vzťahu medzi učiteľom a žiakom, v podobe koučingového vzťahu, v rámci nejakej stáže, odbornej praxe a nepriamo aj z kníh, kurzov a zdrojov, ktoré máme dnes v hojnej miere k dispozícii.

Ďalším spôsobom vzdelávania sa vo vašej oblasti obdarovania je spojiť sa s tými, ktorí majú podobné obdarovanie. Ako som už spomenul predtým, často sa tomu hovorí „nájdenie si svojho kmeňa“. Keď ste v prítomnosti ľudí, ktorí s vami zdieľajú tie isté talenty a vášne, je to pre vás príležitosť k spolupráci a k spoločnej inovatívnosti.

Počas 30-tych a 40-tych rokov minulého storočia sa skupina

² “Cultivate.” Dictionary.com. Accessed February 1, 2020.

<https://www.dictionary.com/browse/cultivate>.

tvorivých spisovateľov – známych ako The Inklings – stretávala v salóniku hostinca v blízkosti Oxfordskej univerzity. Medzi týmito literárnymi entuziastmi bol aj C. S. Lewis a J. R. R. Tolkien. Zámerom tých stretnutí bolo čítať a komentovať nedokončené diela členov skupiny – a práve v rámci tej skupiny bol Tolkien inšpirovaný k napísaniu Pána prsteňov a Lewis k napísaniu *Kroník Narnie*. To bol ale skvelý kmeň!

Meditovanie

„Meditovať“ znamená „reflektovať; rozjímať“. Existuje rast, ku ktorému nedôjde inak, iba ak si vyhradíme čas na zastavenie sa a rozjímanie nad lekciami, ktoré sme sa naučili. Keď úprimne monitorujeme svoj rast a doprajeme si čas na hodnotenie nášho napredovania a výkonu, tak sme schopní uvedomiť si, ktorým konkrétnym oblastiam sa potrebujeme viac venovať a v ktorých sa potrebujeme zlepšiť.

Môj priateľ, John Maxwell, často svojim poslucháčom a čitateľom pripomína, že skúsenosť nie je najlepší učiteľ – iba *spracovaná skúsenosť* je. Keď rozjímate o svojom napredovaní, vezmite si k srdcu spätnú väzbu, ktorú dostávate od koučov a vrstovníkov, a tiež uvažujte o inovatívnych spôsoboch, ako by ste mohli svoje dary vylepšiť a využiť. Kladte sebe a Bohu tie správne otázky: Čo potrebujem zmeniť? Čo sú moje najväčšie oblasti rastu? Ktorým oblastiam potrebujem venovať viac pozornosti? Čo sa odo mňa očakáva, aby som sa mohol posunúť na novú úroveň?

Čas na reflexiu nikdy nie je strateným časom.

CHOĎTE DO TOHO NAPLNO

A nakoniec sa ešte raz pozrime na Pavlove slová Timotejovi:

Nezanedbávaj dar milosti, ktorý máš v sebe, ktorý si dostal prostredníctvom prorocstva, keď na teba starší vkladali ruky. *O toto sa staraj a tomu sa venuj*, aby tvoje napredovanie bolo všetkým zjavné. (1. Timotejovi 4,14-15)

Všetko, o čom sme doteraz diskutovali, je priamo závislé od skutočnosti, či sa naplno oddáte tomu, k čomu vás Boh povolal a v čom vás obdaril. Vaše povolanie si vyžaduje vaše plné nasadenie a záväzok. Keď sa naplno pustíme do toho, čo nám Boh zveril, naše napredovanie bude zrejmé všetkým a my znásobíme náš potenciál.

Všetci sme zodpovední za spravovanie našich darov a za to, aby sme naše životy využili tvorivo a najlepšie, ako vieme. V tomto bode už vidíme, že úroveň rozvinutia nášho obdarovania bude mať rozhodujúci vplyv na úroveň rozširovania našej sféry povolania a znásobí našu efektívnosť.

Žijeme iba jedenkrát, a preto musíme žiť tak naplno, ako sa len dá. Nič si nenechávajte na neskôr – nechajte sa vyprázdniť a úplne sa vložte ako dar do Božích rúk. To znamená žiť. Vtedy skutočne ožívame a zakúšame život v jeho plnosti.

PREMÝŠLAJTE

1. Neexistujú žiadne formulky na objavenie svojho povolania. A hoci existujú rôzne materiály a zdroje, ktoré vám môžu pomôcť pri objavovaní toho, v čom ste dobrí, do identifikovania vášho povolania a darov budete musieť zaangažovať Boha. Hľadali ste už Boha a pýtali ste sa Ho, ako On vidí vaše povolanie a dary? Čo vám ukázal?
2. Pri pátraní po našom povolaní by sme mali klásť otázky sebe a iným. To všetko je súčasťou procesu hľadania. Nájdite ľudí, ktorým dôverujete a spýtajte sa ich, čo na vás a vo vás vidia.
3. Nestačí mať iba potenciál – musíte ho zrealizovať. Prečo je dôležité rozvíjať svoje dary? Čo sa deje, keď sa zámerne staráte o to, aby vaše dary rástli a rozvíjali sa?

*Ten však, ktorý nás spolu s vami
upevňuje v Kristovi
a pomazal nás, je Boh.*

—2. Korint'anom 1,21

15

Pomazaný

Počas nedávnych sviatkov Vďakvyzdania sme spolu s celou rodinou sedeli za stolom a večerali. Lisa pripravila pozoruhodnú hostinu. Všetci sme si užívali ten dobrý pocit po jedle a tešili sme sa zo vzájomného spoločenstva. Mal som pocit, že ako otec by som mal niečo povedať našej rodine a niekoľkým členom tímu, ktorí sa k nám v ten večer pridali.

Po krátkej, nehlasnej modlitbe, mi prišlo na srdce takéto slovo: „Priatelia, mám už šesťdesiat rokov a z rôznych dôvodov mám pocit, že ako otec tejto rodiny mám zodpovednosť odovzdať vám niečo zo svojej múdrosti. Keby ste sa ma spýtali, čo bolo tou najdôležitejšou vecou, ktorú sme spolu s Lisou spravili v našom chodení s Bohom počas uplynulých štyridsiatic rokov, povedal by som vám toto: *Budte dôslední.*

V priebehu tých rokov sme mali tak veľa príležitostí k tomu, aby sme to takpovediac vzdali. A tiež sme mali veľa príležitostí k tomu, aby sme kvôli osobnému zisku, vyzdvihovaniu samých seba alebo kvôli úlave z nejakej skúšky, ktorou sme práve prechádzali, spravili kompromisy s pravdou. Rozhodli sme sa ale, že pravda bude našou kotvou a že sa jej budeme držať bez ohľadu na to, aké boľavé budú naše okolnosti.

Jedným z veľmi múdrych výrokov, ktoré uprostred svojho trápenia povedal Jób, znel takto: „Útechou mi je, že aj napriek bolesti som nezaprel slová Svätého“ (Jób 6,10; preklad z angličtiny). Keď som spravil chyby (a spravil som ich veľa), rýchlo som činil pokánie a prosil o odpustenie – aj Boha, aj ľudí. Teraz sa dívam na

to hojné požehnanie, ktoré je výsledkom dôslednej poslušnosti pravde a neprestávam sa čudovať. Boh je tak veľmi milostivý.“

POMAZANIE

Veľké požehnanie, ktoré je výsledkom dôsledného podriaďovania sa pravde, je „pomazanie“. Aby sme to pochopili, prenese sa do toho dňa, keď Boh Otec uviedol Ježiša do úradu Kráľa neba a zeme:

Miloval si spravodlivosť a nenávidel nepravosť, preto ťa
Boh, tvoj Boh, pomazal olejom plesania nad tvojich druhov.
(Židom 1,9)

Venujte pozornosť slovu *preto*, pretože práve ono je tým rozhodujúcim slovom na pochopenie kľúčovej pravdy. Ježišova neoblomnosť v dvoch otázkach bola veľmi osožná a Jeho príklad by sa mal stať našim štandardom. Ježiš miloval *spravodlivosť*. V gréčtine je to slovo *dikaiosunē*, ktoré je definované ako „prispôsobenie sa požiadavkám vyššej autority“.¹ Zároveň však nenávidel *nepravosť*. Existuje veľa kresťanov, ktorí *nepravosť nemajú radi*, no to nie je Ježišovým srdcom: On ju *nenávidí*. Grécke slovo je *anomia* a v podstate znamená „neposlušnosť voči Božej autorite“. On nenávidel všetko, čo nejako súviselo s odklonením sa od Božej autority. Bodka. Ježišova nezlomná poslušnosť, bez ohľadu na ťažkosti, bola dôvodom, že pomazanie na Jeho živote bolo omnoho mocnejšie ako na živote ktoréhokoľvek z Jeho spoločníkov.

Prečo túto knihu o znásobovaní končím diskusiou o *pomazaní*? Odpoveď je síce jednoduchá, ale dôležitá: *Pomazanie je to, vďaka čomu sa naše Bohom-dané schopnosti znásobujú do večnosti*. Predstavte si, že je to niečo ako taký vylepšovač vášho obdarovania. Dovoľte mi, aby som tu uviedol dva rýchle príklady.

¹ Zodhiates, Spiros. *The Complete Word Study Dictionary: New Testament*. Chattanooga, TN: AMG Publishers, 2000.

Počul som už spievať ľudí s úžasnými hlasmi, ktoré sa mi veľmi páčili, no potom som tiež počul spievať ľudí s nie až takými vznešenými hlasmi, pri ktorých som bol pohnutý zvnútra a viedlo ma to k nejakej zmene. Rozdiel medzi nimi bol v *pomazaní*. Počul som tiež ľudí, ktorí prinášali posolstvá s hlbokým obsahom, no počul som aj iné, menej povšimnutelné posolstvá, ktoré ma hlboko oslovili vo vnútri a následne to viedlo ku zmene môjho správania. Rozdiel medzi nimi bol v *pomazaní*.

To isté platí aj pre Božích služobníkov – bez ohľadu na to, do ktorej oblasti boli povolani – už či je to vláda, podnikanie, umenie, vzdelávanie a tak ďalej. Kráľ Dávid raz prehlásil:

Môj roh [symbol výnimočnej sily a majestátnej milosti] si
vyvýšil ako roh byvola, *pomazal* si ma čerstvým olejom.
(Žalm 92,11)

Jeho slová tak veľa odhaľujú. Ak by ste preskúmali niekoľko popredných komentárov tohto verša, zistili by ste, že odborníci sa zhodujú v tom, že dôraz nespočíva na tom „byvolovi“, ale skôr na myšlienke, že „Ty si ma spravil výnimočne silným.“ Pomazanie prináša radosť. Boh ho nazýva *olejom blaženosti* alebo *radosti*, ktorá je podľa Písma našou *silou* (pozri Nehemiáš 8,10). Žalmista v podstate vyhlasuje, že pomazanie nás robí silnými. Vylepšuje a posilňuje dary v našom živote, aby prinášali večné ovocie.

Som presvedčený, že toto je jeden z nevyslovených aspektov podobenstiev o talentoch a hrivnách, ktorý úplne všetko mení: Práca tých dvoch znásobujúcich služobníkov bola vylepšená pomazaním. Povedal som „nevyslovených“, pretože táto pravda je odvodená z vyššie uvedených textov Písma. Aby mohli znásobovať, museli dôsledne poslúchať a zároveň nenávidieť neposlušnosť vo vzťahu k nariadeniam svojho pána. A tým pádom privolali na seba požehnanie, ktoré vylepšilo ich dary.

Dávid podotýka, že ten olej pomazania je čerstvý. Pomazanie nie je niečo jednorazové; je to skôr požehnanie, ktoré sa rodí a pretrváva v človeku, ktorý dôsledne chodí v podriadenosti voči Bohu. Nie je to niečo, čo človek raz získa a potom to považuje za samozrejmosť, pretože „to už má“. Samson mal pomazanie, no on si ho neudržal čerstvé. Robil kompromisy a neposlúchal; nepatril medzi tých, ktorí nenávideli nepravosť. Niekoľkokrát mu to prešlo, no nakoniec ho jeho hriech dobehol. Písmo hovorí:

Samson začal slabnúť a *sila ho opustila*. Vtedy [Delila] zvolala: „Samson, Filištínci idú na teba!“ Keď sa prebudil zo spánku, pomyslel si: „Ako vždy dosiaľ, aj teraz zhodím ich putá.“ *Nevedel však*, že Hospodin odstúpil od neho. (Sudcov 16,19-20)

Samson si nebol vedomý toho, že pomazanie od neho odišlo. Preto sa Dávid, po svojej neposlušnosti vo vzťahu k Batšebe, vášnivo modlil:

Stvor mi čisté srdce, Bože, obnov vo mne pevného ducha!
Neodvrhni ma od seba, neodnímaj mi svojho svätého ducha!
Vráť mi radosť z tvojej spásy a podopri ma duchom poslušnosti! (Žalm 51,12-14)

Volaním Dávidovho srdca, jeho najväčšou prosbou bolo, aby z jeho života nebolo odňaté pomazanie. A Dávid vedel, že to závisí od jeho lojálneho a dôsledného života v poslušnosti voči Bohu.

Pokračujme v skúmaní pomazania a kto ho dostáva. Pozrite sa znova na Pavlov výrok, ktorý som uviedol aj v záhlaví tejto kapitoly:

Ten však, ktorý nás spolu s vami upevňuje v Kristovi a *pomazal nás*, je Boh. (2. Korintanom 1,21)

Slovo pre „pomazal“ je v pôvodnej gréčtine slovo *chriō*. Znamená „priradenie nejakého človeka k nejakej úlohe, s ktorou súvisí nejaké nadprirodzené povolenie, požehnanie alebo dotácia – pomazať, priradiť, ustanoviť“.²

Je tu niekoľko kľúčových slov, ktoré nesmieme prehliadnuť. Slovo *povolenie* je definované ako „autoritatívne oprávnenie alebo súhlas týkajúci sa nejakého konania“. Jednoducho povedané, pomazanie je *božský súhlas k činom*. Ježiš hovorí: „Duch Pána je nado mnou, lebo ma *pomazal*...“ (Lukáš 4,18). Pomazanie bolo Božím odsúhlasením toho, aby Ježiš niečo spravil. A znova, tým istým štýlom aj apoštol Pavol vyhlasuje: „Viete o Ježišovi z Nazareta, ako ho Boh *pomazal* Duchom Svätým a mocou, takže chodil, dobre robil...“ (Skutky 10,38). A znova sa to týka nejakej aktivity.

Ďalším kľúčovým komponentom *chriō* sú slová z jeho definície – *priradiť* a *ustanoviť*. V službe Bohu existuje vždy nejaká skúšobná doba. Preskúšavaná je naša poslušnosť – ešte predtým, než sme ustanovení alebo pomazaní.

V príbehu o Mikeovi, ktorý som spomínal v 9. kapitole, prišlo k jeho rozhodujúcej skúške vtedy, keď ho Boh vyzval, aby daroval svojich posledných 200 dolárov. U mňa a Lisy bolo našou skúškou to, či zostaneme verní voči Božiemu usmerneniu, aby sme písali – aj keď sa o naše prvé dve knihy nezaujímali žiadni vydavatelia a aj širšia verejnosť o tie knihy neprejavila žiadny mimoriadny záujem.

Ježiš viackrát povedal: „Mnoho je povolaných, ale málo vyvolených“ (Matúš 20,16 a 22,14). Verím tomu, že slovo *mnoho* sa týka ľudí, ktorí Mu patria. Každý z nás má nadprirodzené povolanie. Avšak slovo *vyvolený* znamená „ustanovený“ a podľa

2 Louw, Johannes P., and Eugene Albert Nida. *Greek—English Lexicon of the New Testament: Based on Semantic Domains*. New York: United Bible Societies, 1996

Ježiša je tých ľudí, žiaľ, iba „málo“. Prečo? Lebo existuje proces ustanovovania, ktorým človek musí prejsť. Prečítajte si pozorne tieto slová: „Pozdravujte Apella, ktorý sa osvedčil v Kristovi“ (Rimanom 16,10).

Apelles bol preskúšaný, podobne ako sme aj my všetci, ktorí túžime stáť na ceste nášho povolania. Je zrejmé, že on tou skúškou prešiel, a preto bol *vyvolený* a *osvedčený*. Z princípov Písma vieme – aj bez toho, aby to tam bolo napísané – že Apelles bol pomazaný, pretože jeho obdarovanie vykazovalo známky tohto špeciálneho Božieho dotyku.

Je tak veľa ľudí, ktorí predčasne sami seba ustanovia do nejakej oblasti, do ktorej sú skutočne povolani; nie je to však ich vlastný súhlas, o ktorý by im malo ísť, ale božský súhlas:

Veď nie ten je osvedčený, kto sám seba odporúča,
ale ten, koho odporúča Pán. (2. Korinťanom 10,18)

Vráťme sa späť k tej večeri v rámci Vďakyvzdania. Chcel som, aby moja rodina a členovia tímu, ktorí tam boli vtedy prítomní, vedeli, aká kľúčová je *dôsledná poslušnosť* – milovanie spravodlivosti a nenávidenie neprávosti – pre naplnenie nášho poslania, lebo práve tá dôslednosť nás pripravuje na Jeho pomazanie.

Keď sa pozrieme späť do nášho života, tak môžeme povedať, že spolu s Lisou sme Boha poslúchali aj vo veľmi ťažkých chvíľach; tá poslušnosť pritom často vyzerala ako kontraproduktívna, dokonca škodlivá pre náš rast, blaho, popularitu a mnohé iné osobné výhody, z ktorých sme na prvý pohľad vycúvali. To však, čo nám z krátkodobého pohľadu pripadalo ako nevýhodné, sa nakoniec stalo samotným kľúčom, ktorý otvoril významné dvere k nášmu povolaniu.

VAŠE POSLANIE

Ste povolaní tak ako aj všetci iní – dokonca vrátane vašich najväčších hrdinov viery. Je viac než pravdepodobné, že vaším povolaním nie je, aby ste pôsobili v rámci organizovaného cirkevného sveta, pretože iba niektorí – malý počet ľudí – je povolaných do tejto sféry. Máte tú výsadu, že môžete vynikať a prevyšovať ostatných v tej oblasti, do ktorej ste boli poslaní.

- Daniel sa stal *významným človekom* vo vládných inštitúciách Babylona (pozri Daniel 6,3).
- Jozef sa stal *významným človekom* vo veľkom egyptskom národe (pozri Genezis 41,39).
- Féba vynikala ako služobníčka evanjelia v Kenchreách (pozri Rimanom 16,1).
- Tvoje povolanie tiež nie je iné.

Ste jedinečne obdarovaní. Boh vám daroval schopnosti, ktoré sú potrebné na naplnenie vášho poslania.

Počúvajte, ako Písmo hovorí o Becaleelovi a jeho pracovnom tíme: „Becaleel, Oholiáb a všetci zruční muži, ktorým dal Hospodin *múdrosť a dôvtip*, aby vedeli zhotoviť všetko potrebné na službu vo svätyni...“ (Exodus 36,1). Títo muži nemali také schopnosti ako Mojžiš a Áron a ich synovia, ktorí mali ľuďom hovoriť Božie Slovo a slúžiť im. Títo remeselníci boli obdarovaní k manuálnej práci a k budovaniu svätyne.

Aj vy ste boli obdarovaní k budovaniu Božej svätyne s darmi, ktoré vám Boh daroval. Tá svätyňa však nie je vytvorená zo zlata, striebra, bronzu, vzácných kameňov, jazvečích koží, jemného plátna, akáciového dreva alebo z iných materiálov, ktoré boli použité na vybudovanie starozákonného svätostánku alebo Jeruzalemského chrámu. Boží svätostánok je dnes postavený zo živých kameňov – ľudských bytostí – a tieto živé kamene sú spolu pospájané do duchovného domu Božieho (pozri

1. Petra 2,5 a Efežanom 2,20-22). Ste obdarovaní k tomu, aby ste na Božiu slávu budovali ľudí.

Ste zmocnení k znásobovaniu. Ste správcovia Božích darov, ktoré vám zveril a Jeho túžbou pre teba a pre mňa je, aby sme Mu vrátili znásobené ovocie, ktoré tie dary vyprodukovali. Ak máme znásobovať, musíme vyhľadávať nebeské stratégie. Vodcovia nás môžu učiť rôznym princípom, no tieto jedinečné, nebeské stratégie sú osobné; nedajú sa naštudovať z nejakej knihy ani naučiť v nejakej triede.

My, vedúci, vás iba môžeme povzbudzovať v tom, aby ste hľadali Jeho a počúvali Jeho hlas. Poslúchajte Ho – aj keď vám to pripadá bezvýznamné. Z násobujú sa obyčajne veci, ktoré sa na začiatku zdajú byť triviálne. Pamätajte na to, že horčičné semienko, ktoré je menšie ako všetky ostatné semená, dokáže vyrásť na jeden z najväčších stromov.

Z násobujete vtedy, keď investujete. To môže mať rôzne formy, keď sa však vecí budete vedieť vzdať, zožnete úrodu požehnania. Ak semienko zostane nezasadené (neinvestované), zostane samé; keď je ale investované, vyprodukuje niekoľkonásobnú úrodu. V ktoromkoľvek bode môžete svoju úrodu buď hromadiť, alebo ju znova investovať. Nikdy neprestaňte investovať; je to kľúč k nasledujúcej úrovni vašej efektivity.

Vaším katalyzátorom je služba. Ak je vaším motívom čokoľvek iné ako služba, skončíte na mieste, kde sa nechcete ocitnúť. Možno budete na tom dobre v očiach iných ľudí, bude vám však chýbať vášeň. Vaša lampa bude postupne zhasínať – až do bodu, kým úplne vyhasne. Buďte však povzbudení – On tlejúci knôt neuhasí. Neustále sa bude snažiť získať vašu pozornosť, aby mohol vo vás rozduchať svoj oheň (pozri Izaiáš 42,3). Nezáleží na tom, čo robíte, snažte sa slúžiť, milujte bez pokrytectva a vydržte aj v ťažkostiach, ktorým čelíte.

Túžte po pomazaní. Pomazanie je zlepšovač. Znásobí vašu prácu tak, že bude mať dopad aj vo večnosti. Pozdvihne vašu silu a spôsobí, že vo svojej oblasti povolania budete vynikať. Oddelí vás od ostatných v tomto svete – a dokonca aj v cirkvi – ktorí svoje Bohom-dané dary používajú na sebecké alebo svetské zámery.

Musíte mať vieru. To je jediný spôsob, ako môžete rozmnožovať svoj potenciál, ktorý ste dostali od Boha. Bez viery „nie je možné páčiť sa Bohu“ (Židom 11,6). Ak chcete, aby vaša viera rástla, musíte počúvať Jeho Slovo. Je napísané: „Viera je z počutia, počutie však skrze Kristovo slovo“ (Rimanom 10,17). Je to počutie, potom počutie a potom znova počutie, ktoré spôsobuje, že Božie Slovo sa pevne zakorení v našom srdci. Preto by bolo múdre, keby ste si túto knihu prečítali znova a potom znova. Nečítajte ju však iba kvôli prečítaniu! Dajte ju na chvíľu bokom a uvažujte nad tým, ako sa vás tieto pravdy týkajú – a potom s tým niečo spravte. Prostredníctvom čítania, meditácie a modlitby nasávajte do svojho ducha Božie Slovo, ktoré je v tejto knihe systematicky vykladané – až do bodu, keď uveríte tomu, že ste povolani k znásobovaniu bez ohľadu na to, čo sa deje vo vašom živote. Toto vaše vnútorné presvedčenie o potrebe znásobovania by malo neustále rásť – až do tej miery, že bude mať na vás rozhodujúcejší vplyv ako vonkajšie okolnosti.

A nakoniec pamätajte, že *Boh je na vašej strane!* On hovorí:

„Ja poznám svoje zámery, ktoré mám s vami,“ znie výrok Hospodina, „sú to zámery pokoja, a nie nešťastia; dám vám budúcnosť a nádej.“ (Jeremiáš 29,11)

A znova nám je dôrazne povedané:

Čo k tomu dodať? Ak je Boh za nás, kto je proti nám? Ako by nám ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, nedaroval s ním všetko? (Rimanom 8,31-32)

Počúvajte tieto slová a nie znechucujúce výroky, ktorých autorom je *boh tohto sveta* – hlavný žalobca a znechucovač. Váš Stvoriteľ je váš Otec a On túži, aby ste boli úspešní v práci, do ktorej vás On povolal.

Ako otec vo viere, ktorý už prekonal hranicu šesťdesiatich rokov, som tiež na vašej strane! Fandím vám, aby ste zašli ešte ďalej ako moji rovesníci a ja. Slúžime jednému Kráľovi, sme občania jedného kráľovstva, členovia jednej domácnosti, máme jednu vieru, jedno poslanie – budovať Boží dom, v ktorom On bude prebývať celú večnosť.

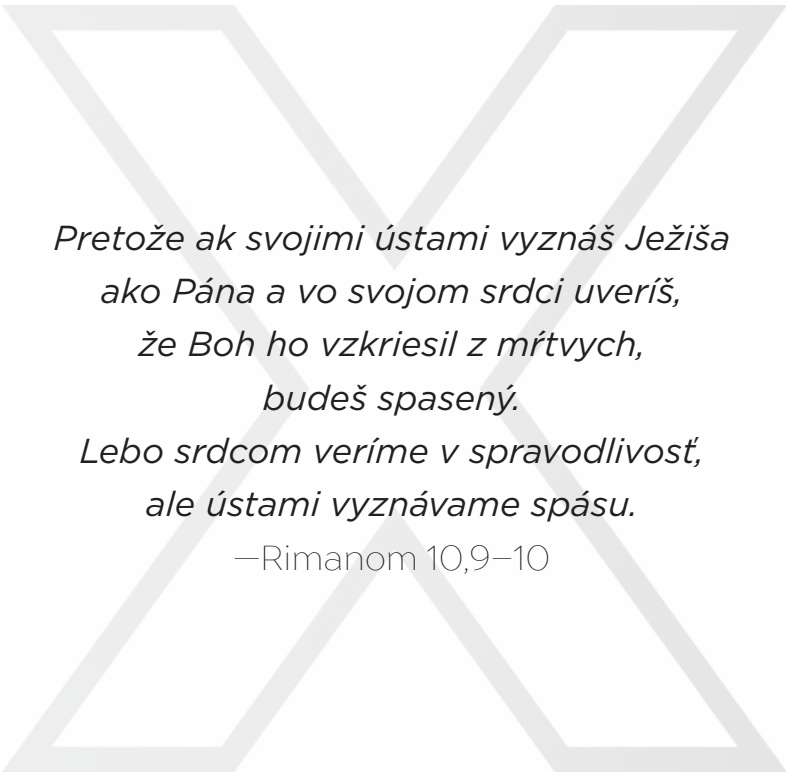
Spolupracujme! Zjednoťme sa a potom si tú jednotu udržme. Nech vidíme, ako Jeho sláva znova naplní Jeho príbytok. Na riešenie celosvetových problémov neexistuje žiadne iné riešenie.

Milujem vás, no ešte dôležitejšie je, že vás hlboko miluje Boh Otec, Syn Ježiš Kristus a Duch Svätý. *A ich láska k vám potrvá naveky.*

Tomu však, ktorý vás môže uchrániť pred pádom [alebo pošmyknutím alebo zakopnutím] a nepoškvrnených [bezchybných a bezúhonných] postaviť s plesaním pred svoju slávu, jedinému Bohu, nášmu Spasiteľovi skrze Ježiša Krista, nášho Pána, sláva, veleba, moc a vláda pred všetkými vekmi teraz i na všetky veky. Amen [Nech sa tak stane!].
(Júdov list 24-25)

PREMÝŠLAJTE

1. Pomazanie je to, vďaka čomu sa naše Bohom-dané schopnosti znásobujú. Ako sa dá kultivovať pomazanie? Aký vplyv má pomazanie na pôsobenie vašich darov?
2. Ako môže pomazanie ostať vo vašom živote čerstvé? Čo sa stane, ak je pomazanie považované za samozrejmé?
3. Do ktorej sféry života ste povolání a prinášate do nej nejakú zmenu? Akým spôsobom by vás pomazanie mohlo spraviť výnimočnými vo vašej sfére vplyvu?

*Pretože ak svojimi ústami vyznáš Ježiša
ako Pána a vo svojom srdci uveríš,
že Boh ho vzkriesil z mŕtvych,
budeš spasený.*

*Lebo srdcom veríme v spravodlivosť,
ale ústami vyznávame spásu.*

—Rimanom 10,9–10

PRÍLOHA

Spasenie, k dispozícii pre všetkých

Boh chce, aby ste zakúšali život v jeho plnosti. Je nadšený z vás a z plánu, ktorý má pre váš život. Existuje však len jeden spôsob, ako sa môžete vydať na cestu za svojim životným poslaním: prijatím spasenia skrze Božieho Syna, Ježiša Krista.

Skrze Ježišovu smrť a vzkriesenie Boh pre vás vytvoril spôsob, ako môžete vstúpiť do Jeho kráľovstva ako Jeho milovaný syn alebo dcéra. Ježišova obeť na kríži zabezpečila, že večný život a život v plnosti je k dispozícii aj pre vás. Spasenie je Boží dar pre vás; nemôžete spraviť nič, čím by ste sa oň mohli pričiniť alebo si ho zaslúžiť.

Ak chcete prijať tento vzácny dar, priznajte si najprv svoj hriech, ktorý spočíva v živote v nezávislosti na vašom Stvoriteľovi – to je totiž koreň všetkých hriechov, ktorých ste sa dopustili. Toto pokánie je kľúčovou súčasťou prijatia spasenia. Peter to veľmi jasne vyjadril v ten deň, keď bolo zachránených päťtisíc ľudí, ako to popisuje kniha Skutkov apoštolov: „Kajajte sa a obráťte sa, aby boli zotrené vaše hriechy“ (Skutky 3,19). Písmo vyhlasuje, že všetci sme sa narodili ako otroci hriechu. Toto otroctvo má koreň v Adamovom hriechu, ktorý sa prvý rozhodol vedome neuposlúchnuť Boha. Pokánie je voľba odísť preč od poslušnosti sebe a satanovi, otcovi klamstiev, a obrátiť sa v poslušnosti k svojmu novému Majstrovi, Ježišovi Kristovi – k Tomu, ktorý za vás položil svoj život.

Ježišovi musíte dať panstvo svojho života. Ak má Ježiš byť vašim „Pánom“, znamená to, že Mu dáte do vlastníctva svoj život (ducha, dušu a telo) – všetko, čím ste a čo máte. Získa tak absolútnu autoritu nad vašim životom. V tej chvíli, keď to spravíte, Boh vás vyslobodí z tmy a preniesie vás do svetla a slávy svojho kráľovstva. Jednoducho prejdete zo smrti do života – stanete sa Jeho dieťaťom!

Ak chcete prijať spasenie skrze Ježiša, modlite sa tieto slová:

Nebeský Bože, uznávam, že som hriešnik a že nedokážem naplniť požiadavky Tvojej spravodlivosti. Zaslúžim si večný súd za moje hriechy. Ďakujem Ti za to, že si ma v tomto stave nenechal, pretože verím, že si poslal Ježiša Krista, svojho jednorodeného Syna, ktorý sa narodil z panny Márie, aby za mňa zomrel a vyniesol môj rozsudok na kríž. Verím, že Ježiš bol na tretí deň vzkriesený a teraz sedí po Tvojej pravici ako môj Pán a Spasiteľ. A preto dnes činím pokánie zo svojej nezávislosti na Tebe a celý svoj život odovzdávam Tebe, aby si sa stal mojím Pánom.

Ježišu, vyznávam Ťa ako Pána a Spasiteľa. Príď do môjho života skrze svojho Ducha a zmeň ma na Božie dieťa. Zriekam sa vecí temnoty, ktorých som sa kedysi pridŕžal a od tohto dňa už viac nechcem žiť pre seba. Z Tvojej milosti budem žiť pre Teba, pretože Ty si vydal sám seba za mňa, aby som ja mohol žiť večne.

Ďakujem Ti, Pane; môj život je teraz kompletne v Tvojich rukách a podľa Tvojho Slova, nikdy nebudem zahanbený. V mene Ježiš. Amen.

Vitajte do Božej rodiny! Povzbudzujem vás, aby ste o tejto nadchýnajúcej udalosti porozprávali nejakému inému veriacemu človeku. Je tiež dôležité, aby ste sa začlenili do nejakého miestneho

zboru, ktorý verí Biblii a aby ste sa spojili s inými ľuďmi, ktorí vás povzbudia vo vašej novej viere. Neváhajte kontaktovať našu organizáciu (navštívte stránku MessengerInternational.org) a my vám pomôžeme nájsť miestny zbor vo vašom okolí.

Práve ste sa vydali na tú najmimoriadnejšiu cestu. Prajem vám, aby ste každý deň rástli v zjavení, milosti a v priateľstve s Bohom!

POĎAKOVANIE

Kniha, ktorú držíte v rukách, je výsledkom tímového úsilia, a preto by som chcel poďakovať niekoľkým mojim spolupracovníkom, ktorí sa na nej podieľali:

Bruce Nygren: Ďakujem ti za odbornú úpravu obsahu tejto knihy. Zase znova si vzal môj rukopis a bez toho, aby sa z neho vytratil môj hlas, si ho spravil čitateľnejším. A ďakujem ti aj za tie podnetné otázky, ktoré si mi kládol, ktoré v konečnom dôsledku dodali knihe väčšiu presnosť a posilnili jej obsah.

Cory Emberson, Laura Willbur a Loran Johnson: Ďakujem vám, že ste sa postarali o to, aby gramatika, interpunkcia a štýl tohto posolstva boli správne a konzistentné. Obdivujem vaše obdarovanie.

Chris Pace: Ďakujem ti za tvoje nekonečné povzbudzovanie pri postupnom čítaní tohto rukopisu – kapitolu za kapitolou. Ďakujem ti tiež, že si mi pomohol dotvoriť 14. kapitolu. Tvoje vstupy boli neoceniteľné.

Addison Bevere: Ďakujem ti za tvoje zručnosti v oblasti redigovania a za tvoje vyzývavé otázky, ktoré toto posolstvo vylepšili a spravili ho pre čitateľov ešte jasnejším. A predovšetkým ti ďakujem, že si verným a povzbudzujúcim synom.

Allan Nygren: Ďakujem ti za tvoje skvelé stvárnenie obsahu a vonkajšej obálky tejto knihy. Obdivujem tvoje obdarovanie!

Tím Messenger International: Každý z vás sa v zákulisí veľkou mierou podieľa na budovaní Božieho kráľovstva. Teším sa na ten deň, keď budeme spolu svedkami toho, ako Ježiš veľmi odmení vašu nesebeckú službu.

Boží Duch Svätý: Moja najväčšia vďaka patrí Tebe! Toto posolstvo by nikdy nebolo možné bez Tvojho vedenia a múdrosti. Som nesmierne vďačný za to, že mi neustále zjavuješ môjho Pána a najväčšiu lásku, Ježiša Krista. Hlboko Ťa milujem a je pre mňa výsadou slúžiť Ti a byť Ti partnerom v službe.

BOŽE, KDE SI?

Ako nájsť silu a zmysel na púšti

Možno ste kedysi počuli Boha hovoriť, no teraz sa vám zdá, že je ticho. Možno ste napredovali vo viere, no teraz ako keby nikde neviete nájsť Jeho prítomnosť. Vitajte na púšti – na mieste, ktoré sa nachádza medzi tým, ako prijímame Božie zaslúbenie a tým, ako ho vidíme sa realizovať.

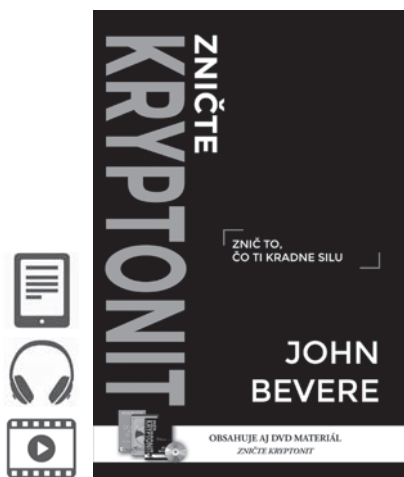
Mám pre vás ale dobrú správu – nehovoríme tu o nehostinnej pustatine. Boh používa púšť na to, aby nás pripravil a vystrojil pre naše životné poslanie – samozrejme len vtedy, ak cez ňu prejdeme správne. Na rozdiel od toho, čo si možno mnohí myslia, prechádzať týmto obdobím neznamená, že iba očakávame na Boha. Pri prechádzaní púšťou zohráva každý z nás svoju rolu. Veľkú rolu. A ak nechcete mrhať časom a zacykliť sa tam, je dôležité vedieť, o čom tá púšť je.

Najlepšie predávaný autor John Bevere v tejto poučnej knihe prináša kľúčové biblické pohľady a hlboké príbehy, ktoré vám pomôžu v zorientovaní sa pri prechádzaní týmto suchým alebo náročným obdobím – aby ste mohli vstúpiť do všetkého, čo má Boh pre vás pripravené.

Dostupné na: MessengerX.com

ZNIČTE KRYPTONIT

Zbavte sa toho, čo vás okráda o silu

Podobne ako Superman, ktorý dokáže preskočiť akúkoľvek prekážku a poraziť všetkých nepriateľov, aj Kristovi nasledovníci majú nadprirodzenú schopnosť víťaziť nad výzvami, ktorým čelia. Avšak problémom tak pre Supermana, ako aj pre nás je kryptonit, ktorý nás okráda o našu silu.

Samozrejme, že Superman aj kryptonit sú fiktívni. Duchovný kryptonit ale nie je.

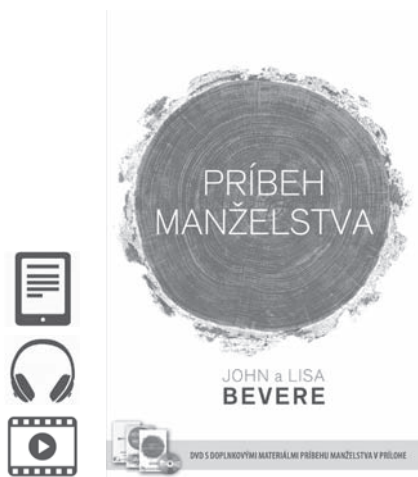
Táto kniha ponúka odpovede na otázku, prečo mnohí z nás nie sú schopní zakúšať nadprirodzenú silu, ktorá bola zrejماً u kresťanov prvého storočia.

John Bevere v knihe Zničte kryptonit odhaľuje, čo to ten kryptonit je, prečo kompromituje naše spoločenstvá a ako sa dá vyslobodiť z jeho pút.

Zničte kryptonit nie je nič pre zbabelcov, no zároveň to nie je ani návod na rýchly úspech. Je to skutočná pravda pre každého nasledovníka Krista, ktorý sa túži vydať na náročnú, ale osožnú cestu premeny.

Dostupné na: MessengerX.com

PRÍBEH MANŽELSTVA

Kedysi dávno... bolo manželstvo navždy. Bola to zmluva, ktorá spájala jedného muža s jednou ženou. Tento ich zväzok robil oboch silnejšími, cnostnejšími a obaja boli vďaka nemu lepšími modelmi toho, kým boli stvorení. Spolu sa mali lepšie, ako keby každý z nich žil osamote. Svadobný obrad bol iba začiatkom. Bol vstupnou bránou k budovaniu stavu – „a žili šťastne, až kým nepomreli.“

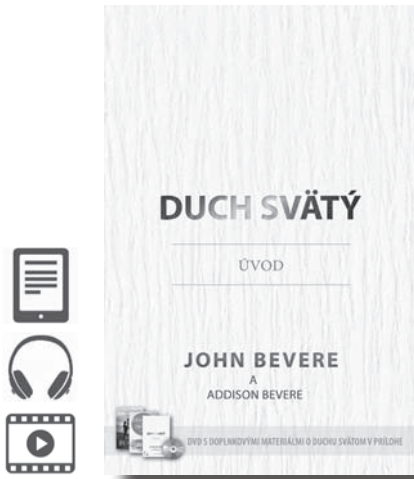
Každé rozhodnutie a čin mal nejakým spôsobom prispievať k budovaniu ich vzájomného zjednoteného života. Manžel a manželka vstupovali do veľkého, neznámeho priestoru – no so spojenými srdcami, rukami a hlasmi, ktoré boli vyjadrením lásky k ich Stvoriteľovi.

Ako sme mohli stratiť spojenie s týmto úžasným ľúbostným príbehom? John a Lisa Bevere vás v knihe *Príbeh manželstva* pozývajú k znovuobjaveniu Božieho pôvodného plánu. Už či ste ženatý/vydatá, slobodný/á alebo zasnúbený/á, váš príbeh je súčasťou Jeho príbehu.

Dostupné na: MessengerX.com

DUCH SVÄTÝ

Viete o Ňom - No poznáte Ho?

Učeníci boli s Ježišom tri roky – chodili s Ním a počúvali všetko, čo hovoril. Napriek tomu Ježiš svojim najbližším priateľom povedal, že musí od nich odísť, aby mohol prísť Duch Svätý – a že to pre nich bude dobré, keď sa to tak stane (Ján 16,7; 13-14). Ak to platilo pre učeníkov, ktorí boli s Ježišom každý deň, o čo viac potrebujeme dnes my, aby v našich životoch zohrával Duch Svätý aktívnu rolu?

Je smutné, že Duch je častokrát nepochopený a kvôli tomu mnohí nemajú ani poňatia, kým je a ako sa vo vzťahu k nám prejavuje. Duch Svätý je často vykresľovaný ako niečo „čudné“. Avšak Biblia jasne hovorí, že Duch nie je niečo. Je to niekto – osoba, ktorá slúbila, že vždy bude po vašom boku. John Bevere vás v tejto interaktívnej knihe pozýva k osobnému objavovaniu najprehľadanejšej a najnepochopenejšej osoby v Cirkvi: Ducha Svätého.

Nenechajte si ujsť tento úžasný úvod.

Dostupné na: MessengerX.com

DOBRO ALEBO BOH?

Prečo byť dobrým bez Boha nestačí?

Ak je niečo dobré, musí to byť od Boha, či nie?

Zdá sa, že v týchto dňoch sú slová dobro a Boh používané ako synonymá. Myslíme si, že to, čo je vo všeobecnosti prijímané ako dobré, musí byť v súlade s Božou vôľou. Štedrosť, pokora, spravodlivosť – dobro. Sebecko, arogancia, krutosť – zlo. Rozdiel medzi týmito kategóriami je pomerne jasný.

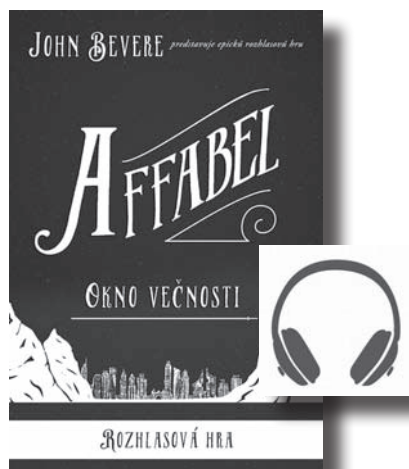
Naozaj však za tým nie je niečo viac? Ak je dobro také zrejmé, prečo potom Biblia hovorí, že potrebujeme mať schopnosť rozlišovať, aby sme ho rozoznali?

Dobro alebo Boh? nie je iba nejakým svoj-pomocným posolstvom. Táto kniha vás bude volať k niečomu viac, než len k zmene vášho správania. Zmocní vás k tomu, aby ste zakúšali Boha na takej úrovni, ktorá zmení každý aspekt vášho života.

Dostupné na: MessengerX.com

AFFABEL

Audio divadelná hra o okne do večnosti

Zamysleli ste sa už dostatočne nad večnosťou? Možno síce viete, kde ju strávite, no viete aj to, ako ju strávite?

Pre veriacich je veľmi podstatné, aby žili s perspektívou večnosti, aj keď večnosť je možno ťažko uchopiteľná. Táto epická audio dráma, vychádzajúca z knihy Johna Bevera *Ži s perspektívou večnosti*, ponúka pohľad na to, čo leží za hranicami našej pozemskej reality.

Pridajte sa k majestátnemu Kráľovi Jalynovi, temnému páňovi Dagonovi, k Láskavej, k Nezávislému a k ostatným, a spolu s nimi preskúmajte zázračnú krajinu *Affabel* a jej hrozný protiklad Ríše Osamelosti. Váš život bude premenený počas toho, ako budú jednotlivé postavy tejto drámy odhaľovať, čo je vo vašom srdci.

Dostupné na: MessengerX.com

ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

Aby tvoj život stál za to teraz, aj vo večnosti

Tento pozemský život je ako para, no mnohí z nás ho žijú tak, ako keby nás už na druhej strane nič nečakalo. Avšak spôsob, akým žijeme tento život, rozhodne o tom, ako strávime večnosť. Písmo nám hovorí, že veriacich čakajú rôzne úrovne odmien – od sledovania, ako všetko na čom človek pracoval pohltí oheň súdu, až po spolu-vládnutie so samotným Kristom.

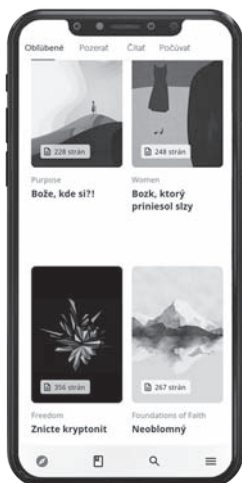
Vychádzajúc z princípov v 2. Korintanom 5,9-11 nám John Bevere pripomína, že všetci veriaci sa postavia pred Krista, aby prijali odmenu za to, ako prežili svoj život. Mnohí z nás budú šokovaní, keď sa dozvedia, že väčšinu nášho času sme strávili vecami, ktoré nemajú žiadny vplyv na večnú odmenu.

Ako teda môžeme robiť v živote to, čo je podstatné? V knihe *Ži s perspektívou večnosti* sa naučíte objavovať svoje povolanie a rozmnožovať to, čo vám Boh zveril. Keď získate perspektívu večnosti, budete zároveň zmocnení k tomu, aby ste pracovali na tom, čo pretrvá.

Dostupné na: MessengerX.com

X MessengerX

Cesta učeníctva pre každého, kdekoľvek

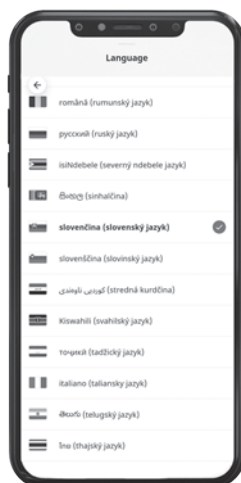

- Zdarma vo viac ako **110 rôznych jazykoch**
- Dostupná ako aplikácia, aj online
- Zdroje vytvorené pre váš rast
- Sledujte svoje pokroky a svoju cestu učeníctva

Získajte kompletnú Messenger knižnicu obsahujúcu všetky materiály o učeníctve, vrátane elektronických kníh, audiokníh, krátkych filmov, video vyučovanií, Biblií a oveľa viac, ktoré budete môcť pozeráť, čítať či ich počúvať na všetkých vašich zariadeniach.

MessengerX.com

Dostupné celosvetovo prostredníctvom App Store a Google Play

ZNÁSOBOVANIE

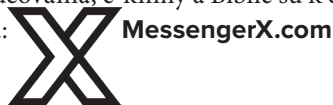
DOPLNKOVÉ MATERIÁLY

Kniha, ktorú práve držíte v ruke, je súčasťou série materiálov na tému *Znásobovanie* od Johna Bevera. Keď si prečítate túto knihu a využijete aj doplnkové materiály, ktoré sú dostupné na priloženom DVD a tiež voľne sťahuteľné na stránke MessengerX.com, budete môcť preštudovať všetky súčasti tohto dynamického a transformujúceho vyučovania. Ak ho budete správne študovať, ovplyvní a posilní váš kresťanský život a pomôže vám vykonať viac toho pre Boha.

Séria materiálov *Znásobovanie* pozostáva z nasledujúcich elementov. Všetky si môžete načítať do svojich osobných prístrojov::

- Znásobovanie kniha
Toto je jediná tlačaná súčasť tejto série materiálov.
Kniha je v elektronickej forme tiež súčasťou materiálov, ktoré sú obsiahnuté na DVD.
- Znásobovanie séria materiálov na DVD
Priložený DVD disk obsahuje všetky materiály z tejto série v digitálnom formáte. Toto DVD sa nedá prehrávať na domácich DVD prehrávačoch. Všetky súbory sa ale dajú načítať a prehliadať na vašom tablete, počítači alebo telefóne.
- Znásobovanie audio kniha
Všetky časti knihy *Znásobovanie* načítané vo vašej reči v MP3 formáte.
- Znásobovanie video vyučovanie
Všetkých 12 video vyučovanií vo formáte MP4.
- DVD ROM obsahuje aj iné knihy a materiály, vrátane elektronických kníh *Bože, kde si?* a *Ži s perspektívou večnosti*.

Multimediálne zdroje a vyučovania, e-knihy a Biblie sú k dispozícii na bezplatné sťahovanie na:

VŠETKY MATERIÁLY V RÁMCI TEJTO SÉRIE VYUČOVANÍ SÚ DAROM PRE VÁS!

Slobodne kopírujte toto DVD, kopírujte materiály na ňom obsiahnuté, posielajte ich priateľom, kopírujte a vkladajte ich do textu v rámci wordovských dokumentov, posielajte toto vyučovanie členom vášho cirkevného zboru a nahrávajte ich na internet, kde budú dostupné aj pre iných. Šírte tieto materiály kdekoľvek, kde je hlad po dobrom vyučovaní Božieho Slova a po zmocnenom kresťanskom živote.

Ďalšie informácie o sérii materiálov na tému *Znásobovanie*:

Súbory na tomto DVD ROM sa nedajú prehrávať na bežnom video prehrávači. Keďže pozostávajú z rôznych súborov, to znamená z video-, audio- a textových súborov, dajú sa prehrávať a prehliadať iba na počítači alebo inom digitálnom zariadení.

MP4 video súbory sa dajú nahrávať a prehliadať na vašom tablete alebo počítači.

MP3 audio súbory sa dajú nahrávať do vášho audio prehrávača, do telefónu alebo počítača.

Elektronické knihy sa dajú nahrávať do vášho telefónu, tabletu alebo počítača. Dajú sa ľahko prečítať, tlačíť alebo duplikovať. Kludne kopírujte časti týchto textov do svojich vlastných dokumentov!

Doplnkové materiály sú dostupné v mnohých jazykoch na

MessengerX.com a aplikácii **MessengerX**

ZNÁSOBUJ SVOJ BOHOM-DANÝ POTENCIÁL

**DISK
S DOPLNKOVÝMI
MATERIÁLMI**

Určené iba pre
počítače

M **MESSENGER
INTERNATIONAL**
MessengerInternational.org

Pozerajte videá
a stiahnite si viac na:

X
MessengerX

**JOHN
BEVERE**

Tento štúdijný plán a množstvo iných vyučovanií
od Johna a Lisy Bevere je voľne dostupných
vo forme videí a ďalších zdrojov,
ktoré si môžete stiahnuť zdarma prostredníctvom mobilnej
aplikácie alebo na webovej stránke:

MessengerX.com

Každodenné učenie pre každého, kdekoľvek.
Úplne zadarmo vo viac ako 110 jazykoch.
Spravte duchovný rast súčasťou vašej každodennej rutiny!

**„NEECHÁVAJME SI NIČ PRE SEBA A NEZOMRIME PRÁZDNI
- NAOPAK, DÁVAJME SA ÚPLNE K DISPOZÍCII BOHU AKO DAR
PRE NEHO ... LEBO VTEDY SKUTOČNE OŽIJEME A ZAKÚSIM
ŽIVOT V JEHO PLNOSTI.“** **—JOHN BEVERE**

Cítíš sa niekedy v Božom kráľovstve ako divák? Možno aj vieš, že existuje niečo, čo by si mohol spraviť, len to nedokážeš presne uchopiť. Väčšina z nás túži po tom, aby ich život mal veľký vplyv, no zároveň zápasí s otázkami typu:

- Ako si môžem byť istý/á, že sa neminiem Božej vôle pre mňa?
- Akú rolu pri budovaní Božieho kráľovstva zohráva moje jedinečné obdarovanie?
- Ako sa môžem ubezpečiť o tom, že naplňam svoj Bohom-daný potenciál?
- Je moje povolanie menej dôležité, ako keby som bol/a v duchovnej službe?
- Ako môžem vyvážiť odpočívanie v Božej milosti a zmysluplnú aktivitu v prospech Jeho kráľovstva?
- Ako môžem prelomiť strach a napredovať aj vtedy, keď to vyzerá neisto a riskantne?

Najlepšie predávaný autor John Bevere v tejto hlbokjej knihe vychádza z pozorného skúmania Písma a používa silné príbehy, aby čitateľovi pomohol odlišne uvažovať o jeho povolaní, a prečo je také dôležité pre Boha. Pri čítaní týchto stránok budete zmocnení k znásobovaniu vašich Bohom-daných darov a k vykročeniu k dosahovaniu vášho potenciálu.

Ak ste pripravení na to, aby ste vymenili nečinnosť za nejaký väčší zámer, nachádzate sa práve na začiatku tejto cesty.

Obsahuje *Znásobovanie*
– DVD s doplnkovými materiálmi

JOHN BEVERE je medzinárodný rečník a najlepšie predávaný autor, ktorý je známy svojím odvážnym a nekompromisným prístupom k Božiemu Slovu. John a jeho manželka, Lisa, sú zakladateľmi organizácie Messenger International – duchovnej služby, ktorej cieľom je rozvoj nekompromisných nasledovníkov Krista, ktorí premieňajú náš svet. Keď je John doma, v Colorade, môžete ho prichytiť pri tom, ako hrá súťažné kartové hry so svojimi štyrmi synmi alebo ako sa snaží presvedčiť Lisu, aby si s ním šla zahrať golf.

Pre bezplatné stahovanie a pozieranie videí navštívte MessengerX.com.

MessengerX

Táto kniha je **DAROM OD AUTORA**
A NIE JE URČENÁ NA PREDAJ.

SYLOM
WWW.SYLOAM.EU

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ŽELITE VIŠE?
SKENIRAJTE OVDIE.

